

Agatha Christie _ Cinayet Alfabetesi

CİNAYET ALFABESİYLE İLGİLİ OLANLAR:

Alice Asher : Yaşlı bir kadın. Küçük bir tütüncü dükkânı vardı.

Franz Asher : Alice Asher'in kocası. Ayyaşın biriydi.

Mary Drovver : Alice Asher'in yeğeni. Teyzesine çok bağlıydı.

Beth Bernard : Garson kız. Eğlenceye fazla düşküdü.

Megan Bernard : Beth'in ablası. Kardeşinin aptallık ettiğini düşünüyordu.

Bayan Bernard : Beth'in annesi. Kızına hediye almıştı.

Bay Bernard : Beth'in babası. Olaylar onu çok sarsmıştı.

Donald Frazer : Beth'in sevgilisi. Çok kıskanç bir gençti.

Sir Carmichael Clark : Zengin bir adam. Eski Çin eserlerine meraklıydı.

Ron Clark : Sir Carmichael'in kardeşi. Yolculuktan dönmüşü.

Charlotte Clark : Sir Carmichael'ın karısı. Bazı şüpheleri vardı.

Thora Grey : Sir Carmichael'ın sekreteri. Muhteşem güzellikte bir sarışındı.

Alexander B. Cust

Bayan Bury

Lily Bury

Tom Harding

Müfettiş Japp

Thompson

Hastings

: Acayip, yalnız bir adam. Başağrısı çekiyordu.

: Pansiyoncu kadın. Bay Cust'a acıyordu.

: Bayan Bury'nin kızı. Bazı şeyler dikkatini çekmişti.

: Lily'nin nişanlısı. Cust'tan pek hoşlanmıyordu.

: Scotland Yard'dan. Poirot'nun beynini çalıştırmasını istiyordu.

: Ruh doktoru. ABC'nin manyak olduğundan emindi.

: Poirot'nun yakın arkadaşı. Ondan

çok şey bekliyordu.

HERCULE POIROT'nun elinde şu ipuçları vardı:

- ABC imzalı mektuplar...
- ABC denilen tren tarifeleri...
- Yeni çoraplar...
- Bir yarış...
- 'Bir Serçe Değil' filmi...
- Kanlı bir bıçak...
- Hasta bir kadının sözleri...
- Bir komşunun anlattıkları...
- Su dolu bir lavabo...

Cinayetlerin esrarını çözebilmek için POIROT'nun şu sorulan

cevaplandırması gerekiyordu:

- ABC kimdi?
- Katil gerçekten bir manyak mıydı?
- Kurbanlarını neye göre seçiyordu?
- Canide bir alfabe kompleksi mi vardı?
- Neden Poirot'ya zaman zaman katil iki ruhluymuş gibi geliyordu?
- Çorap firmasının bu işlerle ne ilgisi vardı?
- Dördüncü cinayet nerede işlenecekti?

- İmzasız mektuplardaki acayiplik neydi?

Adres neden yanlış yazılmıştı?

- Grome neden yanılıyordu?

1. Mektup

Haziran ayında Güney Amerika'daki çiftliğimden vatanıma döndüm. İngiltere'de altı ay kadar kalmak istiyordum. Yapılması

gereken bazı işler vardı. Bunları ancak kendim çözümleyebilirdim.

Karım çiftliği idare etmek için Güney Amerika'da kalmıştı. Londra'ya varır varmaz, ilk iş olarak eski dostum Hercule Poirot'yu aradığımı söylememe gerek yok.

Poirot şehirde yapılan yeni apartmanlardan birine yerleşmişti.

Arkadaşıma o binayı düzgün geometrik şekli yüzünden seçmiş olduğundan şüphelendiğimi söyledim. Poirot bunun doğru

olduğunu hemen itiraf etti.

"Bina insanın gözünü okşayacak bir simetriye sahip," dedi.

"Sen aynı düşüncede değil misin?"

"Bazen fazla düzgünlük insanı sıkar," diye cevap verdim.

Sonra da eski bir şakayı hatırlayarak sordum. "E, bu süper modern

apartmanın sahipleri tavukları küp Őeklinde yumurtalar yumurtlamaya

razı edebildiler mi bari?"

Poirot neşeyle güldü. "Ah, onu hatırlıyorsun demek? Dostum, ne yazık ki bilim henüz tavukları modern zevklere uymaları için razı edemedi. Tavuklar hâlâ değişik biçim ve renklerde yumurtalar

yumurtluyorlar."

Sevgi dolu gözlerle arkadaşımı szdm. Görünüşü çok iyiydi. Son gördüğümden beri de hemen hiç deęiŐmemiŐti. "Sağlıklı

görünüyorsun, Poirot," dedim. "Hiç yaş/anmamıŐsın. Hatta saçlarındaki aklar bana eskisinden daha da azmıŐ gibi geldi.

Ama tabii bu imkânsız bir Şey."

Poirot tatlı tatlı gülümsedi. "Neden imkânsız olsun? Söylediğin

doğru."

"Yani... saçların kırılaŐacaęı yerde, akları siyahlaŐıyor mu?"

"Evet."

"Ama bu bilim bakımından imkânsız bir Şey!"

"Hiç de değil."

"ok garip... Doğaya aykırı bir Şey bu."

"Hastings hiçbir şeyden şüphelenmeyen, tertemiz bir insansın.

Yıllar geçse de bu bakımdan yine hiç değişmeyeceksin.

Bir gerçeği fark ediyor, aynı anda bunun çözüm noktasına parmağını

bastırıyorsun, yine de durumu anlamıyorsun."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Poirot hiç sesini çıkarmadan

kalktı, yatak odasına gitti. Geri döndüğü zaman elinde bir şişe

vardı. Bunu bana uzattı. Bir an anlamaz gözlerle şişeye baktım.

Sonra üzerindeki yazıyı okudum.

"REVIVIT-Saçlara doğal rengini verir. REVIVIT bir boya değildir."

"Poirot!" diye bağırdım. "Saçlarınızı boyamışsın!"

"Hah sonunda anladın."

"Demek saçlarınızın geçen seferkinden daha siyah durmasının sebebi bu."

"Evet."

Şaşkınlığım biraz geçmişti. "Allah Allah. Sanırım gelecek sefer İngiltere'ye döndüğüm zaman seni takma bıyıkla dolaşır

bulacağım. Yoksa bıyığın da takma mı?"

Poirot yüzünü buruşturdu. Bıyığı en hassas tarafıydı onun.

Arkadaşım bununla gereğinden fazla öğünürdü. Sözierim kendisine

çok dokunmuştu. "Ne münasebet! O günün çok uzaklarda

olmasını Tanrı'dan dilerim. Takma bıyık! Ne felaket!" Takma olmadığını

kanıtlamak için bıyığını iyice çekiştirdi.

"Ama bıyığın hâlâ pek gür."

"Orası öyle. Bütün Londra'da benim bıyığım gibisi yok."

Senin işin gibisi de, diye düşündüm. Ama bunu söyleyerek

Poitot'yu incitmek istemiyordum. Onun yerine kendisine hâlâ

dedektiflik yapıp yapmadığını sordum. "Tabii, yıllar önce emekliye

ayrıldığını söylemiştin ama..."

"Orası öyle. Kabak yetiştirecektim. Ama, o sırada bir cinayet

işlendi. Ben de kabaklarla ilgilenmekten vazgeçtim. Ben tıpkı

veda konseri veren şarkıcılara benziyorum. Onlar da dayanamayarak

tekrar tekrar veda konserleri verirler."

Güldüm.

Poirot, "Benim durumum gerçekten böyle," dedi. "Her seferinde,

'Eh bu seferki sondu," diyorum. Ama o sırada başka bir

şey çıkıyor. Aslına bakarsan kendimi emekli sayıp bir kenara çekilmeyi

de hiç istemiyorum. Beyindeki gri hücreler çalıştırılmazsa,

paslanırlar."

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Kafanı istediğin zaman çalıştırıyorsun."

"Evet. İlgileneceğim konuyu kendim seçiyorum. Artık Hercule

Poirot cinayetlerin en çözülmez görünenlerini inceliyor."

"Böyle cinayetler çok mu?"

"Maalesef. Kısa zaman önce az kalsın mahvoluyordum."

"Başarısızlığa mı uğramak üzereydin?"

"Ne münasebet!" Poirot bu sözlerime şaşmıştı. "Hayır... beni..."

Hercule Poirot'yu az kalsın öldürüyorlardı."

"Katil çok ustaymış anlaşılan."

Poirot, "Usta değil, dikkatsizdi," diye cevap verdi. "Neyse..."

O olaydan söz etmeyelim artık. Biliyor musun Hastings, sen birçok

bakımdan benim maskotumsun."

"Sahi mi?" dedim. "Ne bakımdan?"

Poirot bu soruyu cevaplandırmadı, onun yerine, "Senin İngiltere'ye

geleceğini duyar duymaz," diye mırıldandı. "Kendi

kendime, 'Mutlaka bir olayla karşılaşacağız,' dedim.
Eskiden

Hastings'le katil avına çıkardık. Şimdi de öyle olacak. Ama
bu

seferki olayın öyle sıradan bir şey olmaması gerek. Bu..."
Elini

heyecanla salladı. "Güç rastlanılan, nefis, ince bir şey
olmalı..."

"Poirot," diye güldüm. "Seni duyan da Ritz'de akşam yemeği
ısmarladığını sanır."

"Oysaki insan istediği gibi bir cinayet ısmarlayamaz, değil
mi? Doğru..." İçini çekti. "Fakat ben şansa, kadere
inanırım. Senin

kaderin de benim yanımda bulunmak ve benim affedilemeyecek
bir hata işlememe engel olmak."

"Affedilmeyecek bir hatadan söylemek istediğin nedir?"

"Belirgin şeylere aldırılmamak."

Ne demek istediğini pek anlamamıştım. Biraz düşündüm.

Sonra, "E, bu üstün cinayet işlendi mi?" diye sordum.

"Hayır... Veya belki de..." Durdu. Biraz şaşkın bir tavırla
kaşlarını çattı. Ağır ağır, "Bilmiyorum," dedi.

Sesi o kadar acayıpti ki, başımı kaldırarak hayretle ona

baktım. Kaşları hâlâ çatıktı. Birdenbire kesin bir tavırla başını

sallayarak ayağa kalktı. Pencerenin yanındaki yazı masasına

gitti. Elinde bir mektupla ağır ağır yanıma döndü. Buna bir göz

attıktan sonra kâğıdı bana uzattı. "Söyle, dostum. Buna ne dersin?"

Mektubu ilgiyle aldım. Kalın bir kâğıda kitap harfleriyle yazılmıştı

bu.

"Bay Hercule Poirot,

Bizim zavallı kalın kafalı İngiliz polisinin çözemediği cinayetleri çözümlenemiyor, değil mi? Eh, ne kadar zeki olduğunuzu anlayalım bakalım zeki Bay Poirot.

Belki bu esrarı da kolaylıkla çözersiniz. Ayın 21'inde Andover'le

ilgilenin.

Selamlar

ABC."

Zarfa bir göz attım. Bu da matbaa harfleriyle yazılmıştı.

Poirot tekrarladı. "Buna ne dersin?"

Mektubu ona geri verirken omzumu silktim. "Herhalde bunu yazan bir deli."

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Adam sende deli izlenimi bırakmadı mı?"

"Evet, dostum. Bıraktı..." Sesi çok ciddiye.

Ona merakla baktım. "Bu mektubun üzerinde durduğun anlaşılıyor, Poirot."

"Bir deliyi ciddiye almak gerekir, dostum. Çünkü bir deli tehlikelidir."

"Evet, bu doğru tabii. Bu noktayı düşünememiştim... Ben sadece bu mektubun aptalca bir şaka olduğunu sandım. Örneğin... bir sarhoşun işi olduğunu."

"Evet, öyle de olabilir..."

Sesindeki duraksama gözümde kaçmamıştı. "Fakat sen öyle sanmıyorsun..."

Poirot başını salladı, ama cevap vermedi.

"Ne yapabilirdim? Mektubu Japp'a gösterdim. O da senin gibi bu mektubun aptalca bir şaka olduğuna karar verdi. Sonuçta Scotland Yard'a da sık sık böyle mektuplar geliyor. Bana da öyle..."

"Ama bu mektubu ciddiye almışsın."

Poirot ağır ağır, "Bu mektupta bir şeyler var, Hastings," diye

cevap verdi. "Hoşuma gitmeyen bir şeyler."

Sesi beni de etkilemişti. "Ne düşünüyorsun?"

Başını salladı. Mektubu götürüp tekrar yazı masasının çekmecesine

koydu.

"Madem işi ciddiye alıyorsun," dedim. "Bir şey yapamaz mısın?"

"Her zamanki gibi hemen harekete geçmeye hazırsın. Ama yapılacak bir şey yok. Andover polisi de mektubu gördü. Ama onlar da bunu ciddiye almadılar. Kâğıtta parmakizleri de yok;

mektubu Andover'den kimin yazdığını gösterecek ipuçları da..."

"Yani sadece içgüdülerin durumun şaka götürmeyeceğini sana haber veriyor..."

"İçgüdüğü değil, Hastings. Bu 'içgüdüğü' kötü bir söz.

Bana, bilgim, tecrübelerim bu mektupta hoş gitmeyen bir şeyler

olduğunu haber veriyor." Tekrar başını salladı. "Belki de piyeyi

deve yapıyorum. Zaten beklemekten başka yapabileceğim bir şey de yok."

"Ayın yirmi biri cuma günü. Andover civarında büyük bir soygun olursa..."

Poirot, "O zaman içim rahat ederdi," dedi. "Ama ben bir

cinayetten korkuyorum."

2. (Bu bölüm Poirofnun arkadaşı Hastings'in defterinden değildir.)

Bay Alexander Bonaparte Cust oturduğu yerden kalkarak, miyop gözlerle, eski eşyalarla döşeli yatak odasına baktı. Biçimsiz

oturduğu için sırtı ağrıyordu. Gerinirken onu gören Alexander

Bonaparte'ın bayağı uzun boylu bir adam olduğunu fark ederdi.

Düşük omuzları yabancılarda daima yanlış izlenim uyandırıyordu.

Kapının arkasında asılı duran eski pardösünün cebinden bir paket ucuz sigarayla bir kutu kibrit aldı. Bir sigara yakarak,

tekrar masanın başına döndü. Bir tren tarifesi alarak buna baktı.

Sonra daktiloyla yazılmış bir isim listesini inceledi. Dolma

kalemle listenin en başındaki adın yanına bir işaret koydu.

O gün 20 Haziran Perşembeydi...

3. Andover

Poirot'yla konuştuğum zaman arkadaşımın o imzasız mektupla ilgili kaygıları beni de etkilemişti. Fakat ondan sonra bu

olayı unuttuğumu itiraf etmeliyim. Ayın yirmi birinde de durum

aynıydı. Scotland Yard Başmüfettişlerinden Japp, arkadaşımı

görmeye gelince ben de o mektubu birdenbire hatırladım. Japp'ı

yıllardan beri tanırdık. Başmüfettiş beni büyük bir dostlukla selamladı.

"O, Bay Hastings vahşi Güney Amerika ormanlarından dönmüşsünüz!"

diye bağırdı. "Sizi burada Mösyö Poirot'yla görünce

eski günleri hatırladım. İyi görünüyorsunuz. Galiba saçlarınız biraz

tepeden dökülmüş. Hepimizin sonu aynı. Bende de aynı dert var."

Hafifçe irkildim. Tepemdeki saçları dikkatle fırçaladığım için

durumun pek fark edilmediğini sanıyordum. Japp da pek patavatsız

adamdı doğrusu. Neyse, sinirlendiğimi belli etmeden hepimizin

yavaş yavaş yaşlandığını söyledim.

Japp, "Tabii Mösyö Poirot dışında," dedi. "Saç kremi reklamına

rahatlıkla çıkabilir o. Yüzündeki yosunlar da her zamankinden

gür... Ayrıca karışmadığı cinayet kalmıyor... Galiba sonunda

kendi ölümünüzü de yine kendiniz araştıracaksınız, Mösyö Poirot."

Japp neşeli bir kahkaha attı. "İşte bu sözleri bir kitaba yazmalı."

Poirot gözlerinde muzipçe bir pırıltıyla bana baktı. "Bu iş

Hastings'e düşer."

Japp hâlâ gülüyordu. "Hah ha. Bu pek komik o(ur."

Doğrusu bu düşünceyi neden gülünç bulduğunu pek anlayamamıştım

ama sesimi çıkarmadım.

Japp, "Mösyö Poirot'ya gelen imzasız mektubu biliyor musunuz?"

diye sordu.

Arkadaşım, "Bunu geçen gün Hastings'e gösterdim," dedi.

"Sahi!" diye bağırdım. "Onu unutmuştum. Durun bakayım.

Mektupta bildirilen gün hangisiydi?"

Japp, "Yirmi biri," dedi. "Ben de onun için uğradım. Dün ayın yirmi biriydi. Sırf merak yüzünden dün gece Andover'e telefon

ettim. Mektubun şaka olduğu gerçek, zira orada hiçbir şey olmamış. Belçikalı dostumuzun tahmini ilk kez yanlış çıktı."

Poirot derin bir nefes aldı. "İçimin rahat ettiğini söylemeliyim."

Japp sevgiyle, "Bir hayli kaygılanmıştınız, değil mi?" diye mırıldandı. "Scotland Yard'a her gün buna benzer biri sürü mektup

geliyor. Fazla işleri olmayan, anormal kimseler oturup öyle mektuplar yazıyorlar. Aslında kötü bir amaçları yok. Sadece heyecan

arıyor onlar."

Poirot, "Gerçekten işi bu kadar ciddiye almakla budalalık ettim," dedi.

"Neyse, ben artık gideyim. Yakında bir yere gitmem gerek.

Adam çalınmış mücevherleri satın alıyormuş... Oraya giderken

size de uğrayayım dedim. Ne yazık ki o gri hücreleri bu kez boş

yere çalıştırdınız." Japp neşeyle gülerek apartmandan ayrıldı.

Poirot, "Bizim Japp fazla değişmemiş, değil mi?" diye sordu.

"Eskisinden çok daha yaşlı duruyor," dedim. Sonra da kinle ekledim. "Akbabaya dönmüş."

Poirot hafifçe öksürdü. "Biliyor musun, Hastings, benim berberim çok usta bir adam. Yaptığı şeyi tam tepene takıyor,

üzerine de saçını tarıyorsun. Bu, tam bir peruk sayılmaz, tabii."

"Poirot!" diye kükredim. "Senin o Allahın cezası berberinin buluşları beni hiç ilgilendirmiyor. Başımın tepesinde ne var ki?"

"Hiç, hiç... hiçbir şey yok."

"Dazlak olmadım ya?"

"Ne münasebet! Ne münasebet!"

"Güney Amerika'da yazlar çok sıcak oluyor. Doğal olarak da insanın saçı biraz dökülüyor. Giderken iyi bir ilaç götüreceğim."

"Tabii, tabii."

"Zaten bu Japp'ın görevi değil ya! O patavatsızın biridir. Ayrıca

şakadan filan da hiç anlamaz..." Öfkem geçiyordu. "Neyse..."

O imzasız mektup olayından bir şey çıkmamasına üzüldüm."

"O konuda gerçekten yanılmışım. Oysaki mektup beni bir

hayli şüphelendirmişti. Galiba yaşlandıkça büsbütün şüpheli

oluyorum, Hastings."

- 16-

Güldüm. "Birlikte çalışacaksak, istediğin gibi ince, esrarlı

bir cinayet bulmalıyız."

"Geçen gün söylediğini hatırlıyor musun? Eğer yemek söyler gibi bir cinayet ısmarlama gücüne sahip olsaydın, nasıl bir şey isterdin?"

"Hım... Listeye bir bakalım..." dedim. "Şöyle nefis, kanlı bir

cinayet... Yanında garnitür de olmalı."

"Tabii, tabii..."

"Kurban kim olacak? Erkek mi, kadın mı olmalı? Erkek olmalı.

Önemli biri. Bir Amerikan milyoneri. Gazete sahibi...
Cinayet

yeri? Şöyle güzel bir kütüphanenin nesi var? Tam cinayete uyacak bir atmosfer... Ya katilin kullandığı silah? Garip biçimde

bükülmüş bir hançer... Ya da kurbanın kafasına indirilen taştan

oyulmuş bir tanrı heykeli..."

Poirot içini çekti.

"Tabii zehir de olabilir," dedim. "Ama bu her zaman tekniğe

dayanan bir sorundur. Veya... gecenin karanlığında yankılanan

bir tabanca sesi. Sonra bir iki güzel kız da olmalı..."

Arkadaşım mırıldandı. "Kızıl saçlı..."

"Hep de aynı şakayı yaparsın, Poirot. Tabii güzel kızların birinden haksız yere şüphe edilir. Ayrıca sevgilisiyle aralarında

anlaşmazlık çıkar. Bundan başka şüphelenilecek kimseler olması

da şarttır. Esmer, tehlikeli bir kadın... Ölen adamın arkadaşı

ya da rakibi... Nasıl bir insan olduğu anlaşılmayan sessiz bir

sekreter... Neşeli, hareketli başka bir adam... İşten kovulmuş bir

iki uşak veya bahçıvan... Ondan sonra da Japp'a benzeyen ahmak

bir dedektif..."

"Demek sence nefis bir cinayet böyle olur?"

"Senin aynı düşüncede olmadığın anlaşılıyor."

Poirot, bana kaderle baktı. "Şimdiye kadar yazılmış olan bütün dedektif romanlarının özetini çıkardın."

"E," dedim. "Sen nasıl bir cinayet ısmarlardın?"

- 17 - Cinayet Alfabetesi / F: 2

Poirot gözlerini kapayarak, koltuğunda arkasına yaslandı.

"Çok basit bir cinayet... Karışık tarafı olmayan bir olay... Samimi,

sakin bir cinayet..."

"Cinayetin samimjisi nasıl olur?"

Poirot mırıldandı. "Örneğin dört kişi oyun oynarlar.
Beşinci

adam şöminenin önünde oturur. Ve sonra onu ölü bulurlar.
Katil

oyun oynayan dört kişiden hangisidir?"

"Ben bunda heyecanlı bir taraf göremiyorum," dedim.

Poirot, bana sitemle baktı. "Çünkü bunda acayip bir biçimde
bükülmüş hançerler, şantaj, bir tanrı heykelinin gözünden
çalınmış

zümrütler, türü belli olmayan, doğudan getirilme zehirler
yok. Sen drama meraklısın, Hastings. Sen bir tek değil,
sırayla

işlenen birkaç cinayeti birden istiyorsun."

"Gerçeği söylememi istersen, bir romanda ikinci cinayetin
heyecanlı bir hava yarattığını itiraf etmem gerek," dedim.
"Eğer

cinayet birinci sayfada işlenir ve sen de romanın sonuna
kadar

hikâyedekilerin olay sırasında nerede olduklarını
dinlersen, iç sıkıntısından

ölürsün."

Telefon çalmaya başlamıştı. Poirot cevap vermek için ayağa

kalktı. "Alo? Evet, ben Hercule Poirot." Bir iki dakika karşısındaki

söylediklerini dinledi. Sonra yüzündeki ifadenin değiştiğini

gördüm. Ama sözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi.

"Evet... Tabii... Tabii, tabii geliriz... Evet... Dediğiniz gibi olabilir..."

Evet, getiririm... Pekâlâ... Görüşürüz..." Ahizeyi yerine bırakarak,

bana döndü. "Telefon eden Japp'dı, Hastings."

"Evet?"

"Scotland Yard'a az önce dönmüş. Kendisine Andover'den bir haber yollanmış..."

Heyecanla bağırdım. "Andover'den mi?"

Poirot ağır ağır, "Orada küçük bir tütüncü dükkânı olan Asher

adında yaşlı bir kadın öldürülmüş."

Ne yalan söyleyeyim, heyecanım söner gibi oldu. Çünkü acayip, her zaman görülmeyen bir olayla karşılaşacağımızı um-

- 18-

muştum. Küçük bir tütüncü dükkânı olan, yaşlı bir kadının öldürülmesi

ilgimi çekmeyecek bir olaydı.

Poirot yine aynı ciddi tavırla ağır ağır konuşmasına devam

etti. "Andover polisi bu cinayeti işleyen adamı yakalayacağından

eminmiş..."

Düşkırıklığım büsbütün arttı.

"Anlaşıldığına göre yaşlı kadının kocasıyla arası iyi değilmiş.

Çok içki içiyormuş adam. Ahlaksızın biriymiş. Kadını birkaç kez ölümlle tehdit etmiş." Poirot bir an durdu. "Fakat, Andover

polisi bana gelen mektuba bir daha bakmak istiyor. Seninle hemen

Andover'e gideceğimizi Japp'a söyledim."

Biraz keyiflenir gibi oldum. Bu olay ilgi çekici değildi ama ne

de olsa yine de bir cinayetti. Ben böyle işlere karışmayalı ise

epey olmuştu.

Ondan sonra Poirot'nun söylediklerini pek dinlemedim.

Bunların anlamını daha sonra iyice kavrayacaktım.

Hercule Poirot, "Bu daha başlangıç," diye mırıldandı.

4. Bayan Asher

Bizi Andover 'de uzun boylu, sarışın, tatlı gülüştü bir adam olan Müfettiş Glen karşıladı.

Cinayeti, polis memuru Dover, 21 Haziran'ı 22'ye bağlayan
gece saat birde fark etmişti. Adam her zamanki gibi devriye
gezerken

tütüncü dükkânının kapısını yoklamış, dükkânın boş
olduğunu

fark edince de içeri girmişti. Önce dükkânın boş olduğunu
sanmıştı. Cep fenerini etrafta dolaştırınca, tezgâhın
arkasında

yaşlı kadının cesedini görmüştü. Polis muayenesinden sonra
Bayan Asher'in belki de raftan bir paket sigara almak için
uzandığı

sırada başının arkasına indirilen şiddetli bir darbe
yüzünden

öldüğü anlaşılmıştı. Yaşlı kadının yedi ya da dokuz saat
önce öldürülmüş

olduğu sanılıyordu.

- 19-

Müfettiş, "Neyse ki ölüm saatini daha da kesinlikle tespit
edebildik," dedi. "Saat beş buçukta dükkâna girerek sigara
alan

bir adam bulduk. Altıyı beç geçeyse başka bir müşteri
tütüncüye

girmiş. Ve dükkânın boş olduğunu sanmış. Herhalde kadının
cesedi

o sırada tezgâhın arkasında yatıyordu. Böylece Bayan Asher'in

beş buçukla altıyı beş geçe arasında öldürülmüş olduğu anlaşılıyor. Kadının kocasını... Asher denilen o adamı, çevrede

gören bir kimse henüz bulamadık. Ama daha erken sayılır.

Adam saat dokuzda 'Üç Taç' meyhanesindeymiş ve bir hayli de

sarhoşmuş. Onu bulur bulmaz kendisini şüphe üzerine tutuklayacağız."

Poirot, "Adam kötü bir tip sanırım, müfettiş bey," dedi.

"Ahlaksızın biri."

"Asher karısıyla birlikte oturmuyor muydu?"

"Hayır. Onlar birkaç yıl önce ayrılmışlar. Asher, Alman asıllı.

Bir zamanlar garsonmuş, sonradan içkiye başlamış. Sonunda

iş bulamaz olmuş. Karısı bir süre hizmetçilik etmiş. Son çalıştığı

yer Miss Rose'un evi. Bayan Asher kazandığı paranın önemli bir

bölümünü kocasına veriyormuş. Oysa adam içip içip sarhoş oluyor

ve kadının çalıştığı yere gelerek olay çıkarıyormuş. Bayan

Asher bu yüzden sonunda Miss Rose'un yanında çalışmaktan

başka çare bulamamış. Zira Miss Rose'un köşkü Andover'in bir

hayli dışındadır. Adam oraya sık sık gidememiş tabii. Miss Rose

ölünce Bayan Asher'e bir miktar para bırakmış. Kadın da bununla

küçük bir tütüncü dükkânı açmış. Pek öyle büyük bir yer değil.

Bayan Asher zorlukla geçiniyor, yine de kocasına para veriyormuş."

Poirot sordu. "Asher'lerin çocukları var mı?"

"Hayır. Sadece bir yeğenleri var. O da Andover yakınında bir yerde hizmetçilik ediyor. Akli başında bir kız."

"Demek Asher karısını sık sık tehdit edermiş?"

"Evet. Adam içtiği zaman çılgına dönüyor, küfredip, karısını

öldüreceğine dair yeminler ediyormuş."

- 20-

"Bayan Asher kaç yaşındaydı?"

"Altmışına yakın. Dürüst ve çalışkan bir kadındı."

Poirot ciddi bir tavırla, "Müfettiş bey, sizce katil Asher denilen

adam mı?" diye sordu.

Müfettiş tedbirli bir tavırla öksürdü. "Bunu kesinlikle söylemek

için erken sayılır Mösyö Poirot. Yine de Franz Asher'den

dün geceyi nasıl geçirdiğini öğrenmek istiyorum. Anlatacaklarında

şüphe uyandıracak bir taraf olmazsa, bir şey yapamayız elbette!"

"Dükkândan bir şey çalınmış mı?"

"Hayır, çalınmamış. Kasadaki para yerli yerindeymiş. Hırsızlık

olduğunu gösterecek bir tek şey de yokmuş."

"Sizce Franz Asher, dükkâna geldi, karısına küfrettikten sonra da onun başına ağır bir cisimle mi vurdu?"

"Öyle gibi gözüküyor. Fakat size gelen o garip mektuba bir daha bakmayı istediğimi itiraf etmeliyim. Acaba o mektubu Franz Asher mi yazdı?"

Poirot mektubu uzattı. Müfettiş kaşlarını çatarak bunu okudu.

Sonunda, "Bu pek de Asher'in yazdığı bir mektuba benzemiyor,"

diye mırıldandı. "Onun 'bizim zavallı İngiliz polisi' deyimini

kullanacağını pek sanmıyorum. Tabii bir zekâ oyunu yapmak istemiş olabilir, ama buna da pek ihtimal vermiyorum. Sonra adam berbat halde. Mektubu böyle düzgün kitap harfleriyle yazması

imkânsız. Çünkü elleri çok titriyor. Kâğıt iyi cins. Mürekkep

de öyle. Fakat mektupta ayın 21 'inden söz edilmesi garip.
Bu bir

rastlantı da olabilir."

"Evet, bu mümkün."

"Ama ben böyle rastlantılardan hiç hoşlanmam, Mösyö

Poirot." Bir an durdu. Kaşları çatılmıştı. "ABC... Kim bu
Allahın

cezası ABC? Kadının yeğeni Mary Drovver'le konuşalım.
Bakalım

bize yardım edebilecek mi? Acayip bir olay bu. Eğer bu
mektup

olmasaydı katilin Franz Asher olduğuna yemin edebilirdim."

- 21 -

"Bayan Asher'in geçmişi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Hampshire'lı o. Genç bir kızken Londra'da hizmetçiliğe

başlamış. Franz Asher'le de orada tanışmış ve evlenmiş.
Savaş

sırasında durumları bozulmuş. Hatta Bayan Asher bir ara
kocasından

ayrılmış da. O sırada yine Londra'dalarmış. Kadın adamdan

kurtulabilmek için buraya gelmiş. Fakat Franz Asher onun

izini bularak buraya koşmuş. Karısından para istemeye
başlamış..."

Bir polis memuru içeri girdi. "Evet, Briggs, ne var?"

"Franz Asher'i getirdik, efendim."

"İyi. Onu buraya getirin. Kendisi neredeydi?"

"Demiryolunun yanında eski bir vagonda saklanıyordu."

"Ya, öyle mi? Getirin onu."

Franz Asher gerçekten de hoşlanılacak, güvenilecek bir adam gibi gözüküyordu. Kâh korkuyla büzülüyor, kâh kabadayılığa

kalkışıyordu. Kanlı gözleriyle herkese ayrı ayrı bakmaktaydı.

"Benimle ne işiniz var? Ben hiçbir şey yapmadım. Beni buraya getirmeleri rezalet! Köpekler, buna nasıl cüret ettiniz?"
Birdenbire

tavırları değişti. "Hayır, hayır, öyle demek istemedim.

Benim gibi zavallı bir ihtiyara zarar veremezsiniz. Herkes zavallı

Franz'a kötülük ediyor. Zavallı ihtiyar Franz'a." Asher ağlamaya

başladı.

Müfettiş, "Bu kadarı yeter, Asher," dedi. "Kendini topla. Seni

şimdilik herhangi bir şeyle suçlamıyorum. Sen de istemediğin

takdirde ifade vermek zorunda değilsin. Diğer taraftan karının

öldürülmesi seni ilgilendiriyorsa..."

Asher, onun sözünü kesti. Sesi bir çığlık halini almıştı.

"Onu ben öldürmedim! Onu ben öldürmedim! Hepsi de yalan!
Sizi

İngiliz domuzlan... hepiniz de bana düşmansınız! Ben onu
öldürmedim!

Kesinlikle öldürmedim!"

"Fakat karını sık sık öldürmekle tehdit ettin, Asher."

"Hayır, hayır. Siz anlamıyorsunuz. O bir şakaydı. Karım
Alice'e

yaptığım bir şaka."

- 2 2 -

"Garip bir şaka olmalı bu. Dün akşam nerede olduğunu
söyler misin, Asher?"

"Tabii, tabii... Size her şeyi söyleyeceğim. Ben Alice'in
yanına

bile gitmedim. Arkadaşlarımla birlikteydim. Yakın
arkadaşlarımla.

Önce 'Yedi Yıldız' meyhanesinde içtik. Sonra da 'Kırmızı
Köpek'te." Telaşla konuşuyor, kelimeleri birbirine
karıştırıyordu.

"Dick Willows yanımdaydı. İhtiyar Curdi de öyle... Sonra
George,

Platt ve diğerleri. Size söylüyorum: ben Alice'in yakınına

bile gitmedim. Bana inanın." Sesi tekrar bir çığlık halini
aldı.

Müfettiş, adamına başını salladı. "Onu götürün. Şüphe üzerine alıkonulacak."

Kinle homurdanan titrek elli, pejmürde kılıklı ihtiyar dışarı

çıkarılınca Glen bize döndü. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Eğer o mektup olmasaydı, katil odur, derdim."

"Söz ettiği adamlar kimler?"

"Kendisi gibi serseri takımı. Yalan söylemekten kaçınmayacak

tipler. Asher'in akşamın önemli bir kısmını onlarla geçirdiği

muhakkak. Her şey birinin Asher'i beş buçukla altı arasında tütüncünün

civarında görüp görmediğine bağlı."

Ppirot düşünceli bir tavırla başını salladı. "Dükkândan hiçbir

şey alınmamış olduğundan em/n misiniz?"

"Belki bir iki paket sigara alınmıştır. Ama hiç kimse bunun uğruna cinayet işlemez."

"Peki, dükkâna hiçbir şey bırakılmamış mıydı? Size garip gelen bir şey?"

Müfettiş, "Bir tren tarifesi vardı," dedi.

"Tren tarifesi mi?"

"Evet. Bu açılmış ve yüzüstü tezgâhın üzerine konmuştu.

Biri Andover'den kalkan trenlere bakmıştı sanırım. Ya Alice Asher

ya da bir müşteri."

"Kadın tren tarifesi de satıyor muydu?"

Müfettiş başını salladı. "Hayır. Tarife ancak büyük dükkânlarda

satılan türden, ciltli bir şeydi."

- 2 3 -

Poirot'nun gözlerinde bir pırıltı belirdi. Arkadaşım heyecanla

öne eğildi. "Tren tarifesi ha? Peki bu 'Bradshavv' muydu? Yoksa

'ABC mi?"

Müfettişin gözleri de birdenbire parladı. "Aman Tanrım!"

'ABC denilen tarifelerdendi bul"

5. Mary Drovver

ABC tarifesini öğrendiğim an olaya ilgi duymaya başladığımı söyleyebilirim. O ana kadar bu cinayet bende öyle heyecan uyandırmamıştı.

Oysa şimdi işe istasyonları alfabe sırasıyla verdiği için

'ABC diye adlandırılan bir tren tarifesi karışmıştı. Şimdi heyecanla

titriyordum. Herhalde bu kadarı birden rastlantı olamazdı.

İlgimi çekmeyen cinayet yeni bir biçime bürünmüştü artık.

Bayan Alice Asher'i öldürerek geride bir ABC tarifesi bırakan

bilinmeyen yabancı kimdi?

Polis merkezinden ayrıldıktan sonra ilk iş morga giderek

ölen kadının cesedine baktık. Yaşlı kadının buruşuk yüzüne bakarken

acayip bir duyguya kapıldım. Alice Asher'in yüzünde öylesine

huzur dolu, öylesine sakin bir ifade vardı ki.

Komiser, "Başına ne geldiğini anlayamamış bile," dedi.

"Dr. Kerr öyle söyledi. Öyle olmasına bayağı sevindim-Zavallıcık.

Çok iyi bir kadındı."

Poirot mırıldandı. "Bir zamanlar çok güzelmiş."

Hayretle bağırdım. "Sahi mi?"

"Tabii ya. Çene çizgisine, kemiklerine ve kafanın biçimine bak." İçini çekerek, örtüyü kadının yüzüne örttü. Morgdan ayrıldık.

Gidip polis doktorunu bulduk.

Dr. Kerr orta yaşlı, tecrübeli bir adamdı. Kesin ve kararlı bir

tavırla konuşuyordu. "Silah bulunamadı," dedi. "Bunun ne olduğunu

söylemek imkânsız. Tepesi ağır bir baston, bir sopa veya

kum torbası olabilir."

- 2 4 -

"Böyle bir darbe indirmek için fazla güce ihtiyaç var mı?"

Doktor anlayışlı gözlerle Poirot'ya baktı. "Yani bu cinayeti

elleri titreyen yetmiş yaşında bir adamın işleyip işleyemeyeceğini

öğrenmek istiyorsunuz. Evet, cisim oldukça ağır olursa, fazla

güç kullanmaya da ihtiyaç kalmaz."

"Bu durumda katil bir kadın da olabilir."

Bu sözler doktoru biraz şaşırttı. "Bir kadın mı? Doğrusu bir

kadının böyle bir cinayet işleyebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ama bu da mümkün. Pekâlâ mümkün. Yine de psikolojik bakımdan bu cinayetin bir kadın işi olduğunu sanmıyorum."

Poirot heyecanla başını sallayarak bu sözleri onayladı. "Tabii,

tabii. Görünüşte imkânsız bu. Fakat insan her olasılığın üze

rinde durmalı. Ceset ne durumda yatıyordu?"

Doktor bize kurbanın durumunu dikkatle açıkladı. Ona göre

Bayan Alice Asher tezgâha arkasını dönmüştü. Tabii katiline de. Katil o anda kafasına vurmuş, kadıncağz da tezgâhın arkasına,

yere yığılmıştı, içeri girenlerin kendisini orada görmesi de

imkânsızdı.

Dr. Kerr'e teşekkür ederek yanından ayrıldık. Dışarı çıkınca

Poirot, "Görüyorsun ya, Hastings," dedi. "işte Asher'in lehinde

bir nokta daha. Eğer adam dükkânda olsaydı, karısına küfredip

onu tehdit etseydi, herhalde Bayan Asher kendisine arkasını dönmezdi. Oysaki katiline sırtını dönmüş. Demek ki Alice Asher,

bir müşteri için raftan sigara alıyordu."

Hafifçe titredim. "Korkunç!"

Poirot ciddi bir tavırla başını salladı. "Zavallı kadın." Saatine

bir göz attı. "Overton buradan fazla uzak değil sanırım. Oraya

giderek, ölen kadının yeğeniyle konuşalım mı?"

"Önce cinayetin işlendiği dükkâna gitmeyecek misin?"

"O işi daha sonraya bırakmayı yeğlerim. Bunun sebebi var tabii."

Başka açıklama yapmadı. Birkaç dakika sonra Londra yolunda, Overton'a doğru ilerliyorduk.

- 2 5 -

Müfettişin bize verdiği adresteki ev oldukça büyük bir evdi.

Zili çaldık. Kapıyı bize gözleri ağlamaktan kızarmış, siyah saçlı,

güzel bir kız açtı.

Poirot şefkatle, "Ah," dedi. "Siz Miss Mary Drovver olacaksınız."

"Evet, efendim. Ben Mary'im."

"Eğer hanımınızın izni olursa sizinle bir iki dakika konuşabilir

miyim? Teyzeniz Bayan Alice Asher'den söz etmek istiyorum."

"Hanımefendi sokakta, efendim. Sizi buraya almama kızmaz sanırım."

Küçük bir oturma odasının kapısını açtı. İçeri girdik. Poirot

pencerenin önündeki koltuğa oturarak, dikkatle genç kıza baktı.

"Teyzenizin ölümünü duydunuz sanırım?"

Kız başını salladı. Gözleri dolmuştu. "Bu sabah, efendim.

Polis geldi... Ah, ne korkunç! Zavallı teyzeciğim. O kadar da sıkıntılı

bir hayat sürdü ki. Ve şimdi de... bu..."

"Polis sizden Andover'e dönmenizi istemedi mi?"

"Hayır. Resmi soruşturmada bulunmamı söylediler. Bu pazartesi

günü yapılacak, efendim. Ayrıca Andover'de kalabileceğim

hiçbir yer yok. Dükkânın üstündeki odada kalmaya dayanamam..."

Sonra... diğer hizmetçi gitti. Hanımefendiyi ortada bırakmayı

da istemiyorum."

Poirot şefkatle, "Teyzenizi sever miydiniz?" diye sordu.

"Çok severdim, efendim. Teyzeciğim bana karşı her zaman iyiydi. Annem öldükten sonra Londra'ya onun yanına gittim. O zaman

on bir yaşındaydım. On altı yaşında çalışmaya başladım.

Fakat izin günlerinde hep teyzeme giderdim. O Almanın yüzünden

az dert çekmedi, teyzem. Ondan 'İhtiyar iblis,' diye söz ederdi.

Adam, teyzeme hiç rahat vermedi. Nereye giderse gitsin onu rahatsız etti. Hayırsız köpek!" Kızın sesinde müthiş bir öfke vardı.

"Teyzeniz onu yasal yoldan başından atmayı hiç düşünmedi mi?"

"Franz ne de olsa onun kocasıydı, efendim..."

"Söyleyin bakalım, Mary. Franz teyzenizi sık sık tehdit ederdi değil mi?"

"Hem de nasıl, efendim, hem de nasıl? Korkunç şeyler söylerdi. Yok gırtlığını keserim, derdi. Yok seni boğarım! İşte

böyle şeyler. Hem İngilizce, hem Almanca küfrederdi. Fakat teyzemin

söylediğine göre Franz kendisiyle evlendiği ^aman çok yakışıklı bir adammış. İnsanlar bazen ne hale giriyorlar, değil mi,

efendim?"

"Evet, gerçekten öyle. Bu tehditleri duyduğunuza göre, olanları öğrenince herhalde fazla şaşırmadınız, Mary?"

"Aksine çok şaşırdım, efendim. Çünkü Franz'ın gerçekten böyle yapacağı hiç aklıma gelmemiştir. O kötü sözleri la? olsun

diye söylediğini sanıyordum. Zaten teyzem de ondan hiç korkmazdı.

Hatta teyzem Franz'ı azarlamaya başlayınca, adam kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir köpek gibi telaşla kaçardı.

Bana kalırsa, aslında Franz, teyzemden korkardı."

"Buna karşın teyzeniz ona para verirdi?"

"Evet. Çünkü Franz onun kocasıydı, efendim."

"Evet. Bunu demin de söylediniz." Poirot bir an durdu.
"Belki

de teyzenizi Franz Öldürmedi."

"Öldürmedi mi?" Kız arkadaşına hayretle baktı.

"Evet, öyle dedim. Farz edelim ki teyzenizi başka biri öldürdü...

Katil kim olabilir?"

Mary Drovver, Poirot'ya daha da büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu

şimdi. "Bilmem ki, efendim. Fakat böyle bir şey mümkün değil. Öyle değil mi, efendim?"

"Teyzenizin korktuğu kimse yok muydu?"

Mary başını salladı. "Teyzem hiç kimseden korkmazdı, efendim. Sözünü esirgemezdi. Kimsenin kendisini ezmesine de

izin vermezdi."

"Kendisine kin duyan bir insandan söz ettiğini hiç duymadınız

mı?"

- 27-

"Hayır, hiç duymadım, efendim."

"Ona imzasız mektuplar gelir miydi?"

"Nasıl mektuplar, efendim?"

"Altına imza atılmamış mektuplar. Ya da imza yerine ABC

yazılmış olanlar." Poirot, kızını dikkatle süzüyordu. Ama Mary'nin

bu sözlerden bir şey anlamadığı belliydi. Kız şaşkın şaşkın başını

salladı.

"Hayır..."

"Teyzenizin sizden başka akrabası var mı?"

"Artık yok, efendim. Onlar on kardeşlermiş. Sadece dördü sağ kalıp büyümüş. Annem öldü. Tom Amca savaşta şehit oldu.

Harry Amca'ysa Güney Amerika'ya gitti. Onun ne olduğunu hiç bilen yok... Yani.,, bir ben varım."

"Teyzeniz para biriktiriyor muydu?"

"Bankada biraz parası var sanırım, efendim. Cenazesini kaldırmaya yetecek kadar. Kendisi de bunu istediğini söylerdi.

Yoksa, o ihtiyar iblis elinde avucunda para bırakmaz, teyzemin

çok sıkıntı çekmesine sebep olurdu."

Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı. Sonra da kendi

kendisiyle konuşur gibi, "Şu anda karanlıktayız," diye mırıldandı.

"Ne tarafa gitmemiz gerektiğini gösterecek bir tek işaret de

yok..." Ayağa kalktı. "Sizi tekrar görmem gerekirse, buraya mektup

yazarım, Mary."

"Ben buradan çıkacağım, efendim. Böyle تنها bir yerde çalışmak hoşuma gitmiyor. Burada kalmamın tek nedeni teyzeme

yakın olmayı istememdi. Fakat şimdi..." Gözleri yine doldu.

"Artık burada çalışmam için bir sebep yok. Onun için Londra'ya

döneceğim. Kızlar için orası daha eğlenceli."

"O halde bana gittiğiniz yerin adresini yollarsınız. Şu kartımı

alın."

Kız kaşlarını çatarak karta baktı. "Demek siz... polisten değilsiniz,

efendim?"

Mary bir an sessiz sedasız Poirot'yu süzdü. Sonra da,

"Acayip bir şeyler mi oluyor, efendim?" diye sordu.

- 2 8 -

"Evet, kızım. Gerçekten acayip şeyler oluyor. Daha sonra belki bana yardım edebilirsiniz."

"Elimden gelen her şeyi yaparım, efendim. Teyzeciğime çok yazık oldu."

Bu sözleri belki tuhaftı ama insanın içine de dokunuyordu.

Birkaç dakika sonra Andover'e doğru yol alıyorduk...

6. Cinayet Yeri

Olayın geçtiği sokak anacaddeye çıkıyordu. Bayan Alice Asher'in dükkânı sağ kolda, ortak daydı.

Sokağa saparken, Poirot saatine baktı. O zaman onun cinayet yerine gelişini neden geciktirdiğini anladım. Saat tam beş buçuktu. Poirot dükkânı cinayetin işlendiği saatte görmeyi yeğlemişti.

Ama cinayete sahne olan sokağın bir gün öncekine benzer bir görünüşü yoktu. Çünkü yol iyice kalabalıktı. Ve herkes durmuş

Bayan Alice Asher'in dükkânına bakmaktaydı.

Kapının önünde duran ve iyice yorulduğu anlaşılan genç bir polis, durmadan, "Yaklaşmayın," diye bağıırıyordu. Sonunda

adam, diğer bir memurun yardımıyla kalabalığın bir bölümünü dağıtabildi.

Poirot kalabalıktan biraz uzakta durdu. Bulduğumuz yerden

dükkânın üzerindeki tabelayı okuyabiliyorduk. Poirot da bunu

usulca tekrarladı. "A. Asher... Evet, belki..." Sözlerini tamamlamadı.

"Gel Hastings. Dükkâna girelim."

Bunu ben de istiyordum.

Kalabalığın arasından geçerek genç polise yaklaştık.
Poirot

ona müfettişin kendisine verdiği kâğıdı uzattı. Memur başını salladı.

Dükkânın kilitli kapısını açarak, bizi içeri soktu.

Dükkân, kepenkler kapalı olduğu için, bir hayli karanlıktı.

Genç polis düğmeyi bularak ışığı yaktı. Tavandaki ampul pek zayıftı, onun için de her taraf iyice aydınlanmıyordu.

- 2 9 -

Etrafıma bakındım.

Fakir bir yerdi burası. Tezgâhın üzerinde ucuz bir iki dergiyle

bir gün önceki gazeteler duruyordu. Üstleri tozlanmıştı bunların.

Tezgâhın arkasındaki raflardaysa sigaralar vardı. İki üç kavanoza

da naneli şekerler doldurulmuştu.

Polis durumu anlatıyordu. "Tezgâhın arkasına yığılıp kalmıştı.

Doktor başına ne geldiğini fark bile etmeden öldüğünü söyledi. Herhalde zavallı şu raflardan birine uzanıyordu."

"Elinde hiçbir şey yok muydu?"

"Hayır, efendim. Fakat yerde, yanında bir paket 'Players' sigarası

duruyordu."

Poirot başını salladı. Dikkatle etrafı inceliyordu. "Tren tarifesi

neredeydi T

"Şurada, efendim." Genç polis tezgâhın üzerinde bir yeri işaret etti. "Andover sayfası açıktı... Ve ters yüzü konulmuştu.

Galiba adam Londra'ya giden trenlere bakıyordu. Eğer öyleyse

o zaman katil Andover'li değil demektir. Ama tren tarifesini cinayetle

ilgisi olmayan başka biri de burada unutmuş olabilir."

Mırıldandım. "Parmakizleri?"

"Her taraf araştırıldı. Hiç parmakizi bulunmadı."

Poirot sordu. "Tezgâhta da yok muydu?"

"Tezgâh parmakizi doluydu. Karmakarışık izler."

"Bunların arasında Franz Asher'inki var mıydı?"

"Bu henüz bilinmiyor, efendim."

Poirot başını salladı. Sonra da ölen kadının dükkânın üzerinde

oturup oturmadığını sordu.

"Evet, efendim. Yukarda otururdu. Arkadaki şu kapıdan çıkacaksınız,

efendim. Sizinle gelemediğim için kusuruma bakmayın.

Çünkü burada beklemem gerek..."

Poirot, genç memurun gösterdiği kapıdan çıktı. Ben de peşinden

gittim. Dükkânın arkasında mutfakla oturma odası karışımı

küçücük bir yer vardı. Tertemiz ve derli topluydu burası. Fakat

eşyalar pek eskiydi. Ocağın rafına birkaç resim konulmuştu.

İlerleyerek o fotoğraflara baktım. Poirot da yanıma geldi.

- 30-

Rafta üç resim vardı. Bunlardan biri daha önce gördüğümüz

genç kızın, yani Mary Drovver'indi. Genç kızın sırtına en güzel

elbiselerini giydiği anlaşılıyordu. Ucuz bir yerde çekilmişti.

İkinci resimde ak saçlı, yaşlıca bir kadın görülüyordu. Bunun

Bayan Asher'e ufak bir miras bırakan Miss Rose olduğunu tahmin

ettim.

Üçüncü resim çok eskiydi. İyice sararmış, bozulmuştu bu.

Fotoğrafta kol kola girmiş genç bir kadınla bir adam vardı. Genç

adam yakasına çiçek takmıştı.

Poirot, "Herhalde bu Asher'lerin düğün resmi," dedi. "Bak Hastings. Sana Alice Asher'in bir zamanlar güzel bir kadın olduğunu

söylemedim mi?"

Haklıydı. Kadının sırtındaki acayip, modası geçmiş elbiselere,

saçlarını da eski biçimde, taramış olmasına karşın yüzü gerçekten çok güzeldi. Yüz çizgileri muntazam, görünüşü neşeliydi.

Resimdeki yakışıklı gencin ise sarhoş Asher olduğuna inanmak için bir tanık isterdi.

Yaşlı, iğrenç sarhoşu ve ölen kadının çektiği yoksulluk ve zorluklardan kırılmış yüzünü düşündüm. Zamanın amansızlığı karşısında biraz titredim.

Arka odadan merdivenle yukarıya çıkılıyordu. Orada iki oda vardı. Biri bomboştur bunun. Diğerinin ölen kadının yatak

odası olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Polis burayı aradıktan

sonra olduğu gibi bırakmıştı. Karyolanın üzerine iki tane eski

battaniye serilmişti. Çekmecelerden birinde dikkatle yamanmış

iç çamaşırları duruyordu. Bir diğereine yemek tarifleri konulmuştu.

Bundan başka Yeşil Vadi adlı bir kitap, ucuz bir çift yeni çorap,

kolu kırılmış porselen bir çobanla mavili sarılı benekleri oları

bir köpek biblo vardı. Duvardaki çivilere siyah bir yağmurlukla,

bir yün kazak asılmıştı. İşte Alice Asher'in bütün malı mülkü bunlardan

oluşuyordu.

Belki kadının özel mektupları ve kâğıtları vardı, ama herhalde

bunları da polis almıştı.

- 31 -

Poirot, "Zavallı kadıncağz," diye mırıldandı. "Gel, Hastings.

Burada bize göre bir şey yok."

Tekrar sokağa çıkınca Poirot bir an durakladı. Sonra da yolu aştı. Tam karşıda bir manav dükkânı vardı, Poirot alçak sesle

bana talimat verdi. Sonra kendisi dükkâna girdi. Ben bir iki dakika

bekledikten sonra peşinden gittim. Poirot o sırada marul almakla

meşguldü. Ben de bir kilo çilek istedim.

Poirot marulu saran şişman kadınla heyecanlı heyecanlı

konusuyordu. "Cinayet tam sizin karşınızdaki dükkânda işlendi,

değil mi? Ne heyecan verici şey bul"

Şişman kadının cinayetten söz etmekten bıkmış olduğu

anlaşılıyordu. "Şu meraklıları buradan uzaklaştırsalarçokiyi olacak.

Burada bakacak ne var?"

Poirot, "Herhalde durum dün akşam tamamıyla başkaydı,"

dedi. "Belki de siz katilin tütüncüye girdiğini bile gördünüz. Uzun

boylu, sarışın, sakallı bir adamdı, değil mi o? Duyduğuma göre

kendisi Rusmuş."

"O da nesi?" Şişman kadın çabucak başını kaldırdı. "Rus muymuş dediniz?"

"Duyduğuma göre polis kendisini yakalamış."

"Sahi mi?" Kadın heyecanlanmış, dili de çözülmüştü. "Bir yabancı ha!"

"Mais oui. 'Belki siz dün akşam kendisini fark etmişsinizdir,'

diye düşündüm."

"Doğrusu buradan her şeyi fark edemiyorum. Akşamları

alışveriş eden çok oluyor. Dükkânın en kalabalık zamanı akşam

saatleridir. Çok kimse buradan geçerek eylerine giderler.
Uzun

boyu, sarışın, sakallı bir adam... Hayır, böyle birini
gördüğümü

sanmıyorum."

Sıra bana gelmişti. Poirot'ya, "Affedersiniz, efendim,"
dedim.

"Korkarım size yanlış bilgi vermişler. Bana söylediklerine
göre katil kısa boylu, esmer bir adammış."

- 32-

Bundan sonra heyecanlı bir konuşma yaptık. Buna şişman
kadın, kocası ve kısık sesli çırak da katıldılar. En aşağı
dört kısa

boylu esmer adam görmüşlerdi. Çırak ise uzun boylu, sarışın
birini fark etmişti. Üzüntüyle, "Ama sakalı yoktu," diye
ekledi.

Sonunda paketlerimizi alarak dükkândan çıktık.

Arkadaşıma biraz da sitemle, "Bütün bu yalanların anlamı
neydi, Poirot?" diye sordum.

"Manavdakilerin bir yabancıyı fark edip etmeyeceklerini
anlamak

istedim."

"Bunu bu kadar yalan uydurmadan açıkça soramaz mıydın?"

"Hayır, mon ami. Senin dediğin gibi açıkça sorsaydım,
sorularımın

hiçbirinin de cevabını alamazdım. Sen de İngilizsin.

Buna karşılık İngilizlerin doğrudan doğruya sorulan bir soruya

gösterdikleri tepkinin farkında bile değilsin. Böyle bir soru mutlaka

şüpheyile karşılanır. Ve soru sorduğun adamın hemen çekingenliği

tutar. Ama o acayip, inanılmayacak sözleri söyler söylemez

manavdakilerin dili açıldı. O sırada cinayet saatinde sokağın

bir hayli kalabalık olduğunu öğrendik." Bir an durdu, sonra

da beni azarlar gibi söylendi. "Senin hiç mi aklın yok, Hastings?

Sana, 'Manavdan bir şey al,' dedim. Sen tuttun çileği seçtin. Bak

suları kesekâğıdından sızmaya ve elbiseni kirletmeye başladı

bile."

Üzüntüyle sözlerinin doğru olduğunu fark ettim. Çilekleri telaşla

küçük bir çocuğa verdim. O, buna hem şaşırıldı, hem de

şüphelendi. Poirot da marulu uzattı. Böylece küçüğün şaşkınlığı

da büsbütün artmış oldu.

Tekrar ilerlerken Poirot bana nutuk çekmeye devam etti.

"Ucuz bir manavdan kesinlikle çilek almamalısın, Hastings.
Yeni

toplanmamış çilek mutlaka suyunu salar. Muz, elma, hatta
lahana

bile alabilirsin. Ama çilek..."

Kendimi bağışlatmak ister gibi, "Aklıma ilk çilek geldi,"
dedim.

- 33 _ Cinayet Alfabetesi / F: 3

Poirot sert sert, "Bende senin düşgücünün geniş olduğunu
sanırdım," diye cevap verdi. Sonra kaldırımında durakladı.
Bayan

Asher'in dükkânınının sağındaki evin penceresinde
'Kiralıktır' diye

yazılıydı. Hem ev, hem de altındaki dükkân boştu. Diğer
taraftaki

binanın pencerelerindeyse biraz kirlice tül perdeler
asılıydı.

Poirot, o eve doğru giderek kapıya vurdu.

Biraz bekledik, kapı açılarak eşikte çok pis, burnu
durmadan

akan bir çocuk belirdi.

Poirot, "İyi akşamlar," dedi. "Annen evde mi?"

Küçük bize öfke ve kuşkuyla bakıyordu. "E? Ne olacak?"

Poirot tekrarladı. "Annen evde mi?"

Çocuk bunu ancak yarım dakika kadar sonra anlayabildi.

Dönerek merdivenlerden yukarıya doğru avaz avaz bağırdı.

"Anne! Seni istiyorlar!" Sonra hızla gözden kayboldu.

Sivri yüzlü bir kadın yukardan bize baktıktan sonra merdivenden

inmeye başladı, "Boş yere zaman kaybediyorsunuz. Ben..."

Poirot, onun sözünü kesti. Şapkasını çıkararak, zarif bir reverans

yaptı. "İyi akşamlar, hanımefendi. Ben Evening Flickgazetesindenim.

Beş sterlini kabul ederek komşunuz Bayan Asher

hakkında yazı yazmanız için sizi iknaya geldim."

Kadının öfkeli sözleri dudaklarında dondu. Eteklerini çekiştirip

saçlarını düzelterek merdivenden indi. "Lütfen içeri buyurun.

Sol tarafa... Oturamaz mısınız, efendim?"

Küçük oda tıka basa eşya doluydu. Poirot'yla zorlukla içeri girerek sert bir kanepeye oturmayı başardık.

Kadın, "Kusuruma bakmayın," diyordu. "Demin biraz sert konuştüğüm için özür dilerim. Fakat başımızın ne kadar dertte

olduğunu bilemezsiniz. Kapıya durmadan satıcılar geliyor. Üstelik

hepsi adımı da öğrenmiş oluyorlar. 'Bayan Fovvler şunu alın,

Bayan Fovvler bunu alın...'"

Poirot ismi hemen yakaladı. "Bayan Fovvler, sizden istediğimizi

yapacağınızı umuyoruz."

"Bilmem ki..." Beş sterlin göz kamaştırıcı bir biçimde Bayan

Fovvler'in gözlerinin önünde belirdi. "Bayan Asher'i tanıyordum

tabii. Ama yazı yazmak... Bilmem ki..."

- 3 4 -

Poirot telaşla kadının kaygılarını yatıştırdı. Bayan Fovvler'in

zahmete girmesine gerek yoktu. Kendisi ondan bilgi alacak, sonra da oturup yazıyı yazıverecekti.

Böylece cesaret bulan Bayan Fovvler konuşmaya başladı.

Hatırladığı olaylar, dedikodular ve tahminlerden oluşan bir konuşmaydı

bu.

"Bayan Alice Asher kimseyle fazla konuşmazdı. Öyle dost canlısı değildi. Ama zavallıcık çok zorluk çekmişti. Kendisini herkes

tanırdı. Aslında Franz Asher denilen adamın yıllar önce hapishaneye

veya tımarhaneye atılması gerekiyordu. Aslında

Bayan Asher'in kocasından korktuğu da yoktu ya. Kadın kızdığı

zaman konuşmasını iyi bilirdi. Ama sonunda olan oldu. Ben ona

kaç defa söyledim. 'Günün birinde bu adam seni öldürecek,' dedim.

'Bu lafıma mim koy.' İşte adam da sonunda yapacağını yaptı.

Dün akşam ben evdeydim. Ama hiçbir şey de duymadım."

Kadın susar susmaz, Poirot fırsattan yararlanarak sordu.

"Bayan Asher'e acayip mektuplar geliyor muydu? Altlarında imza

olmayan... veya ABC yazılı mektuplar?"

Bayan Fovvler istemeye istemeye, "Hayır," diye karşılık verdi.

"Hangi mektupları kastettiğinizi biliyorum. Onlar yüksek sesle

söylemekten utanacağınız kelimelerle dolu oluyor. Bilemiyorum

Franz Asher öyle pis mektuplar yazmaya da başlamış mıydı?

Eğer öyle yaptıysa bile Bayan Asher bana bundan hiç söz etmedi. Ne dediniz? Tren tarifesi mi? Hayır, ben dükkânda öyle

bir şey hiç görmedim. Eğer Bayan Asher tren tarifesi getirtseydi

bunu bana mutlaka söylerdi... Doğrusu olayı duyunca fena halde

şaşırdım. Haberi bana kızım Edie verdi. Koşa koşa gelip, 'Anne, '

dedi. 'Komşu polis dolu.' O zaman çok fena oldum. Sonra durumu öğrenince, kadıncağız evde yalnız oturmamalıydı, diye

düşündüm. Yeğeni onun yanına yerleşmeliydi. İçkiyi fazla kaçıran

bir erkeğin kudurmuş bir kurttan hiç farkı yoktur. O iğrenç kocasının

da vahşi bir hayvandan farkı yoktur zaten. Bayan Asher'i kaç defa ihtar ettim. İşte sonunda dediğim çıktı. Evet kaç defa

Bayan Asher'e kocasının kendisini öldüreceğini söyledim. So-

- 3 5 -

nunda da söylediğim gibi oldu. İçkiyi fazla kaçıran bir erkeğin neler

yapacağını hiç kimse tahmin edemez. Bu cinayet de bunun kanıtı işte." Susarak, derin derin nefes aldı.

Poirot, "Franz Asher'in dükkâna girdiğini gören olmamış sanırım," dedi.

Bayan Fovvler küçümser gibi burnunu çekti. "Tabii! Adam kendini gösterecek değildi ya!" Fakat kadın Franz Asher'in kimseye

görünmeden dükkâna nasıl girdiğini açıklamak tenezzülünde bulunmadı.

Evet, dükkânın arka kapısı vardı. Mahallede de Franz Asher'i

tanımayan yoktu. "Ama Franz Asher, cinayetten dolayı asılmak

istemiyordu. Onun için de dükkâna gizlice girdi."

Poirot konuşmayı biraz daha uzattı. Oysa Bayan Fovvler'in bütün bildiklerini anlattığı belliydi. Arkadaşım kadına parayı verdi,

evden ayrıldık.

Tekrar sokağa çıkınca, "Beş sterlini boşuna verdin," dedim.

"Şimdilik öyle gözüküyor."

"Yani kadının anlattıklarından daha fazla bir şeyler bildiğini

mi düşünüyorsun?"

"Dostum, durumumuz acayip. Çünkü konuştuğumuz kimselere ne sormamız gerektiğini bilemiyorum. Karanlıkta oynayan çocuklardan farkımız yok. El yordamıyla ilerlemeye çalışıyoruz.

Bayan Fovvler bize bütün bildiğini anlattığını sanıyor. O arada

bazı tahminlerini de açıkladı. Belki de ilerde onun yararı dokunabilir.

İşte ben de bu yüzden beş sterlinlik bir yatırım yaptım."

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Fakat bir şey soramadan

Müfettiş Glen'le karşılaştık.

7. Bay Partridge ve Bay Riddell

Müfettiş Glen sıkıntılı görünüyordu. Anladığıma göre müfettiş

tütüncüye girerken görülen kimselerin listesini yapmaya çalışmıştı.

- 36-

Poirot, "Hiç kimse bir şey görmemiş mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır, görmüşler. Üç uzun boylu, sinsî bakışlı adam.

Dört kısa boylu, siyah bıyıklı yabancı... İki sakallı... Üç şişko...

Ve tanıklara inanmak gerekirse hepsinin de bakışları korkunçmuş.

Fırsat bulmuşken maskeli gangsterler de görselerdi bari!"

Poirot anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Asher'i gördüğünü iddia eden var mı?"

"Hayır, yok. Bu da onun lehinde bir nokta tabii. Demin polis müdürüne bunun Scotland Yard'a göre bir iş olduğunu söyledim.

Katilin Andover'li biri olduğunu sanmıyorum."

Poirot ciddi bir tavırla, "Ben de aynı kanıdayım," dedi.

Müfettiş, "Kötü bir olay bu, Mösyö Poirot," diye içini çekti.

"Çirkin bir olay... Durum hiç hoşuma gitmiyor..."

Londra'ya dönmeden önce iki kişiyle daha konuştuk.

Bunlardan ilki Bay James Partridge'di.

Alice Asher'i en son sağ olarak Bay Partridge görmüştü.

Adam tam beş buçukta kadından sigara almıştı.

Bay Partridge ufak tefek bir adamdı. Bankada çalışıyordu.

Altın çerçeveli gözlükleri vardı.

Adam, arkadaşımın kendisine verdiği karta bakarak, "Bay...

şey... Poirot," dedi. "Demek sizi Müfettiş Glen yolladı?
Size ne

gibi bir yardımda bulunabilirim?"

"Anladığıma göre Alice Asher'i en son siz görmüşsünüz,

Bay Partridge."

Bay Partridge parmaklarının uçlarını birbirine dayayarak,

arkadaşıma kuşku uyandıran bir şeymiş gibi baktı. "Bu
tartışma

götürecek bir nokta, Bay Poirot. Birçok kimse benden sonra

Bayan Asher'den alışveriş etmiş olabilir."

"Öyle olsa bile bunu polise bildiren olmadı."

Bay Partridge öksürdü. "Bazı kimseler uygar bir insana
düşen

görevleri bilemiyorlar, Bay Poirot." Gözlüklerinin arkasından

zekâ dolu gözlerle bize baktı.

- 3 7 -

Poirot mırıldandı. "Çok doğru. Anladığıma göre siz, polise kendiniz gitmişsiniz."

"Tabii gittim. O korkunç olayı duyunca tanıklığımın yararlı olabileceğini düşündüm. Ve kalkıp polise gittim."

Poirot ciddi ciddi, "Çok iyi yapmışsınız," dedi. "Belki anlattıklarınızı

bana da tekrarlamak lütfunda bulunursunuz."

"Tabii, tabii. Saat beş buçukta, buraya, evime dönüyordum..."

"Affedersiniz. Zamanı böyle kesin şekilde nereden biliyorsunuz?"

Bay Partridge sözü bu şekilde kesildiği için biraz sinirlenmiş

gibiydi. "Kuledeki saat çaldı da ondan. Kendi saatime bir göz

attım. Benimki bir dakika geriydi. Bu tam Bayan Asher'in dükkânına

gireceğim sırada oldu."

"Siz hep oradan mı alışveriş ederdiniz?"

"Eh, çoğunlukla. O dükkân yolumun üzerindeydi. Haftada bir iki defa sigara alırdım."

"Bayan Asher'i tanıyor muydunuz? Geçmişini, nasıl bir hayat sürdüğünü biliyor muydunuz?"

"Hayır, hiç bilmiyordum. Ona sadece alacağım sigaranın ismini

söylerdim. Bazen de havadan sudan söz ederdik. İşte o kadar."

"Kadının sarhoş bir kocası olduğundan ve onu sık sık ölümle tehdit ettiğinden haberiniz var mıydı?"

"Hayır, hiç yoktu."

"Tabii kendisini görüyordunuz. Dün akşam size kadının halinde

bir değişiklik varmış gibi geldi mi? Örneğin sinirli ya da telaşlı

mıydı?"

Bay Partridge düşündü. "Doğrusu gördüğüm kadarıyla davranışları her zamanki gibiydi."

Poirot ayağa kalktı. "Sorularımı cevaplandırduğunuz için teşekkür

ederim, Bay Partridge. Acaba evinizde ABC tarifesi var mı? Londra'ya döneceğim de..."

- 3 8 -

Bay Partridge, "Tarife arkanızdaki rafta," dedi.

Gerçekten o rafta tren tarifesi, telefon rehberi gibi şeyler

duruyordu. Poirot, ABC'yi alarak bakar gibi yaptı. Bay Partridge'e

teşekkür ederek evden ayrıldık.

Ondan sonra da Bay Albert Riddell'le konuştuk. Adam, Bay Partridge'den tamamıyla farklı bir tipti. Bay Riddell'in bize karşı

hiçbir dostluk duygusu beslemediği belli oluyordu.

İriyarı, beceriksiz tavırlı, iri yüzlü, küçük gözlü bir adamdı.

Kuşku doluydu bu gözler. Adam yemeğini bitirmiş, kahvesini içiyordu.

Fincanının üzerinden bizi öfkeyle süzdü.

"Gereken her şeyi anlattım ya!" diye homurdandı. "Zaten

bu işin benimle ne ilgisi var? Olanları o Allahın cezası polislere

anlattım! Şimdi de hepsini bir çift acayip yabancıya tekrarlayacağım."

Poirot gülerek bana baktı. Sonra da, "Size hak veriyorum,"

dedi. "Ama ne yaparsınız? Sonuçta bu bir cinayet olayı. Öyle

değil mi?.. Onun için insanın dikkatli davranması gerekli."

Karısı endişeyle, "Onlara istediklerini anlatıver, Albert," diye

mırıldandı.

Öfkeli dev kükredi. "Çenenini kapa!"

Poirot usulca, "Siz polise kendi isteğinizle gitmediniz sanırım,"

dedi.

"Neden gidecekmişim? Bu benim görevim değildi ki!"

Poirot kayıtsızca bir tavırla, "Bu bir görüş sorunu," diye cevap

verdi. "Cinayet işlendi. Polis dükkâna kimlerin gelip gittiğini

öğrenmek istiyor. Ben kendi hesabıma polise gidip durumu haber

vermemin daha normal bir şey olacağını düşündüm. Böylece şüphe uyandırmamış da olurum."

"Benim işim var. Eğer boş zamanım olsaydı herhalde ben de kendi isteğimle polise gitmeyi düşünürdüm..."

"Ama öyle olmadı, değil mi? Polise sizin Bayan Asher'in dükkânına girdiğinizi gördüklerini söylediler. Polis de kalkıp size

geldi. Anlattıklarınız onları tatmin etti mi?"

- 39-

Albert öfkeyle, "Neden etmeyecekmiş?" diye homurdandı.

Poirot sadece omuzlarını silkti.

"Ne demek istiyorsunuz? Benim aleyhimde bir şey yok ki i

İhtiyar kadını kimin öldürdüğünü herkes biliyor. Bu onun o Allanın

cezası kocasının işi."

"Ama Franz Asher o gece oraya gitmemiş. Siz gitmişsiniz."

"İşini benim üzerime yıkmaya çalışıyorsunuz, değil mi? Ama bunu başaramayacaksınız! Kadının o pis sigaralarını çalmaya

kalktığımı mı sanıyorsunuz? Yoksa gözünü kan bürümüş bir sapık

mı yani..." Tehdit eder gibi yerinden kalktı.

Karısı meler gibi, "Albert, Albert," diye bağırdı. "Böyle şeyler

söyleme. Yoksa onlar..."

Poirot, "Sakin olun, mösyö," dedi. "Ben sadece dükkâna gittiğiniz zaman neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunu anlatmayı

istememeniz... nasıl söyleyeyim bilmem ki?... Bana biraz acayip gözüktü."

"İstemediğimi nereden çıkardınız?" Bay Riddell tekrar yerine

çöktü. "Bu benim için önemli değil ki."

"Dükkâna saat altıda mı girdiniz?"

"Evet. Hatta altıyı bir iki dakika geçiyordu. Bir paket sigara

alacaktım. Kapıyı iterek açtım..."

"Kapı kapalıydı demek?"

"Evet. Hatta dükkânın kapalı olduğunu da sandım. Ama kapı

kilitli değildi. İçeri girdim. Dükkânda kimseler yoktu.
Tezgâha

yumruğumla vurarak biraz bekledim. Gelen olmadı. Onun
zerine

ben de çıkıp gittim. İŖte bu kadar. İster inanın ister
inanmayın."

"Tezgâhın arkasına yığılmış olan cesedi görmediniz mi?"

"Hayır, siz de göremezdiniz."

"Dükkânda bir tren tarifesi var mıydı?"

"Evet. Vardı. Tersine konulmuŖtu bu. Onun için aklıma
ihtiyarın

birdenbire trenle gittiği, dükkânını kilitlemeyi unuttuğu
da

geldi."

"Tarifeyi alıp baktınız mı?"

- 40-

"O Allahın cezası Ŗeye elimi sürmedim. Sadece anlattığım
biçimde davrandım."

"Siz dükkâna yaklaŖırken içerden çıkan olmadı, değil mi?"

"Hayır. Öyle bir kimseyi görmedim. Yalnız neden işi benim
Üzerime yıkmaya alıŖtıęınızı anlayamıyorum."

Poirot ayağa kalktı. "Kimsenin üzerinize bir Ŗey yıkmaya
alıŖtıęı yok... Tabii... Ŗimdilik."

Adam ağzı bir karış açık bakınırken odadan çıktı. Ben de peşinden gittim.

Poirot sokakta saatine baktı. "Acele edersek yediyi iki geçe

kalkan trene yetişebiliriz, dostum. Haydi, çabuk olalım."

8. İkinci Mektup

Birinci mevki kompartımanlarından birinde oturuyorduk.

İçerde bizden başka kimse yoktu. Tren Andover istasyonundan yeni kalkmıştı.

Heyecanla, "Ee?" dedim.

Poirot, "Cinayeti işleyen adam," diye cevap verdi. "Orta boylu, kırmızı saçlı, gözü biraz şaşkı bir adam. Sağ ayağı topal.

Sırtında da iri bir et beni var."

Bağırdım. "Poirot!" Bir an için ona inanmıştım. Sonra arkadaşımın

gözlerindeki pırıltıyı görünce durumu anladım. "Poirot," dedim. Ama bu kez sitemle.

"Dostum, başka ne bekliyordun? Bana büyük bir sadakate bakıyor ve benden Sherlock Holmes'vari sözler bekliyordun.

Şimdi sana gerçeği söyleyeceğim: katilin nasıl bir insan olduğunu,

nerede oturduğunu ve kendisini nasıl ele geçireceğimi bilmiyorum. ' '

Mırıldandım. "İpuçları bırakmış olsaydı."

"Evet, ipuçları. Sen de hep ipuçlarına meraklısındır. Ne yazık

ki adam sigara içip, küllerini etrafa serpiştirmemiş. Veya al-

- 41 -

tında acayip şekilli çiviler bulunan ayakkabılarla sağa sola basmamış.

Hayır, bizi memnun etmeye meraklı değil o. Ama hiç olmazsa, dostum, o tren tarifesi var. O, ABC senin için mükemmel bir ipucu işte."

"Yani adam ABC'yi dükkânda yanlışlıkla mı bıraktı?"

"Ne münasebet. Tarifeyi özellikle bıraktı o. Bu parmakizleri

durumundan da anlaşılıyor."

"Fakat tarifede hiç parmakizi yokmuş."

"Ben de onu kastettim. Dün hava nasıldı? Sıcak bir haziran akşamıydı, değil mi? Bir erkek öyle havada elinde eldivenlerle

dolaşır mı? Öyle bir şey yapsaydı, hemen dikkati çekerdi. Fakat

ABC'nin üzerinde parmakizi yok. Bundan da tarifenin dikkatle silinmiş

olduğu anlaşılıyor. Masum bir insan parmakizi bırakırdı.

Bir suçlu bunu yapmaz. Onun için ABC'yi katil belli bir amaçla

dükkânda bıraktı. Ama her şeye karşın o tarife yine de bir ipucu.

O ABC'yi biri aldı... biri taşıdı... evet bu önemli."

"Bu bakımdan bir şeyler öğrenebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Açıkçası, Hastings, fazla ümidim yok. Bu adam, bu X denilen katilin yetenekleriyle övündüğü belli. Onun kolaylıkla takip

edilebilecek izler bırakacağını hiç sanmıyorum."

"O halde ABC aslında yararlı değil!"

"Söylediğın anlamda değil."

"Peki başka anlamda?"

Poirot hemen karşılık vermedi. Sonra ağır ağır, "Buna cevabım,

'Evet, ' " dedi. "Bu olayda karşımızda bilmediğımız biri var.

Kendisini gizliyor o. Daima da gizlemek niyetinde. Buna karşın

yine de kendisini ele verecek şeyler yapmaktan geri kalmayacak?

Bir bakıma onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bir bakıma

çok şey biliyoruz. Onun karşımda şekillendiğini görüyorum.

Düzgün bir yazıyla, matbaa harfleriyle yazıyor. İyi tür kâğıt alıyor...

Sonra kendimize bazı sorular sorabiliriz: Neden ABC? Niçin Bayan Asher? Neden Andover?"

- 42-

Düşünceli düşünceli mırıldandım. "Kadın çok basit ve sade bir hayat sürmüş. O iki adamla yaptığımız konuşmalardan da bir

şey öğrenemedik. Bildiklerimiz dışında yeni bir şey söylemediler."

"Açıkçası ben de onlardan fazla bir şey beklemiyordum. Yine de iki katil adayını görmemezlik edemedik."

"Yoksa sen..."

"Katilin Andover ya da yakınlarında bir yerde oturması da mümkün. O zaman 'Neden Andover?' sorusunu cevaplandırmış oluruz."

"Yok canım. Riddell'in suçlu olmadığından eminim. Çok sinirliydi

ve korkuyordu. Üstelik bunu belli etmemeye çalışıyordu."

"İyi ya. Bu da..."

"O tam anlamıyla ABC mektubunu yazan adamın tersi. Bizim

katil kendisini beğenmiş, kendine güvenen biri."

"Yoksa ufak tefek Bay Partridge'in..."

"O, aradığımız tipe daha yakın. Fakat ben katilin Andover'den

olmadığından eminim. Yine de her olasılığın üzerinde durmalıyız. Örneğin, katil bir kadın da olabilir."

"Yok canım!"

"Evet, bir erkek o biçimde cinayet işler. Ama imzasız mektupların

çoğu zaman kadınlar tarafından yazıldığını da unutma."

Birkaç dakika sesimi çıkarmadım. Sonra, "Şimdi ne yapacağız?"

diye sordum.

Poirot, bana gülümsedi. "Enerjik Hastings."

"Evet, ama ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacağız."

"Hiçbir şey mi?" Sesimden düşkürlüğüne uğradığım belli oluyordu.

"Ben sihirbaz mıyım? Yoksa büyücü mü? Ne yapmamı istiyorsun?"

Düşününce bu soruyu cevaplandıramadım. Sonra da, "Tabii

ABC... mektup kâğıdı ve zarf var," dedim. - 4 3 -

"Tabii o bakımdan gereken her şey yapılıyor. Mektup Londra'dan

postaya verilmiş. Polisin elinde imkân çok. Onlar bu işi daha kolaylıkla araştırabilirler."

Başka söylenecek bir şey yoktu...

Ondan sonra Poirot benimle cinayeti konuşmaya yanaşmadı nedense. Ben konuyu açmaya çalıştıkça da beni susturuyordu. Belki de bunun nedeni arkadaşımın ABC olayında yenilmiş olmasıydı.

Açıkçası aradan birkaç gün geçince ben de olayı unutmaya başladım. Oysa ayın 25'inde her şey yeniden alevlendi.

Hafta sonunu Yorkshire'da geçirdiğim için Poirot'yu iki gündür

görmemiştim. Londra'ya pazartesi günü akşamüzeri döndüm.

Mektup altı postasından çıktı. Poirot'nun zarfı açarken çıkardığı

acayıp, hışırtılı sesi hiç unutmuyacağım.

"Geldi," dedi.

Durumu anlamamıştım, şaşırarak baktım. "Gelen nedir?"

"ABC İşinin ikinci bölümü."

Bir an anlamayan gözlerle ona baktım. Açıkçası olayı unutmuştum.

Poirot mektubu bana uzattı. "Oku."

Mektup ilki gibi yine iyi türden kâğıda kitap harfleriyle yazılmıştı.

"Sevgili Bay Poirot,

E, ne dersiniz? İlk oyunu ben kazandım sanırım. Andover işi mükemmel oldu, değil mi?

Ama eğlence daha yeni başladı. Dikkatinizi Bexhill'e çekerim. Tarih: Bu ayın 25'i. Yani temmuzun.

Ne eğleniyoruz, değil mi?

Selamlar

ABC."

- 44-

"Tanrımı" diye bağırdım. "Bu iblis bir cinayet daha mı işleyecek,

Poirot?"

"Tabii, Hastings. Ne bekliyordun? Andover olayının başlı başına bir olay olduğunu mu sanıyordun? Sana, 'Bu yalnızca başlangıç," dediğimi hatırlamıyor musun?"

"Ama bu korkunç bir şey!"

"Korkunç ya."

"Çılgın bir katille karşı karşıyayız."

"Evet,"

Titreyerek mektubu ona geri verdim.

Ertesi sabah bir toplantı yapıldı. Scotland Yard Cinayet Şubesi'nin

Şefi Andover'den Müfettiş Glen, Sussex polisinden Başmüfettiş

Barter, Japp ve Grome adlı genç bir müfettiş daha. Ve ünlü akıl hastalıkları uzmanı Dr. Thompson.

İkinci mektup Londra'dan atılmıştı. Fakat Poirot bunun önemli olmadığını düşünüyordu. Olay iyice incelendi.

Cinayet Şubesi Şefi, "İki mektubu da aynı kişinin yazdığı kesin," dedi. "Bunun kuşku götürür yanı yok."

"Ve o kişinin Andover cinayetini işlediğini de biliyoruz."

"Evet. Şimdi bize bir ikinci cinayetin işleneceği haber veriliyor.

Yirmi beşinde. Yani öbür gün... BexhilPde. Bu konuda önlem alındı mı?"

Sussex'den Başmüfettiş Barter ciddi bir tavırla başını salladı.

"Bu çok güç bir iş. Kurbanın kim olduğuna dair elimizde bir tek ipucu bile yok. Açıkçası... nasıl önlem alabiliriz?"

Poirot mırıldandı. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

Hepsi de ona döndüler.

Arkadaşım, "Sanırım bu defaki kurbanın soyadı B harfiyle başlıyor," dedi.

Başmüfettiş duraklayarak ona baktı. "Bu bir ipucu sayılabilir."

Dr. Thompson düşünceli düşünceli başını salladı. "Alfabe kompleksi."

- 4 5 -

"Ben sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum. Geçen ay Andover'de öldürülen kadının dükkânının üzerindeki levhayı

okurken aklıma geldi. Oraya Asher adı belirli bir şekilde yazılmıştı.

Bexhi!î'den söz ederken mektubu alınca yalnız yerin değil, kurbanın da alfabeye göre seçilebileceğini düşündüm."

Doktor, "Bu mümkün," dedi. "Öte yandan Asher adı bir rastlantı

olabilir. Bu kez de kurban, adı ne olursa olsun, yine bir tütüncü

dükkânı olan yaşlı bir kadın olabilir. Karşımızdakinin bir manyak olduğunu unutmayıp Adam şimdiye kadar amacını açıklayan bir şey yapmış değil. Cinayet sebeplerini demek istiyorum."

A

Başmüfettiş kuşkuyla sordu "Bir manyak için sebep olabilir mi?" \

"Tabii olur. Had maqinRl|zelliklerinden biri de korkunç bir

mantıktır. Bir insan Tann'nıhvkendisini, doktorları...
veya tütüncü

dükkânı olan kadınlan." \ya>dfe^akkalları öldürmeye
görevli kıldığına

inanabilir. Ve bunun*""^ daima anlaşılır bir nedeni vardır.

Bu alfabe işine fazla saptahmayalım. Andover'den sonra
Bexhill'in

gelmesi bir rastlantı\^bilir."

"Fakat hiç olmazş<fb^|ı gBvenlik Önlemleri alabiliriz.
Barter,

B adlı kimselere, birleKKişinin çalıştırıldığı küçük
tütüncülere

dikkat edilsin. Bundan daha fazla bir şey yapabileceğimizi

sanmıyorum. Tabii yabancıtlansia gözden kaçırılmasın."

Başmüfettiş inledi. "Okullar kapanıp tatil başlıyorken bu
nasıl

yapılır?"

"Elimizden geleni yapmalıyız."

Sıra Müfettiş Glen'e gelmişti. "Asher olayıyla ilgisi
olanlar

hâlâ göz hapsinde. O iki tanık... yani Partridge'le Riddell
ve tabii

Franz Asher. Onlar Andover'den ayrılmaya kalktıkları
takdirde

izlenecekler."

Ondan sonra topiantı dağıldı. Nehrin kenarından yürürken,
"Poirot," dedim. "Bu cinayete engel olunabilir."

- 4 6 -

Yorgun yüzünü bana doğru çevirdi. "Bir deliye karşı bir
şehir

dolusu akıllı insan... Çok korkuyorum, Hastings.
Karındaşen

Jack'ın yakalanmadan uzun zaman cinayet işlediğini
unutma."

"Korkunç bul" diye mırıldandım.

"Delilik de korkunçtur, Hastings... Korkuyorum... Çok
korkuyorum."

9. Bexhiil Cinayeti

Yirmi beş temmuz sabahı nasıl kalktığımı hâlâ hatırlıyorum.

Saat yedi buçuğa geliyordu.

Poirot yatağımın yanında durmuş, beni hafifçe sarsıyordu.

Yüzüne bakar bakmaz, aklım başıma geldi. Çabucak doğrulup
oturdum. "Ne var?"

"Olan oldu." Sesi sakindi ama kendisini güç tuttuğu da
belliydi.

"Ne?" diye bağırdım. "Yani... fakat yirmi beşi bugün!"

"Cinayet gece, daha doğrusu sabaha karşı işlenmiş."

Yataktan fırlayarak, banyoya koştum. Ben tıraş olurken

Poirot da bana telefonla öğrendiklerini anlattı.

"Bexhill'de kumsalda genç bir kız cesedi bulunmuş. Adı

Beth Bernard. Civardaki çayhanelerden birinde garsonmuş.
Ailesiyle

yeni yapılan küçük evlerden birinde oturuyormuş. Doktor
onun gece on bir buçukla bir arası öldürüldüğünü
bildirmiş."

Yüzümü aceleyle sabunlarken, "Beklediğimiz cinayetin bu
olduğundan eminler mi?" diye sordum.

"Cesedin altında bir ABC bulmuşlar. Bunun Bexhill sayfası
acıkmış."

Titredim. "Korkunç bir şey bu!"

"Dikkatli ol, Hastings. Senin de burada ölmeni istemem."

Çenemi kesmiştim. Kanı dikkatle sildim. "Şimdi, planın
nedir?"

"Birkaç dakika sonra araba bizi almaya gelecek. Geç
kalmamak

için sana buraya kahve getireceğim."

- 4 7 -

Yirmi dakika sonra süratli bir polis arabasıyla Londra'dan
çıkılmak üzere Thames nehrini aşıyorduk. Yanımızda Müfettiş
Grome vardı. Birkaç gün önceki toplantıda da bulunan genç

adam. Bu işin araştırması ona verilmişti. Grome, Japp'dan çok

genç ve farklıydı. Sessiz, kendini beğenmiş bir tipti o, Poirot'ya

da biraz tepeden bakıyordu.

"Olay hakkında öğrenmek istediğiniz bir şey varsa, lütfen bana sorun Mösyö Poirot."

"Sizde kızın tanımını yok herhalde?"

"Yirmi üç yaşındaymış. Sarı Kedi çayhanesinde garsonluk ediyormuş."

"Bunlar önemli değil. Ben yalnızca onun güzel olup olmadığını

anlamak istemiştim."

Grome soğuk bir tavırla, "Bu konuda bilgim yok," diye cevap verdi. 'Bu yabancılar da! Hepsi birbirinin aynı!' der gibi bir

davranışı vardı.

Poirot'nun gözlerinde hafifçe alaycı bir anlam belirdi. "Demek

bu sizce önemli değil? Oysaki bir kadın için en önemli olan şey budur. Onun kaderini bu güzellik yönlendirir."

Müfettiş Grome nazik nazik, "Öyle mi?" dedi.

Arabada derin bir sessizlik oldu.

Poirot bir süre konuşmadı. Daha sonra, "Kızı nasıl ve neyle boğduklarını biliyor musunuz?"

Müfettiş Grome kısaca cevap verdi. "Kendi kemeriyle.

Anladığıma göre kalın, örgü bir şeymiş bu."

Poirot gözlerini iyice açtı. "Hah, işte kesin bir bilgi.
İnsan

bundan bazı şeyler anlıyor. Öyle değil mi?"

Müfettiş Grome soğuk soğuk, "Kemerini henüz görmedim," dedi.

Bu kendini beğenmiş adama kızmaya başlıyordum. Konuşmaya karıştım. "Bundan katilin ne biçim bir insan olduğu anlaşılıyor.

Kızı kendi kemeriyle boğmuş. Bundan da iğrenç bir yaratık olduğu anlaşılıyor."

Poirot bana çabucak bir göz attı. Bakışının anlamını kavrayamadım.

Neşeyle karışık bir sabırsızlık mı vardı bu bakışta?

- 4 8 -

Yoksa bana, müfettişin önünde açık açık konuşmamamı mı ihtar

ediyordu?

Ben de sustum.

Bexhill'de bizi Başmüfettiş Barter karşıladı. Yanında zeki bakışlı, şirin görünümlü Kelsey adında bir müfettiş vardı. Bu olayda

Kelsey, Grome'un yanında çalışacaktı.

Başmüfettiş, "Tabii sen kendin de araştırma yapacaksın, Grome," dedi. "Ben sana olayı kısaca anlatayım. Ondan sonra sen bildiğin gibi hareket et."

Grome mırıldandı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Durumu kızın babasıyla annesine haber verdik. Zavallılar çok sarsıldılar. Onları sorguya çekmeden önce biraz kendilerine

gelmeleri için zaman bırakmam gerektiğini düşündüm. Sen işe kızın annesiyle babasından başlayabilirsin."

Poirot sordu. "Ailede başka kimse var mı?"

"Kızın ablası var. Londra'da daktilocu olarak çalışıyor. Ona

da haber verildi. Sonra Beth Bernard'ın bir sevgilisi de varmış.

Zaten kızın dün gece onunla gezmeye gittiğini sanıyorlarmış."

Grome sordu. "ABC tarifesi bir işe yaradı mı?"

Başmüfettiş başıyla masayı işaret etti. "Tarife orada. Üzerinde

bir tek parmakizi bile yok. Bexhill sayfası açıktı bunun.
Tarife

yeni sanırım. Öyle fazla kullanılmış gibi olmadığını
söyleyebilirim.

Bu yakınlarda bir yerden de alınmamış. Her tarafa
soruşturduk."

"Cesedi kim buldu, efendim?"

"Sabah erken kalkan yaşlı albaylardan biri. Albay Jerome.

O sabahları köpeğini alarak yürüyüşe çıkar. Bu sabah da
altıda

kumsala inmiş. Köpeği önden koşarak gitmiş. Fakat köpek bir
türlü geri gelmemiş. Bay Jerome işde bir acayıplık olduğunu
anlayarak

o tarafa gitmiş. Durumu anlamış tabii. Çok dikkatli
davranmış.

Hiçbir şeye dokunmadan doğru karakola telefon etmiş."

"Kız dün gece yarısı mı öldürülmüş?"

_ 49 _ Cinayet Alfabetesi / F: 4

"On ikiyle bir arası öldürüldüğü muhakkak. Bizim manyak
katil verdiği sözü tutuyor. Ayın 25'inde dedi mi, cinayeti
mutlaka

yirmi beşinde işliyor. Ama gece yarısını ancak birkaç
dakika geçmiş

olması onun için önemli değil."

Grome başını salladı. "Evet, katilin öyle kafada bir insan
olduğu

anlaşıyor. Başka bir şey yok mu? Kimse işe yarayacak bir şey görmemiş mi?"

"Şimdilik belli değil, ama daha erken. Dün gece bir erkekle kumsalda dolaşan beyazlı bir kız gören herkes bizde soluğu alacak.

Dün gece dört yüz, beş yüz beyazlı kızın delikanlılarla dolaştığı

da muhakkak."

Grome, "Neyse," dedi. "Ben artık soruşturmaya başlayayım, efendim. Çayhaneye ve kızın evine gideceğim. Kelsey de benimle gelebilir."

Başmüfettiş sordu. "Ya Mösyö Poirot?"

Grome'un yüzünde hafif öfkeli bir ifade belirmiş gibi geldi bana. O zamana kadar Poirot'yla karşılaşmamış herkes onun gülünç bir insan olduğunu sanırdı.

Grome sordu. "Kızı boğdukları kemer nasıl bir şey? Bay Poirot bunun önemli bir ipucu olduğunu düşünüyor. Herhalde her şeyden önce o kemeri görmek isteyecektir."

Poirot çabucak atıldı. "Siz beni yanlış anladınız."

Barter, "Kemerden bir şey anlayamazsınız," dedi. "Deri değil

o. Olsaydı belki üzerinde parmakizi kalırdı. Kalın ipekten örülmüş

bir şey. Tam adam boğmaya yarayacak gibi."

Ürperdim.

Grome, "Eh," dedi. "Gidelim artık."

Hemen yola çıktık.

Önce 'Sarı Kedi' çayhanesine gittik. Deniz kenarındaki sıradan

yerlerdendi bu. İçersi doluydu. Bir sürü kadın oturmuş, sabah

kahvesi içiyorlardı. Çayhanenin sahibi bizi telaşla arkadaki

karmakarışık odasına götürdü.

Grome, "Miss Errion?" diye sordu.

- 50-

"Evet, Miss Errion benim... Çok üzüntü veren bir olay bu.

Çok üzüntü. Bilmiyorum bu olay bizim işimizi nasıl etkileyecek?"

Miss Errion saçları portakal rengine boyalı, zayıf bir kadındı.

Şaşılacak kadar sarı bir kediye benziyordu.

Kelsey kadını avuttu. "İşlerinizin artacağından emin olabilirsiniz.

Bakın görürsünüz. Gelenlere çay yetiştiremeyeceksiniz."

Miss Errion, "İğrenç!" dedi. "Gerçekten iğrenç... İnsan doğası

ne kadar korkunç..." Buna karşın gözleri parlamaya başlamıştı.

"Miss Errion, bana ölen kız hakkında neler anlatabilirsiniz?"

Kadın kesin bir tavırla, "Hiçbir şey anlatamam," diye cevap verdi. "Hiçbir şey."

"Miss Beth Bernard ne zamandan beri burada çalışıyordu?"

"Bu onun ikinci yazıydı. İyi bir garsondu o. Eli çabuk ve terbiyeli."

Poirot söze karıştı. "Güzeldi, değil mi?"

Bu kez de Miss Errion ona, 'Ah bu yabancılar,' der gibi baktı.

Soğuk soğuk, "İyi, temiz görünümlü bir kızdı," dedi.

Grome sordu. "Miss Beth Bernard, dün gece kaçta işten ayrıldı?"

"Sekizde. Burasını sekizde kapıyoruz. Daha sonra servis yok. Zaten gelen de olmuyor."

"Kız size geceyi nasıl geçireceğinden söz etti mi?"

Miss Erion kesin bir tavırla, "Ne münasebeti" dedi. "Onunla böyle bir samimiyetimiz yoktu."

"Biri gelip onu almadı mı? Böyle bir şey olmadı mı?"

Miss Erion, Grome'a soğuk soğuk baktı. "Doğrusu bunu cevaplandırmayacağım."

"Yanınızda kaç garson kız alışıyor?"

"Normal olarak iki. Temmuzun yirmisinden sonra iki de yedek alırız. Onlar da burada ağustosun sonuna kadar çalışırlar."

- 5 1 -

"Beth Bernard yedeklerden değildj sanırım?"

"Miss Bernard asıl garsonlarımdan biriydi."

"Ya diğerı?"

"Miss Hig mi? O, çok iyi bir kızdır."

"Kendisi Beth Bernard'la arkadaş mıydı?"

"Doğrusu bunu bilemem."

"Belki kendisiyle konuşmamız daha iyi olur."

"şimdi mi?"

"Evet, lütfen."

Miss Errion ktğ koltuktan ayağa kalktı. "Onu yollayayım."

Yalnız rica ederim Miss Hig'i fazla tutmayın. Çünkü bu saatlerde

müşteri dolup taşar."

Sarı kediye benzeyen Miss Errion odadan ıktı.

Müfettiş Kelsey, "Pek de nazık," diye mırıldanarak kadının

taklidini yaptı. "Doğrusu bunu bilemem."

Siyah saçlı, kara gözlü, pembe yanaklı, tombul bir kız aceleyle

içeri girdi. Gözleri heyecanından iri iri açılmıştı. Soluk soluğaydı.

"Beni Miss Errion yolladı."

"Siz Miss Hig misiniz?"

"Evet."

"Beth Bernard'ı tanıyor muydunuz?"

"A, tabii tanıyordum. Ne korkunç, değil mi? Çok korkunç! Böyle bir şey olduğuna hâlâ inanamıyorum. Kızlara da bunu söyledim. 'Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum,' dedim. Beth,

burada çalışan Beth öldürülsün! 'İşte buna inanamıyorum,' dedim.

Rüyada olup olmadığımı anlamak için de kendimi birkaç kez çimdikledim. Beth cinayete kurban gitsin!.. Bu... bu... olacak

gibi değil!.."

Grome sordu. "Onu iyi tanır mıydınız?"

"O, burada benden fazla çalışmıştı. Ben buraya bir martta geldim. Elizabeth geçen yıl da bu çayhanedeymiş. O, sessiz bir

kızdı. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Öyle şaka

yapıp, gülenlerden değildi. Yani tam anlamıyla da sessiz sedasızdı

demek istemiyorum. Aslında bir hayli neşeliydi. Yani... hem

- 5 2 -

sessizdi, hem de değildi. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor

musunuz?"

Doğrusu Müfettiş Grome'un son derece sabırlı olduğunu itiraf

etmeliyim. Tombul Miss Hig, bir tanık olarak insanı çıkartabilirdi.

Her sözünü belki altı kez tekrarlayıp, açıklıyordu. Yine de

konuşmasından fazla bir şey anlayamadık.

Miss Hig'in, Beth Bernard'la samimi olmadığı anlaşılıyordu.

Kızın kendisini Miss Hig'den daha üstün gördüğü belliydi. Çalışma

saatlerinde kıza dostça davranıyordu. Fakat işten sonra diğer

garson kızlarla pek konuşmuyordu. Beth Bernard'ın istasyonun

yakınındaki emlakçıda çalışan bir 'erkek arkadaşı' vardı.

Orada sekreterdi genç adam. Miss Hig, delikanlının adını bilmiyordu.

Ama onu sık sık görmüştü. Genç adam çok, ama çok yakışıklıydı.

Miss Hig'in sözlerinden Beth Bernard'ı kıskandığı anlaşılıyordu.

Sonunda şunu da öğrendik. Beth Bernard, bir gece önce ne yapacağını çayhanedekilerden hiçbirine söylememişti. Fakat

Miss Hig'e kalırsa, kız 'erkek arkadaşı'yla buluşacaktı. Çünkü

yeni beyaz elbisesini giymişti.

10. Bernard'lar

Beth Bernard'ın annesiyle babası şehirde yeni yapılan o küçük evlerden birinde oturuyorlardı.

Bay Bernard, elli beş yaşlarında, şişman, şaşkın yüzlü bir adamdı. Uzaktan bizi görünce hemen kapıya çıktı. "Buyurun, efendim."

Müfettiş Kelsey öne geçti. "Bu Scotland Yard'dan Müfettiş Grome, efendim. Kendisi bize bu olayda yardıma geldi."

Bay Bernard ümitle, "Scotland Yard," diye mırıldandı. "Bu iyi. O alçak katilin yakalanması gerek. Zavallı yavrum..."

Yüzünde bir an müthiş bir ıstırap anlatımı belirip kayboldu.

"Bu Bay Hercule Poirot. O da Londra'dan. Bu da..."

- 5 3 -

Poirot atıldı. "Bay Hâstings."

Bay Bernard, "Memnun oldum," diye mırıldandı. "İçeri buyrun.

Bilmiyorum zavallı karım sizi görecek durumda mı? Çok sarsıldı biçare."

Fakat biz küçük evin oturma odasına yerleşinceye kadar

Bayan Bernard da geldi. Kadıncağızın hüngür hüngür ağlamış olduğu belliydi. Gözleri kıpkırmızıydı. Beklenmedik bir darbe yiyen

insanlara özgü bir tavırla sarsak sarsak yürüyordu.

Bay Bernard, "Ah, karıcığım, kalktın mı?" diye başını salladı.

"İşte bu çok iyi." Karısının omzunu okşayarak, onu bir koltuğa

oturttu. "Başmüfettiş büyük nezaket gösterdi. Haberi bize verdikten sonra sorgu işini daha sonraya bırakacağını söyledi."

Bayan Bernard ağlamaklı haldeydi. "Korkunç bir şey bu!

Zalimlik... Büyük zalimlik..."

Müfettiş Grotne, "Durumun sizler için çok acı olduğunu biliyorum,

efendim," dedi. "Acınızı paylaşıyoruz. Fakat çabucak

çalışmaya başlamamız için her şeyi öğrenmemiz gerek."

Bay Bernard başını salladı. "Evet, haklısınız."

"Anladığıma göre kızınız yirmi üç yaşındaymış. Burada sizinle

birlikte oturuyor ve Sarı Kedi çayhanesinde çalışıyormuş."

"Evet."

"İki kızınız var, değil mi?"

"Evet. Büyük kızım Londra'da bir büroda çalışıyor."

"Kızınız dün gece eve dönmeyince telaşlandınız mı?"

Bayan Bernard gözyaşları arasında, "Onun dönmediğinin farkında değildik," diye cevap verdi. "Kocamla her zaman erken

yatarız. Saat dokuzda. Beth'in eve dönmediğini bir polis gelip

de..." Sözlerini tamamlayamadı.

"Kızınız... şey... eve daima geç mi dönerdi?"

Bay Bernard, "Zamane kızlarının nasıl olduğunu biliyorsunuz,"

dedi. "Hepsi de başlarına buyruk. Böyle yaz gecelerinde de eve erkenden kapanmak niyetinde değiller. Buna rağmen Beth çoğunlukla saat on birde evde olurdu."

- 54-

"İçeri nasıl girerdi? Kapıyı açık mı bıraktırdınız?"

"Anahtarı paspasın altına bıraktık."

"Anladığıma göre kızınızın evlenmek üzere olduğuna dair bir dedikodu çıkmış."

Bayan Bernard, "Beth, Donald Frazer'la evlenecekti," diye içini çekti. "Çok iyi bir gençtir o. Bir emlakçıda çalışıyor. Brunskill'de."

Zavallı, o da çok sarsılacak. Acaba durumu öğrendi mi?"

"Donald Frazer, her gün iş saatinden sonra kızınızla buluşur

muydu?!'

"Her akşam değil. Birbirlerini haftada bir iki kez görürlerdi."

"Acaba kızınız dün akşam Donald Frazer'la buluşacak mıydı?"

Bunu biliyor musunuz?"

"Beth bu konuda bir şey söylemezdi. Zaten o, ne yaptığını, nereye gittiğini pek anlatmazdı. Ama çok iyi bir kızdı o. Ah, inanamıyorum..."

Kadıncağz, tekrar hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Kocas, "Kendini toplamaya çalış, yavrum," dedi. "Dişini sık. Bu işin aydınlatılması gerekiyor."

Bayan Bernard hıçkırdı. "Donald, hiçbir zaman... hiçbir zaman..,"

Bay Bernard tekrarladı. "Kendini toplamaya çalış, yavrum."

"Size yardım etmeyi çok isterdim. Fakat açıkçası bu işi yapan

o iğrenç katili yakalamana yarayacak hiçbir şey bilmiyorum.

Beth terbiyeli, neşeli bir kızdı. Yakışıklı, dürüst bir gençle

nişanlanmayı düşünüyordu. Kızımı neden öldürdüklerini bir türlü

anlayamıyorum!"

Grome, "Kızınızın odasına bakmam mümkün mü?" diye

sordu. "Belki orada anı defteri ya da bazı mektuplar vardır..."

Bay Bernard ayağa kalktı. "Buyurun, buyurun." Odadan

çıktı. Grome onun peşinden çıktı. Sonra Poirot ve en sonda ben.

Holde ayakkabımı bağlamak için bir ara durdum. Tam o sırada

dışarda bir taksi durdu ve içinden bir genç kız atladı. Kız, şoföre

parasını verdikten sonra aceleyle ön kapıya doğru geldi. Elinde

- 55-

küçük bir bavul vardı. İçeri girer girmez beni gördü ve donmuş

gibi kalakaldı.

Bu davranışında ilgimi çeken bir şey vardı.

Kız, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Bir iki adım ilerledim. Bu soruyu nasıl cevaplandıracağımı bilmiyordum. Sadece adımı mı söylemeliydim? Yoksa polisle geldiğimi mi anlatmalıyım? Fakat kız bana zaman bırakmadı.

"Neyse," dedi. "Bunu tahmin edebilirim..." Kendisini şimdi

daha iyi görebiliyordum. Saçları simsiyahtı, perçemleri alnına

düşüyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı. Güzel sayılmazdı, ama kişiliğinin

insanı çeken güçlü bir yanı vardı.

"Siz Miss Bernard mısınız?" diye sordum.

"Evet, ben Megan Bernard'ım. Herhalde siz polistensiniz?"

"Tam anlamıyla değil," diyecek oldum.

Sözümü kesti. "Size söyleyecek bir sözüm olduğunu sanmıyorum.

Kız kardeşim, erkek arkadaşları olmayan, neşeli, iyi

bir kızdı. Haydi, iyi günler." Hafifçe gülerek, meydan okurmuş gibi

bana baktı. "Hep böyle söylenir, değil mi?"

"Eğer sözlerinizi yanlış anlamadımsa, ben gazeteci değilim."

"O halde nesiniz?" Etrafına bakındı. "Annemle babam neredeler?"

"Babanız polisi kardeşinizin odasına götürdü. Anneniz ise içerde. Kendisi çok üzgün."

Kız bir şeye karar vermiş gibiydi. "Buraya gelin..." Bir kapıyı

açarak, içeri girdi. Ben de peşinden gittim. Kendimi ufak, tertemiz

bir mutfakta buldum. Tam kapıyı kapayacağım sırada karşımda Poirot belirdi. Arkadaşım usulca mutfağa süzülerek, kapıyı örttü.

Çabucak selam vererek, "Matmazel Bernard?" dedi.

Ben atıldım. "Arkadaşım Mösyö Hercule Poirot."

Megan Bernard, Poirot'yı çabucak bakışlarıyla tarttı. "Sizden

söz edildiğini duydum. Siz son zamanlarda moda olan ünlü dedektifsiniz, değil mi?"

- 5 6 -

Poirot, "Tanımlamanız pek hoş değil," diye mırıldandı.

"Ama yine de yeterli bu."

Kız mutfak masasının kenarına ilişerek, çantasından bir paket çıkardı. Bir sigara yakarak, "Mösyö Hercule Poirot'nun bizim

cinayetimizle neden ilgilendiğini anlayamadım," dedi.

Poirot omzunu kaldırdı. "Anlayamadıklarınız ciltler
doldurur,

matmazel. Ama bu önemli değil. Önemli olan kolaylıkla
bulamayacağınız

bir şey."

"Neymiş o?"

"Ölüm bazı önyargılara yol açar, matmazel. Ölünün lehinde
önyargılara. Demin arkadaşım Hastings'e ne dediğinizi
duydum.

'Kız kardeşim, erkek arkadaşları olmayan, neşeli, iyi bir
kızdı.'

Bunu gazetelerle alay ederek söylediniz. Ama bu sözler
doğruydum.

Bir genç kız öldüğü zaman mutlaka bu tür şeyler söylenir.

Mutluydu. Zekiydi. Uysaldı. Hiçbir derdi yoktu. Hoşa
gitmeyecek

kimselerle dostluk etmezdi. Ölülere karşı hep hoşgörü
gösterilir.

Şu anda ne isterdim biliyor musunuz? Beth Bernard'ı tanıyan
ve

onun öldüğünü bilmeyen biriyle konuşmayı. Belki o zaman
işimize

yarayacak şeyi... yani gerçeği öğrenirdim."

Megan birkaç dakika sessiz sedasız sigarasını içti.
Dikkatle

Poirot'yu süzüyordu. Sonunda konuşmaya başladı. Sözlerini duyunca bayağı irkildim.

Megan Bernard, "Beth küçük bir budalaydı," dedi.

11. Megan Bernard

Dediğim gibi Megan Bernard'ın sözleri ve bunu söylerken takındığı tavır irkilmeme neden oldu.

Fakat Poirot sadece ciddi bir tavırla başını eğdi. "Bravo, matmazel. Çok zekisiniz."

Megan Bernard, yine o, yan tutmadığını belirten tavırlarıyla,

"Beth'i çok severdim," diye devam etti. "Ama bu sevgim beni

- 5 7 -

körleştirmemişti. Onun ne kadar gülünç bir aptal olduğunu iyi bilirdim.

Bunu zaman zaman kendisine de söyledim. Ablalar öyledir."

"Peki kız kardeşiniz öğütlerinizi dinler miydi?"

Megan alayla, "Herhalde dinlemezdi," diye mırıldandı.

"Daha açık konuşur musunuz, matmazel?"

Genç kız bir an durakladı.

Poirot hafifçe gülümsedi. "Size yardım edeyim. Hastings'e

kardeşinizin erkek arkadaşları olmayan, neşeli, iyi bir kız olduğundan

söz ettiniz. Bu gerçeğe uygun değildi, değil mi?"

Megan ağır ağır cevap verdi. "Beth kötü bir kız değildi. Bunu

iyice anlamanızı istiyorum. Daima dürüsttü o. Ve dürüstçe

davranacaktı. Beth, bir erkekle gizlice bir hafta sonu geçirecek

bir kız değildi. Fakat gezmeye götürülmekten, dans etmekten

hoşlanırdı. Sıradan komplimanlara, yaldızlı sözlere bayılırdı."

"Güzeldi, değil mi?"

Üçüncü kez sorulan bu soruya sonunda doğru dürüst bir

cevap alabildik. Megan masadan kalkarak, bavulunu aldı. Bunu

açıp, içinden çıkardığı deri çerçeveli bir fotoğrafı bize verdi. Resimdeki

kızın sarı saçlarını yeni kıvırtmış olduğu anlaşılıyordu.

Tebessümü nazlı ve yapaydı. Beth güzel değildi. Ama belirli ve

adi bir çekiciliği vardı.

Poirot resmi Megan'a geri verdi. "Kardeşinizle birbirinize

hiç benzemiyormuşsunuz, matmazel."

"Ah, ben güzel değilimdir. Bunu iyi bilirim." Buna pek aldırmadığı

anlaşılıyordu.

"Kız kardeşiniz sizce ne bakımdan aptalca davranıyordu?

Örneğin... Donald Frazer bakımından mı?"

"Evet, evet. Donald sessiz sedasız bir genç. Ama o da bazı Şeylere kıızıyordu tabii ve..."

Poirot gözlerini kıza dikmişti. "Ve ne, matmazel?"

Bana Megan cevap vermeden kısa bir duraklama geçirmiş

gibi geldi. "Donald'ın Beth'den tamamıyla vazgeçmesinden kor-

- 5 8 -

kuyordum. Acı olurdu bu. Donald dürüst ve çalışkan bir gençtir.

Beth için iyi bir eř olacaktı o."

Poirot hâlâ dikkatle onu süzüyordu. Megan da arkadaşıma

adeta meydan okurmuş gibi baktı. Sonunda Poirot, "Demek böyle,"

diye mırıldandı. "Artık gerçeklerden söz etmekten vazgeçtik..."

Megan omzunu silkerek kapıya doğru döndü. "Size yardım için elimden geleni yaptım."

Poirot'nun sesi onu durdurdu. "Bir dakika, matmazel. Size söylemem gereken bir Şey var."

Kız istemeye istemeye döndü.

Poirot'nun ABC'nin mektuplarını, Andover cinayetini ve cesetlerin

yanında bulunan tren tarifelerini anlattığını duyunca bayağı

şaşırdım.

Genç kız hikâyeyle yakından ilgilendi. Dudakları aralanmış,

gözleri parlıyor, dikkatle Poirot'yu dinliyordu. "Bütün bunlar doğru

mu?"

"Evet, doğru, matmazel."

"Yani kız kardeşimi korkunç bir manyak mı öldürdü?"

"Evet."

Megan derin bir soluk aldı. "Ah... Beth... Beth... ne korkunç!"

"Onun için benimle açık açık konuşabilirsiniz. Bana vereceğiniz

bilginin kimseye zararı dokunmayacak."

"Evet, şimdi bunu anlıyorum."

"O halde konuşmamıza devam edebiliriz. Bana bu Donald

Frazer denilen genç, kıskanç ve çabuk öfkelenen bir tipmiş gibi

geliyor. Gerçekten öyle mi?"

Megan Bernard usulca, "Artık size güveniyorum, Mösyö

Poirot," diye cevap verdi. "Size gerçeği olduğu gibi anlatacağım.

Donald sessiz bir genç. Yani her şeyi içine atanlardan. Duygularını

her zaman sözlerle anlatamıyor, ama bu duygular onu içten içe çok sarsıyor. Ayrıca çok da âşıktı. Tabii Beth de onu seviyor-

- 5 9 -

du. Fakat Beth, birini sevince başkalarını gözü görmeyen kızlardan

değildi. Öyle yaratılmamıştı o. Kendisiyle ilgilenecek hiçbir

erkeği gözünden kaçırmazdı. Tabii Sarı Kedi çayhanesinde çalıştığı

için de her gün bir sürü erkekle karşılaşılıyordu. Özellikle yaz aylarında. Beth bir hayli de gevezeydi. Erkekler kendisine

takıldılar mı, hemen onlara cevap yetiştirirdi. İşten sonra da bazen

onlardan biriyle buluşarak sinemaya giderdi. Öyle ciddi maceralara

girişmezdi. Fakat eğlenceden hoşlanırdı. 'Günün birinde Donald'la evlenip çoluğu çocuğu karışacağım,' derdi. 'Onun için şimdi biraz eğlenmeliyim!''

Poirot, "Anlıyorum," dedi. "Devam edin."

"İşte Donald'ın anlayamadığı da bu düşünce tarzıydı. 'Beni gerçekten seviyorsa, başkalarıyla ne dolaşıyor?' diye düşünüyordu

o. İşte bu yüzden bir iki kez Beth'le kavga ettiler."

"Donald'ın sessiz davranışları bitmişti anlaşılın."

"Bütün sessiz insanlar öyledirler. Bir öfkelenirler mi, değişirler.

Donald öylesine hiddetlenmişti ki, Beth'in ödü patladı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bir keresinde bir yıl kadar önce kavga ettiler. Bir ay önce de daha kötü kapıştılar. Ben o sırada hafta sonu için eve gelmişim.

Onları barıştırdım. Sonra da Beth'in aklını başına getirmeye

çalıştım. Ona budalanın biri olduğunu söyledim. Kardeşim sadece,

'Ben kötü bir şey yapmadım ki!' dedi durdu. Bu doğrudu, ama bu gidişle Donald'ı kaybedecekti. Çünkü bir yıl önceki kavgadan

sonra Beth biraz yalan söylemeye başlamıştı. Donald'ın bazı şeyleri bilmediği taktirde, fazla üzülmeceğini düşünüyordu.

Son kavgaya da Beth'in yalanlan yol açmıştı. Donald'a Astings'e

bir kız arkadaşına gideceğini söylemişti. Ama Donald bunun

doğru olmadığını öğrendi. Beth bir adamla Eastbourne'a gitmişti.

Üstelik o adam her kimse, evliydi. Tabii bekârlar gibi rahatça

hareket edemiyor, bazı bakımlardan dikkatli davranmaya çalışıyordu.

Bu da durumu daha çirkin bir duruma soktu tabii...

Kardeşimle Donald kötü şekilde kavga ettiler. Beth, 'Daha se-

- 6 0 -

ninle evli değiliz,' diye bağırdı. 'Canımın istediğiyle dolaşırım!'

Buna karşılık Donald da, 'Bir gün... bir gün...'

"Evet?"

"'Bir gün senin yüzünden katil olacağım,' dedi."

Megan'ın sesi iyice hafiflemişti. Duraklayarak, Poirot'ya baktı.

Arkadaşım ciddi bir tavırla kafasını birkaç kez salladı. "Bu

yüzden korktunuz, değil mi?"

"Beth'i, Donald'ın öldürdüğünü hiç düşünmedim. Bir an bile.

Fakat polise bu kavgadan söz etmelerinden çekindim. Çünkü bu tartışmayı birkaç kişi biliyordu."

Poirot yine ciddi bir tavırla başını salladı. "Anlıyorum.
Eğer

katilin o bencilliği, kendini beğenmişliği olmasaydı,
herkes Donald

Frazer'dan şüphe edecekti. O, bu şüphelerden katilin
manyakça

övünmesi yüzünden kurtulacak."

Arkadaşım bir an sustu. Sonra da, "Kız kardeşiniz son
günlerde

tekrar o evli adamla ya da başka biriyle buluştu mu?" dedi.

"Bunu biliyor musunuz?"

Megan, "Hayır," diye devam etti. "Çünkü burada değildim."

"Peki, sizin tahmininiz nedir?"

"Belki de Beth, o evli adamla tekrar karşılaşmadı. Adam da
kavga çıktığını duymuş olabilir ve bu yüzden çekinir, bir
daha

Beth'e yaklaşmazdı. Ama... kardeşim Donald'a tekrar bir
sürü

yalan söylemiş olabilir. Çünkü Beth sinemaya gitmekten,
dans

etmekten çok hoşlanırdı. Donald'ın parası onu sık sık
gezdirmeye

yetmiyordu.

"Pekâlâ, kız kardeşiniz bundan başka birine söz etmiş
olabilir

mi? Örneğin, çayhanedeki kıza?"

"Pek sanmıyorum. Beth'in Miss Hig denilen kıza hiç tahammülü

yoktu. Onu adi bulurdu. Diğerleriyse, çayhanede yeni çalışmaya

başlamışlardı. Ayrıca kardeşim öyle herkese açılan bir insan

da değildi."

- 6 1 -

Mutfağın kapısının üstündeki bir zil şiddetle çalmaya başlamıştı.

Megan pencereye giderek, dışarıya sarktı. Sonra telaşla,

"Donald gelmiş..." dedi.

Poirot çabucak, "Onu buraya getirin," dedi. "Müfettiş beyimiz

onunla ilgilenmeden önce kendisiyle biraz konuşmak isterim."

Megan mutfaktan fırladı. Biraz sonra Donald Frazer'ı elinden

tutmuş, getiriyordu.

12. Donald Frazer

Genç adamı görür görmez ona karşı içimde bir acıma duygusu

uyandı. Şaşkın bakışlı gözlerinden, bembeyaz yüzünden

büyük bir sarsıntı geçirmiş olduğu anlaşılıyordu.

Donald Frazer boylu boslu, güçlü kuvvetli bir gençti. Yakışıklı

değildi, ama hoş çilli bir yüzü, çıkık elmacık kemikleri
ve

alev gibi kırmızı saçları vardı.

Genç adam, "Ne oluyor, Megan?" dedi. "Beni neden buraya
getirdin? Allah aşkına... söyle... demin duydum...
Beth..." Sesi

boğuklaştı. Ve genç adam sustu. Poirot'nun uzattığı
sandalyeye

çökercesine oturdu. Arkadaşım cebinden küçük bir şişe
çıkardı.

Masada duran bir fincana konyak doldurdu.

"Bundan biraz için, Bay Frazer. Size iyi gelir."

Genç adam itaat etti. Şimdi konyaktan yüzüne biraz renk
gelmişti. Yerinde biraz dikleşerek, genç kıza döndü.
Kendine hâkim

ve sakindi. "Duyduklarım doğru sanırım? Beth... öldü...
öldürüldü

mü?"

"Evet, Donald."

Genç adam mırıldandı. "Sen Londra'dan mı geldin?"

"Evet. Babam bana telefon etti."

Donald, "Polis," dedi. "Onlar bir şey yapıyorlar mı?"

"Şimdi yukardalar. Beth'in eşyalarına bakıyorlar sanırım."

"Onu kimin... kimin öldürdüğünü bitiyorlar mı?" Durdu.
Bütün

duygusal ve çekingen insanlar gibi korkunç şeylerden söz
etmekten hoşlanmadığı belliydi.

Poirot bir iki adım ilerledi. Sanki önemsiz bir şey
soruyormuş

gibi kayıtsız bir tavırla, "Beth dün gece nereye gideceğini
size

söyledi mi?" dedi.

"Evet... Bir kız arkadaşıyla St. Leonard'a gideceğinden söz
etti."

"Ona inandınız mı?"

"Ben..." Donald Frazer'ın birdenbire o uyuşukluğu
kayboluverdi.

"Ne demek istiyorsunuz?" Ani bir öfkeyle yüzü allak bullak
olmuştu. O zaman Beth'in onu öfkelendirmekten neden
korktuğunu

anladım.

Poirot hemen, "Beth'i bir manyak öldürdü," diye karşılık
verdi. "Katili ancak siz doğruyu söylediğiniz taktirde
yakalayabiliriz."

Genç adam bir an Megan Bernard'a baktı. Kız, "Bu doğru

Donald," dedi. "Şimdi insanın kendisini ya da başkalarını
düşünmesinin

zamanı değil. Açıkça konuşmalısın."

Donald Frazer kuşkuyla Poirot'yu süzdü. "Siz kimsiniz?
Polis

olmadığınız belli."

"Ben polisten daha üstünüm." Poirot bunu kibirle söylemişti.

Onun için basit bir gerçektir bu.

Megan, "Donald," dedi. "Ona her şeyi anlat."

Donald Frazer birdenbire yumuşadı. "Önce Beth'e inandım.

Aklıma onun başka bir şey yapabileceği pek gelmedi... Ama sonradan... belki de tavırları tuhaf olduğu için... kuşkulananmaya

başladım."

Poirot, "Evet?" dedi. Arkadaşım, Donald Frazer'ın karşısına

oturmuş, gözlerini ona dikmişti. Sanki genç adamı ipnotize etmek istiyordu.

"Önce şüpheli olduğum için kendi kendime utandım. Fakat... içime bir kurt düşmüştü bir kere... Kıyıya inerek, çayhane-

- 6 3 -

yi gözetlemeyi düşündüm... Hatta oraya da gittim. Ama sonra

bunu yapamayacağımı anladım. Üstelik Beth beni görecek ve kızacaktı. Kendisini gözetlediğimi anlayacaktı tabii."

"Ne yaptınız?"

"Kalkıp St. Leonard'a gittim. Sekizde oradaydım. Otobüsleri

beklemeye başladım. Beth'in onlarda olup olmadığını anlamak

için... Fakat onu göremedim..."

"Sonra?"

"Ondan sonra... çıldırdım sanırım. Beth'in bir erkekle olduğuna

inanmaya başlamıştım. O adam kimse onun Beth'i arabasıyla Astings'e götürdüğünü düşündüm. Hemen oraya gittim.

Otellere, lokantalara baktım. Sinemaların önünde bekledim. İskeleyle

indim. Bir sürü budalalık yaptım yani. Beth orada da olsaydı kendisini bulmam imkânsızdı yine de. Ayrıca adam, Beth'i

Astings'e değil, başka bir yere götürmüş olabilirdi." Durdu. Sesinin

sakin olmasına karşın yine gece sevgilisini ararken duyduğu

şaşkınlık ve acı anlaşılıyordu. "Sonunda onu aramaktan vazgeçerek

buraya döndüm."

"Saat kaçta?"

"Bilmiyorum. Yürüdüm. Eve gece yarısı ya da daha sonra eriştim."

"Sonra..."

Kapı açıldı. Müfettiş Kelsey, "Hah, burada mısınız?" dedi Grome, onun yanından geçerek içeri daldı. Önce Poirot'ya sonra

da iki gence baktı.

Poirot onları tanıştırdı. "Megan Bernard... Donald Frazer..."

Bu da Londra'dan gelen müfettiş." Grome'a döndü. "Siz yukarda

araştırmalarınıza devam ederken ben de Miss Megan ve Bay Frazer'la konuştum. Bu işi aydınlatacak bir ipucu bulmaya çalışıyordum."

"Öyle mi?" Fakat Grome'un Poirot'yla ilgilendiği yoktu.

Gözlerini iki gence dikmişti o.

- 6 4 -

Poirot hole çıktı. Önünden geçerken Müfettiş Kelsey ona nezaketle, "Bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu. Ama sonra

Grome çağırdığı için arkadaşımın cevabını beklemeden mutfağa

girdi.

Ben de Poirot'nun yanına gittim. "Dikkatini çeken bir şey oldu

mu?" dedim.

"Beni sadece katilin o inanılmayacak yüksek ruhluluğu şaşırttı."

Doğrusu onun ne demek istediğini anlayamadım.

13. Bir Toplantı

ABC olaylarıyla ilgili anılarımın arasında bir sürü toplantı

var.

Scotland Yard'da toplantılar... Poirot'nun apartmanında

toplantılar... Resmi toplantılar... özel toplantılar...

Müdür yardımcısı, "Nasıl hareket edeceğimizi kararlaştırmalıyız,"

dedi. "En iyi hangi biçimde sonuç alabiliriz? Halka iki cinayetin

birbirine bağlı olduğunu açıklayarak onlardan yardım isteyelim

mi? Birkaç milyon kişinin bir deliyi araması..."

Dr. Thompson karşı çıktı. "Adamın ilk bakışta deliye hiç

benzemeyeceğini unutmayın."

"ABC tarifelerinin satışıyla ilgilenir halk... Buna karşılık böyle

bir açıklama yapmadan daha iyi çalışırız. Kimse ne yaptığımızı

bilmez. Ama katil durumu bildiğimizin farkında tabii. Sen ne

dersin, Grome?"

"Eğer olayı halka açıklarsanız ABC'nin istediğini yapmış olursunuz. Adam adının gazetelere geçmesini, herkesin kendisinden

söz etmesini istiyor. Öyle değil mi?"

Dr. Thompson başını salladı.

Müdür yardımcısı düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Demek onun istediğini yerine getirmeyeceksin. Gazetelere geçmesine

engel olacaksın... Ya siz ne düşünüyorsunuz, Mösyö Poirot?"

_ 65 _ Cinayet Alfabetesi / F: 5

Arkadaşım kelimelerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı.

"Bu konuda benim bir şey söylemem zor. Sonuçta ABC o mektupları bana yazdı. Bana meydan okudu. Bunu halka duyurmayın dersem, bu sözleri gururumdan söylediğim düşünülmez mi? Fakat... ben de Müfettiş Grome gibi düşünüyorum. Bu adam bütün gazetelerin kendisinden söz etmesini istiyor."

Müdür yardımcısı çenesini ovuşturdu. "Hımm..." Dr. Thompson'a

baktı. "Bu manyağın istediği gibi adının gazetelere geçmesine

engel olursak... o zaman... bu katil ne yapar?"

Doktor hemen cevap verdi. "Bir cinayet daha işler. Sizi istediğini

yapmaya zorlar."

"Peki, olayları gazetelere yansıtırsak. O zaman ne tepki gösterir?"

"Cevabım aynı. Bu yolu seçerseniz onun manisini beslemiş olursunuz. Diğer yola giderseniz, onun isteklerini engellersiniz."

"Siz ne dersiniz, Mösyö Poirot?"

"Ben de Dr. Thompson'la aynı kanıdayım."

"İkisi de birbirinden kötü. Öyle değil mi? Bu manyak daha kaç cinayet işlemek niyetinde dersiniz?"

Dr. Thompson, Poirofya bakarak neşeyle, "A'dan Z'ye kadar yolu var," dedi. "Tabii Z'ye erişemeyecek, o da başka. Onu daha önce yakalayacaksınız. G veya H cinayetinden sonra.."

Müdür yardımcısı yumruğunu masaya vurdu. "Tanrım!., yani bu adam daha bir sürü cinayet mi işleyecek?"

Müfettiş Grome kendinden emin bir tavırla cevap verdi. "O

kadar ileri gidemeyecek, efendim. Bana güvenin."

Poirot sordu. "Katili alfabenin hangi harfinde yakalayacaksınız,

müfettiş bey?" Sesinde hafif bir alay vardı.

Grome, ona biraz da alayla baktı. "Onu bir daha sefere yakalama

olanağım kuvvetli, Mösyö Poirot. Ama katil Fye erişinceye

kadar kendisini ele geçireceğimden emin olabilirsiniz?'

Sanırım konuşma sırasında Dr. Thompson'la müdür yardımcısı-

66-

sının sık sık Pirofoya düşüncesini sormaları Grome'un hiç hoşuna

gitmemiştir. Bu konuda yalnızca kendisinin bilgi sahibi olduğuna

inanıyordu o.

Poirot, onun bu davranışına hiç aldırmadı. "Bexhill olayıyla

ilgili ipuçları var mı?" dedi.

Grome omzunu kaldırdı. "Kesin bir şey yok. Eastbourne'da

Spelendide'de bir garson, Beth Bernard'ın resmini tanıdı. Kızın,

ayın yirmi dördünde, gece orada yemek yediğini söyledi. Beth'in

yanında orta yaşlı, gözlüklü bir adam varmış. Beth'in resmini

Londra'yla Bexhill arasındaki yolda bulunan 'Kırmızı Tazı' gazinosunda

tanıldılar. Kızın yirmi dört gecesi saat dokuzda orada olduğunu söylediler. Yanında da denizciye benzer biri varmış. İki

iddianın birden doğru olması imkânsız. Ama bunlardan biri doğru

olabilir. Fakat ABC'nin izini bulamadık."

Müdür yardımcısı başını salladı. "Elinden geleni yapmışsın,

Grome. Siz ne dersiniz Mösyö Poirot? Aklınıza başka bir yol geliyor mu?"

Poirot ağır ağır, "Bence önemli bir şey var," dedi. "Cinayetlerin

sebebi. Bunu öğrenmemiz gerekli."

"Bu ortada değil mi? Alfabe kompleksi var adamda. Öyle değil mi, doktor?"

Poirot başını salladı. "Malum, malum. Katilde alfabe kompleksi

var. Ama neden? Bunun sebebi nedir? Bir katil... ve özellikle

bir deli çok güçlü sebep|er yüzünden cinayet işler."

Dr. Thompson atıldı. "Çok doğru... Bir katil, polisleri veya

sokak kadınlarını arka arkaya ortadan kaldırır. Çünkü bunun gerekli

olduğuna inanmıştır bir kere. Ama bu cinayetlerde böyle bir sınıflandırma yapmak mümkün değil. Bayan Alice Asher'le Beth

Bernard birbirlerine benzemeyen kimseler. Tabii nc cinayetten

sonra daha iyi..."

Müdür yardımcısı Sir Leonard öfkeyle bağırdı. "Tanrı aşkına Dr. Thompson, bundan sonraki cinayetten öyle rahat rahat söz etmeyin. Ona engel olmak için elimizden geleni yapmamız

- 6 7 -

gerek." Doktor omzunu silkti. Müdür yardımcısı da Poirot'ya döndü. "Ne demek istediğini anlar gibi oluyorum, ama doğrusu

pek de emin değilim."

Poirot mırıldandı. "Kendi kendime katilin kafasından neler geçtiğini anlamaya çalışıyorum. Mektuplarına bakılırsa bunu eğlence

için yapıyor. Bu doğru olabilir mi? Doğru olduğunu kabul etsek bile, katil kurbanlarını alfabeden başka neye göre seçiyor?

Eğer bu manyak sırf eğlenmek için adam öldürseydi o zaman

bunu o kadar açık açık yazmazdı. Bu adamın kafasında o iki kurbanın

hangi ortak yanları var? Eğer bunları öğrenirsek, o zaman bundan sonraki kurbanın kim olacağını da tahmin edebiliriz."

Grome başını salladı. "Berice bu manyak, kurbanlarını gelişiğüzel

seçiyor."

Poirot, "Yüksek ruhlu katil," diye mırıldandı.

"Ne dediniz?"

"Katilin yüksek ruhlu olduğunu söyledim. Franz Asher'i karısını

öldürdü diye yakalayabilirlerdi... Donald Frazer'ı da Beth Bernard'ı boğdu diye. Eğer o ABC mektupları olmasaydı... Demek

istediğim şu: Bu adam bu kadar insafli mı ki başkalarının katil sanılmaması için önceden ihtar mektupları yolluyor?"

Dr. Thompson, "Bence adam o mektupları kurbanlarını öldürme şerefine başkalarına verilmemesi için yolluyor," dedi.

"Şöhret düşkünü o. Bence akla en uygunu da bu."

Müdür yardımcısı, "izleyeceğimiz yola gelince..." diye başladı.

Grome atıldı. "Bir öneride bulunabilir miyim, efendim?
Neden

bundan sonraki mektubu beklemiyorsunuz? O zaman bu
mektubu halka açıklarsınız. Mektupta adı geçen kentte biraz
panik

olur. Ama böylece adı C'yle başlayan herkes tetikte
bulunur.

ABC ise elinden geleni yapmaya karar verir. Başarıya
ulaşmayı

azmeder. İşte biz de onu o zaman yakalarız."

. Geleceğin neler getireceğini hiç bilmiyorduk.

- 6 8 -

14. Üçüncü Mektup

ABC'nin üçüncü mektubunun gelişini gayet iyi hatırlıyorum.

ABC tekrar harekete geçtiği zaman bir gecikme olmaması

için her türlü önlem alınmıştı. Scotland Yard'dan genç bir
memur,

Poirot'nun evinde bekliyordu. Biz sokağa çıktığımız zaman
gelen her mektubu açma izni verilmişti ona.

Günler geçtikçe hepimizin de sınırları iyice gerilmişti.
Elindeki

ipuçlarından bir sonuç alamayan Grome'un tavırlarıysa
giderek

daha soğuklaşıyordu.

ABC'nin üçüncü mektubu bir cuma günü geldi. Akşam postası
onda dağıtılıyordu. Postacının zili çaldığını ve
mektupların

kutuya atılmasından çıkan sesi duyunca yerimden kalktım.
Gidip

kutuyu açtım. Zannedersenem beş veya altı mektup vardı.

Baktığım sonuncu zarfın üzerine adresin kitap harfleriyle
yazılmış

olduğunu fark ettim.

"Poirot!" diye bağırdım.

"Geldi mi? Çabuk, Hastings. Çabuk aç. Geçen her dakika
önemli olabilir. Hemen plan yapmalıyız."

Telaşla zarfı yırttım. Ve içindeki kâğıdı çektim.

Poirot, "Oku," dedi.

Mektubu yüksek sesle okumaya başladım.

"Zavallı Bay Poirot,

Bu cinayet olaylarında sandığınız kadar usta olmadığınızı
artık anladınız, değil mi? Belki de en verimli yıllarınız
biraz geride kaldı! Bakalım bu kez marifetinizi
gösterebilecek

misiniz? Bu defaki kolay. 30'unda Churston'da buluşalım.

Çok rica ederim, elinizden geleni yapmaya çalışın. Her
isteğime rahatça erişince sıkılıyorum.

İyi avlar.

ABC."

- 6 9 -

"Churston!" Fırlayıp, bizim ABC tarifesini kaptım.
"Bakalım

neredeymiş o?"

"Hastings!" Poirot'nun sesi gayet sertti. Durakladım.
"Mektup

ne zaman yazılmış? Üzerinde tarih var mı?"

Elimdeki kâğıda bir göz attım. "27'sinde yazılmış."

"Yanlış işitmedim ya, Hastings? Cinayetin 30'unda
işleneceğini

mi yazmış?"

"Evet. Şu tarife..."

"Tanrım! Hastings... Farkında değil misin? Ayın otuzu
bugün."

Eliyle duvardaki takvimi işaret etti. Telaşla günlük
gazetenin

tarihine baktım.

Sonra da, "Fakat... nasıl..." diye kekeledim.

Poirot yerdeki yırtık zarfı kaparcasına aldı. Buna ilk
baktığım

zaman belirsiz bir biçimde adreste bir acayıplık olduğunu

fark etmiştim, ama o telaş arasında buna pek aldırmamıştım.

Poirot o sırada "Beyaz Köşk" apartmanında oturuyordu.

Katil ise adresi şöyle yazmıştı: "Beyaz Ev apartmanı."
Zarfın köşesine

birkaç satır karalanmıştı. "Beyaz Köşk apartmanında bu
isimde biri tanınmıyor. Beyaz Köşe apartmanında da böyle
biri

yok. Beyaz Saray apartmanına bakılması..."

Poirot mırıldandı. "Tanrım... Her şey bu deliye yardım mı
edecek? Çabuk, çabuk. Scotland Yard'a telefon edelim."

Bir iki dakika sonra Grome'la konuşuyorduk. Bizim
soğukkanlı

müfettiş ilk kez, "Ya öyle mi?" demedi. Onun usulca
küfrettiğini

duyduk. Sonra hemen Churston'u araması için telefonu
kapattık.

Poirot içini çekti. "Çok geç... Çok geç..."

Ümidim olmamasına karşın onu avutmaya çalıştım. "Bundan
emin olamazsın..."

Saate bir göz attı. "Onu yirmi geçiyor. Günün sona ermesine
bir saat kırk dakika var. ABC'nin bu saate kadar beklediğini
mi sanıyorsun?"

Biraz önce kaptığım tarifeyi açtım. "Churston," diye okudum.

"Devon'da. Nüfusu: 656 kişi. Küçük bir yer olmalı. Herhalde bizim katili orada fark ederler."

Poirot, "Öyle de olsa," diye karşılık verdi. "Bir zavallı daha

öldürülecek. Oraya uğrayan trenler kaçta kalkıyor? Herhalde

trenle arabadan daha çabuk gideriz..."

"Gece yarısı treni var. Yataklı. Churston'a yediyi çeyrek geçe

erişiyor."

"Paddington'dan mı kalkıyor o?"

"Evet, Paddington'dan."

"Ona bineriz, Hastings."

"Fakaz biz yola çıkıncaya kadar bir haber alamazsın."

"Kötü haberi bu gece veya yarın sabah almışız, ne fark eder?"

"Bunda haklısın."

Ben bir bavula gerekli şeyleri yerleştirirken, Poirot da tek

rar Scotland Yard'ı aradı. Bir iki dakika sonra da yatak odasının

gelerek, "Hastings," diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Senin bavulunu da yerleştiriyordum. Böylece zaman kapanacağımızı

düşündüm."

"Duygularına gereğinden fazla kapılıyorsun, Hastings. Onlar

da senin kafana ve ellerine tesir ediyorlar. Ceket yle mi katlanır?

Ya şu pijamaları ne hale sokmuşsun? Eğer sağ ilacı kırıtırsa,

bu eşyalar ne hale gelir?"

Haykırdım. "Poirot, Tanrı aşkına! Bir lüm kalım sorunu bu!

Elbiselere kim aldırıyor?"

"Her şeyi birbirine karıştırıyorsun, Hastings. Tren nasıl olsa

zamanından önce kalkmayacak. Elbiselerimizin mahvolması da katili yakalamamıza hiç yardım etmez."

Bavulu kesin bir tavırla benden alarak, dikkatle yerleştirmeye

başladı. "Mektupla zarfı burada bekleyen memura verdim.

Onları Scotland Yard'a götürecek."

- 71 -

Paddington istasyonuna eriştiğimiz zaman ilk gördüğümüz

Müfettiş Grome oldu. Adam, Poirot'nun merak dolu bakışlarını,

"Henüz bir haber yok," diye cevaplandırdı. "Adları C'yle başlayan

herkese telefonla ihtarda bulunacaklar. Belki bunun bir yararı

olur... Mektubun geç gelmesi çok kötü oldu."

"Katil bunu özellikle yapmış olmasın?" diye mırıldandım.

"Yani belki manyak, adresi bilerek yanlış yazdı."

Grome başını salladı. "Hayır. Onun da kendine göre bazı

prensipieri var. Birtakım manyakça prensipler, ama katil yine de

bunlara uyuyor. Cinayetleri mutlaka önceden haber veriyor. Herhalde

adresini yazarken daldı. O sırada başka bir şey düşünüyordu..."

Poirot başını salladı. "Evet... Olabilir..."

Müfettişin de bizimle aynı trende gideceğini öğrendik. Grome,

"Umulmayacak bir şans eseri hiçbir şey olmamışsa Churston'da

bulunmam gerek," dedi. "Bizim katil orada. Veya bugün

oradaydı. Adamlarımdan biri içerde telefonun başında bekliyor.

Son dakikada bir haber gelirse ona Scotland Yard'dan telefon

edecekler. O da durumu bana bildirecek."

Tren tam istasyondan hareket edeceği sırada bir adamın

peronda koşarak ilerlediğini g6rd6k. Adam, m6fettişin kompartımanının

penceresine erişerek, ona doğru bir şeyler bağırdı.

Tren hızlandığı sırada biz de koridordan geçerek Grome'un

kapısına vurduk. Poirot, "Haber geldi, değil mi?" dedi.

Grome usulca, "Durum çok k6t6," diye cevap verdi. "Sir

Carmichael Clark'ın 6l6s6n6 bulmuşlar. Adamın kafasına ağır

bir cisimle vurulmuş."

Sir Carmichael Clark'ı halk pek tanımazdı, ama aslında 6n

yapmış bir adamdı o. Bir zamanlar tanınmış bir boğaz hastalıkları

uzmanıydı. Sonra mesleğini bırakmıştı. Hali vakti yerindeydi.

Çalışmayı bıraktıktan sonra kendisini ilgilendiren tek konuyla

ilgilenmeye başlamıştı. Antika Çin porselenleri toplamakla. Birkaç

yıl sonra yaşlı amcası 6l6p kendisine hatırı sayılır bir servet

- 72-

bırakınca, Sir Michael Clark da daha nadide parçalar toplamayı

başarmıştı. şimdi Çin sanatının en tanınmış koleksiyonlarından

birinin sahibiydi. Evliydi, ama çocuğu yoktu. Devon kıyılarında

yaptırdığı bir evde oturmaktaydı. Londra'ya pek nadir olarak, o

da antika eşya satışlarında bulunmak için geliyordu.

Beth Bernard'dan sonra Sir Carmichael Clark'ın ölümünün tam gazetelerin hoşlandığı gibi bir konu olduğu gerçektir. Ağustosta

olduğumuz için gazeteler de pek konu bulamıyorlardı. Bu yüzden cinayetlerle iyice ilgileneceklerdi.

Poirot, "Neyse," dedi. "Belki gazetede çıkan yazıların bir yararı olur. Artık herkes ABC'yi aramaya başlar."

"Ne yazık ki," diye karşılık verdim. "O manyağın istediği de

bu."

"Doğru. Ama belki de bu, onun felaketine neden olur. Başarıya

eriştiği için başı döner ve dikkatsizce davranmaya başlar...

İşte ben de bunu umuyorum. Belki başarı sarhoşluğuna tutulur."

Aklıma bir şey gelmişti. "Poirot," diye bağırdım "Bütün bunlar

çok acayip. İlk kez bu tür bir cinayetle ilgileniyoruz. Şimdiye

dek incelediğimiz cinayetlerin hepsi de 'özel' diyebileceğimiz

şeylerdi."

"Çok haklısın, dostum. Şimdiye dek hep 'içerden' çalışırdık.

Kurbanın geçmişine önem verirdik. Önemli noktalar daima şunlardı:

Bu adamın ölümünün kime yararı oldu? Kurbanın etrafındakilerden

hangisinin eline cinayet fırsatı geçti?' Ama şimdi ilk kez kurbanlarıyla öze! bir ilişkisi olmayan, soğukkanlı bir katille

karşı karşıyayız. 'Dışarda' incelemeler yapıyoruz."

Titredim. "Korkunç bir şey bu!"

"Evet. Bunu o ilk mektubu okuduğum zaman hissettim..."

Karşımızda acayıp, kötü bir yaratık vardı..." Sabırsızca elini salladı.

"Sinirlerimizi bozmayalım... Bunun da diğer sıradan cinayetlerden

hiçbir farkı yok."

"Var... Var... Bu daha kötü..."

- 73-

"Yabancıları öldürmek, sevdiğin bir yakınıni öldürmekten daha mı fena? Sana inanan birini?"

"Bu da kötü, çünkü delice bir şey."

"Hayır, hayır. Ben senin fikrinde değilim. Bence bu daha korkutucu."

Hercule Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Çılgınca bir

şey olduğu için işin içyüzünü ortaya çıkarmak daha kolay olmalı.

Zeki ve normal birinin işlediği cinayeti aydınlatmak daha zordur.

Burada... bir tek ipucu bulabilseydik... Bu alfabe sorununun

birbirini tutmayan tarafları var... Eğer bu cinayetlerin arkasında

gizlenen düşünceyi görebilseydim, o zaman her şeyi de anlardım..."

İçini çekerek, başını salladı. "Cinayetlerin devamına engel

olmalıyız. Pek yakında gerçeği görmeliyim. Haydi, Hastings.

Sen yat uyu. Yarın çok işimiz olacak."

15. Sir Carmichael Clark

Churston küçük bir yerdi. Sakin ve şirin. Sir Carmichael

Clark, burada deniz kenarında modern bir ev yaptırmıştı. Hoş

görünümlü bir şeydi bu. Koleksiyonunu yerleştirdiği iki galeri dışında

bina pek büyük sayılmazdı.

Churston'a saat sekizde eriştik. Bir polis memuru bizi karşılayarak

olayı kısaca anlattı.

Sir Carmichaeli Clark, her akşam yemekten sonra yürüyüşe çıkmak alışkanlığındaydı. Polis gece saat on birden sonra eve telefon edince Sir Carmichael'ın yürüyüşten dönmemiş olduğu

ortaya çıkmıştı. Adam daima aynı yoldan gittiği için çok geçmeden onun cesedini bulmuşlardı. Sir Carmichael'ın başının

arkasına ağır bir cisimle vurulmuştu. Cesedin yanında da açık

bir ABC tren tarifesi duruyordu.

Sir Carmichaeli Clark'tn 'Combeside' adını vermiş olduğu villasına sekizde eriştik. Bize kapıyı yaşlıca bir uşak açtı. Adamın

ellerinin titremesinden, yüzündeki ifadeden bu felaketin

- 74-

kendisini ne kadar sarsmış olduğu anlaşılıyordu. Yanımızdaki

polis memuru, "Günaydın, Deveril," dedi.

"Günaydın, Bay Wel!s."

"Bu beyler Londra'dan geldiler, Deveril."

"Böyle buyurun, efendim." Bizi geniş bir odaya aldı. Buraya kahvaltı sofrası kurulmuştu. "Bay Ron'u çağırayım."

Bir iki dakika sonra iriyarı, yüzü güneşten yanmış, sarışın

bir adam içeri girdi. Ron Clark'dı bu. Ölen adamın tek kardeşi.

Sakin ve soğukkanlıydı. Çetin durumlarda ne yapılması gerektiğini

bildiği anlaşılıyordu. "Günaydın, beyler."

Müfettiş Wells bizi tanıştırdı. "Scotland Yard'dan Müfettiş

Grome... Bay Hercule Poirot... Ve Bay Hayter."

Soğuk bir tavırla, "Hastings," diye düzelttim.

Ron Clark hepimizin elini teker teker sıktı. Bunu yaparken üçümüzü de dikkatle tepeden tırnağa kadar süzdü. "Kahvaltı etmelisiniz.

Sofrada bu sorunu konuşuruz."

Karşı çıkan olmadı. Biraz sonra nefis jambonlu yumurta yiyor,

çay içiyorduk.

Ron Clark, "Şimdi durumu gözden geçirelim," dedi. "Müfettiş Wells dün gece bana olayı kısaca anlattı. Ama açıkçası bu bana hiç de inanılmayacak, pek acayip bir hikâyeymiş gibi de

geldi. Yani, Müfettiş Grome ağabeyim bir manyağın kurbanı mı

oldu? Ve bu üçüncü cinayet mi? Katii gerçekten her seferinde cesedin yanına ABC tren tarifesi bırakıyor mu?"

"Evet, durum gerçekten böyle, Bay Clark."

"Fakat neden? Dünyanın en büyük delisi bile böyle cinayetlerden

ne bekler? Eline ne geçer onun?"

Poirot bu sözleri onaylarmış gibi başını salladı. "İşin can alacak noktasına parmağınızı bastınız, Bay Ron."

Müfettiş Grome, "Bu ara cinayet sebeplerinin üzerinde durmak

gereksiz," dedi. "Bu ancak bir ruh doktorunu ilgilendirir. Fakat

cani manyaklar konusunda bir hayli tecrübem olduğunu da söylemeliyim. Bu adamlar olmayacak şeyler yüzünden cinayet

- 75-

işlerler. Güçlerini ispat etmek, halka isimlerini duyurmak, yani bir

hiçken bilinen bir kimse olmak isterler."

"Bu doğru mu, Mösyö Poirot?" Clark'ın kulaklarına inanamazmış

gibi bir hali vardı. Onun Poirot'nun düşüncesini sorması

Grome'un hoşuna gitmedi tabii.

Arkadaşım, "Çok doğru," dedi.

Ron Clark düşünceli bir tavırla başını salladı. "Fakat böyle

bir adamın çabucak yakalanması gerekir. Herkes onu fark eder."

"Öyle mi sanıyorsunuz? Fakat onlar çok sinsi ve kurnazdırlar.

Ayrıca görünüşleri hiç de ilgi çekmez. Onlar kimsenin aldırmadığı

ya da alay ettiği insanlardandır."

Grome bu konuşmayı kısa kesti. "Lütfen bana bilgi verir misiniz,

Bay Clark?"

"Tabii, tabii."

"Ağabeyiniz dün her zamanki gibiydi, değil mi? Kendisine beklemediği bir mektup gelmedi sanırım? Ya da üzüldüğü bir şey olmadı."

"Hayır, hayır. Her zamanki gibiydi."

"Üzgün ya da kaygılı değildi."

"Affedersiniz müfettiş bey, ben böyle bir şey söylemedim. Ağabeyim normal durumlarda bile hep kaygılanıp üzülürdü."

"Neden?"

"Belki yengem Lady Clark'ın sağlığının çok bozuk olduğunu bilmiyorsunuz. Söz aramızda yengemin tedavisi imkânsız bir

hastalığı var: kanser. Onun daha fazla yaşayacağını sanmıyorum.

Karısının hastalığı ağabeyimi çok üzüyordu. Bir süre önce

Doğu'dan döndüm. Ağabeyimdeki değişikliği görünce de bayağı

sarsıldım."

Poirot, ona doğru eğildi. "Bay Clark, ağabeyinizi kurşun yarasıyla

bir uçurumun dibinde bulsalardı... Veya yanında bir tabancayla...

O zaman ilk ne düşünürdünüz?"

Clark, "Açıkçası," diye cevap verdi. "Onun intihar ettiğine inanırdım."

- 76-

Poirot, "Tamam," dedi.

"Ne var?"

"Hiç. Yalnızca bir şeyin tekrarlandığını fark ettim. Ama bu

önemli değil."

Grome sert bir sesle, "Neyse..." dedi. "Bu bir intihar olayı

değil. Anladığıma göre ağabeyiniz her akşam yürüyüşe çıkarmış,

Bay Clark."

"Evet. Daima çıkardı."

"Her gece mi?"

"Tabii şakır şakır yağmur yağarken değil."

"Evde herkes onun bu alışkanlığını bilirdi, değil mi?"

"Tabii."

"Ya dışardakiler?"

"Dışardakilerden neyi söylemek istediğinizi pek anlayamadım.

Belki ağabeyimin bu alışkanlığını bahçıvan da biliyordu.

Belki de bundan haberi bile yoktu."

"Ya kasabadakiler?"

"Burası pek kasaba sayılmaz. Churston'da bir postahaneyle kulübeler var. Ama dükkânlar filan yok."

"Herhalde buraya gelen bir yabancı çabucak fark edilirdi?"

"Aksine. Ağustosta bütün yakın çevre kalabalık olur. Arabalarla,

otobüslerle ve yürüyerek bir sürü kimse bu tarafa yüzmeye gelir. Ayrıca piknik yapmaya uygun yerler de vardır. Keşke buralara kimse gelmese. Bilmezsiniz Churston haziran ve temmuzun

başında ne kadar sakin ve güzeldir."

"Demek bir yabancıнын fark edilmeyeceğini düşünüyorsunuz?"

"Tabii acayip bir davranışı yoksa."

Grome emin bir tavırla, "Bu katilin acayip davranışları olduğunu

sanmıyorum," diye cevap verdi. "Neyi öğrenmek istediğimi anlıyorsunuz sanırım, Bay Clark? Bu adam mutlaka daha önce burasını gözetledi. Ağabeyinizin akşamları yürüyüşe çıkmak alışkanlığında olduğunu öğrendi. Ha, aklıma gelmişken... Dün

- 77-

biryabancı buraya gelip, Sir Carmichael Clark'ı görmek istedi mi

acaba?"

"Bilmiyorum. Ama bunu Deveril'e soralım."

Zili çaldı. Biraz sonra kapıda beliren uşağa da Grome'un sorusunu sordu.

Deveril, "Hayır efendim," dedi. "Kimse Sir Carmichael'ı görmeye gelmedi. Etrafta birinin dolaştığını da görmedim. Hizmetçiler

de böyle bir şeyi fark etmemişler. Ben onlara bunu sordum."

Uşak bir an bekledi. Sonra da sordu. "Başka bir emriniz var mı,

efendim?"

"Hayır, Deveril. Gidebilirsin."

Uşak döndü. Sonra da genç bir kadının içeri girmesi için yana çekildi.

Ron Clark ayağa kalktı. "Bu Miss Thora Grey, beyler. Kendisi ağabeyimin sekreteri."

Kız, İsveçlilere benziyordu. Uçuk sarı saçları, açık gri gözleri

vardı. Ciidi şeffaf gibiydi. Yirmi yedi yaşlarında kadar vardı.

Güzel olduğu kadar işini bildiği de anlaşılıyordu.

Thora Grey sofraya otururken, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Clark bir fincan çay doldurarak ona uzattı. Genç kadın bunu aldı, ama bir şey yemeyeceğini söyledi.

Grome, "Sir Carmichael'ın mektuplarıyla siz ilgilenirdiniz,

değil mi?" dedi.

"Tabii. Hepsiyle."

"Kendisine ABC imzalı mektup veya mektuplar gelmedi, değil mi?"

"ABC imzalı?" Thora Grey başını salladı. "Hayır. Böyle mektuplar gelmediğinden eminim."

"Sir Carmichael son zamanlarda akşamları yürüyüşe çıktığı zaman birinin etrafta dolaştığından söz etti mi?"

"Hayır. Böyle bir şeyden hiç söz etmedi."

"Siz de bir yabancı görmediniz."

- 78-

"Çevrede dolaşan bir yabancı görmedim. Tabii bu mevsimde bu civarda dolaşan çok oluyor. Bunların çoğu da yabancı. Ama bunu da olağan karşılamak gerek."

Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı.

Müfettiş Grome, Sir Carmichael'ın yürüyüş yaptığı yolu görmek

istiyordu. Ron Clark, bizi camlı kapılardan bahçeye çıkardı.

Miss Grey de bizimle birlikte geldi. O ve ben biraz gerideydik.

"Bu olay hepimizi de çok sarsmış olmalı," dedim.

"İnanılacak gibi bir şey değil bu! Polis telefon ettiği zaman

ben yatmaya çıkmıştım. Aşağıdan sesler gelince kalktım ve odamdan çıkarak, ne olduğunu sordum. O sırada Deveril'le Bay

Clark, ellerinde fenerlerle dışarı çıkıyorlardı."

"Sir Carmichael yürüyüşten çoğunlukla kaçta dönerdi?"

"Ona eyrek kala filan. Çoğu kez yan kapıdan girerdi. Bazen doğrudan doğruya yatak odasına çıkardı. Bazen de koleksiyonunun

bulunduğu galeriye giderdi. Onun için polis gece telefon etmeseydi onun evde olmadığı sabah uşak kendisini uyandırmaya

gidinceye kadar fark edilmeyecekti."

Bahçe kapısından çıkararak, golf sahasına girdik. Oradan geçerek kıvrıla kıvrıla uzanan bir yola çıktık.

Ron Clark, "Buradan deniz kıyısına inilir," diye açıkladı.

Yoldan ilerledik. Bunun en ucunda otlar ve dikenler arasından

bir patika, doęru denize iniyordu. Görünüm eűsizdi.

"Ne güzel!" diye bağırdım.

Clark heyecanla bana döndü. "Gerçekten yle değil mi?

Burası varken neden herkes kalkıp Riviera'ya gider bilmem ki!

Ben hemen hemen bütün dünyayı dolařtım. Ama bence buradan daha güzel bir yer olamaz. Buna yemin ederim." Sonra bu heyecanından utanmıű gibi konuűmasına daha sakin bir tavırla

devam etti. "Aęabeyim akűamları bu tarafa doęru yürür ve buraya

gelirdi. Sonra da sağ yerine sola dönerek, çiftliğin önünden

ve tarlalardan geçerek eve dönerdi."

- 79-

Tekrar yolumuza devam ettik ve sonunda bir tarlanın hemen hemen ortasında, bir çitin yakınında bir yerde durduk. Ceset

orada bulunmuştu.

Grome başını salladı. "Anlaşıyor... Adam burada, gölgede durmuş. Ağabeyiniz kafasına o darbe ininceye kadar hiçbir şey

fark edemezdi."

Yanımdaki genç kadın titredi.

Ron Clark, "Sakin olmaya çalış, Thora," dedi. "Korkunç bir olay bu. Ama gerçeklerden kaçınılması da imkânsızdır."

Tekrar eve döndük. Ceset, resimler çekildikten sonra oraya getirilmişti. Biz geniş merdivenlerden çıkarken, bir doktor, elinde

siyah çantasıyla bir odadan çıktı.

Clark, "Bize söyleyecek bir şey var mı, doktor?" diye sordu.

Doktor başını salladı. "Hayır. Basit bir olay bu. İşin teknik

tarafını resmi soruşturmaya saklayacağım. Neyse, Sir Carmichael

fazla acı çekmemiş. Hemen öldüğü muhakkak." Uzaklaştı.

"Gidip Lady Clark'ı göreyim." Koridorun dibinde bir odadan bir

hemşire çıktı. Doktor da onun yanına gitti.

Doktorun ilk çıktığı odaya girdik. Ben diğerlerinden önce tekrar dışarı fırladım. Thora Grey hâlâ merdivenin başında duruyordu.

Yüzünde de acayip, korku dolu bir ifade vardı.

"Miss Grey..." diye başladım. Sonra da durakladım. "Bir şey mi var?"

"D'yi düşünüyordum," dedi.

"D'yi mi?" Yüzüne aptal aptal baktım.

"Evet. Bundan sonraki kurban. Bir şey yapmaları, katili en-

•
geliemeleri gerek."

Clark arkamda kalan odadan çıktı. "Kimi engellemeleri gerek,

Thora?"

"O korkunç katili."

"Evet." Öfkeyle bana döndü. "Bir ara Mösyö Poirot'yla konuşmak

istiyorum... Grome iyi bir polis mi?" Doğrusu bu sözleri

beklemiyordum.

- 80-

"Onun çok zeki bir polis olduğunu söylüyorlar." Ama doğrusu sesimde öyle takdir ve heyecan da yoktu.

Clark, "İnsanın içini sıkacak kadar ukala o," dedi. "Sanki her şeyi biliyormuş gibi davranıyor. Ama bildiği nedir? Anladığım

kadarı hiçbir şeyden haberi yok." Bir an sustu. "Açıkçası ben yine

Mösyö Poirot'ya güvenirim. Benim bir planım var. Ama bunu daha sonra konuşuruz." Koridorda ilerleyerek, doktorun girdiği

odanın kapısını vurdu.

Ben bir an durakladım. Genç kadın önüne bakıyordu. "Ne düşünüyorsunuz, Miss Grey?"

Bana döndü. "Onun şimdi nerede olduğunu düşünüyordum..."

Katilin yani... Bu cinayeti işleyeli on iki saat bile olmadı...

Ah, şimdi onun nerede olduğunu ve ne yaptığını göreceğiz gerçek

bir medyum bulunamaz mı?"

"Polis onu arıyor..." diye başladım. Bu sıradan sözlerim
o

sıkıntılı havayı dağıttı.

Thora Grey kendisini topladı. "Evet... Tabii..." Dönerek merdivenlerden

indi. .

Ben bir an orada durdum. Genç kadının sözlerini kendi kendime tekrarlıyordum. "ABC... O şimdi nerede?"

16. (Bu bölüm Hercule Poirot'nun arkadaşı Bay Hastings'in defterinden değildir.)

Bay Alexander Bonaparte Cust, diğer seyircilerle birlikte Torquay sinemasından çıktı. 'Serçe değil' adlı duygusal bir film

görmüştü...

Akşam güneşinin aydınlattığı sokağa çıkınca gözlerini hafifçe

kırpıştırdı ve sonra o kendine özgü, sahibini kaybetmiş bir köpek tavrıyla etrafına baktı.

Kendi kendine, "Bu da bir düşünce..." diye mırıldandı.

_ 81 - Cinayet Alfabesi / F: 6

Gazeteci çocuklar bağırarak koşuyorlardı. "Son haber... Churston'daki manyak katil!"

Ellerindeki levhalarda, "Churston cinayeti," diye yazılıydı.

"En son haberler."

Bay Cust cebini karıştırdı. Para bularak, bir gazete aldı.

Bunu hemen açmadı.

Prens Bahçeleri'ne girerek, limana bakan bir köşeye gitti.

Bir banka oturarak, gazetesini açtı.

Koskoca bir manşet atılmıştı buna.

"CHURSTON'DAKİ KORKUNÇ CİNAYET!

SIR CARMICHAEL CLARK ÖLDÜRÜLDÜ

KATİL BİR MANYAK"

Daha alttaysa;

"Bir ay önce bütün İngiltere, Bexhill'de genç bir kızın, Beth

Bernard'ın ölümü yüzünden sarsılmıştı. O olayda da ölünün yanında

bir ABC tren tarifesinin bulunduğunu okuyucular hatırlayacaklardır.

Sir Carmichael Clark'ın cesedinin yanında da bir ABC

tarifesi bulunduğu bildirilmektedir. Polis, iki cinayeti de aynı kişinin

işlediğine inanmaktadır. Acaba sayfiye şehirlerimizde manyak

bir katil mi dolaşıyor?"

denilmekteydi.

Bay Cust'ın yanında oturan parlak mavi gömlekli, gri pantolonlu

bir genç, "Korkunç bir olay, değil mi?" dedi.

Bay Cust irkildi. "Ah... çok... çok..."

Delikanlı, Cust'ın ellerinin titrediğini fark etti. Adam gazeteyi

güçlkle tutuyordu. Geveze genç, "insan delilerin ne yapacağını

bilmez," diye başını salladı. "Bildiğiniz gibi çoğunun da deli

olduğu öyle ilk bakışta anlaşılmaz. Sizin ve benim gibi normal

görünüştendirler."

- 82-

Bay Cust mırıldandı. "Herhalde..."

"Gerçekten öyle. Bazen onları savaşlar bu duruma sokar.

Bir daha da düzelemezler."

"He... herhalde haklısınız."

Delikanlı, "Ben savaşların aleyhindeyim," diye açıkladı.

Adam öfkeyle ona döndü. "Ben de vebanın, uyku hastalığının,

açlığın ve kanserin aleyhindeyim. Ama her şeye karşın yine

de oluyor bunlar."

Delikanlı güvenli bir tavırla, "Savaşlar önlenabilir," diye cevap

verdi.

Bay Cust gülmeye başladı. Güldü, güldü, güldü.

Delikanlı biraz korkmuştu. Bu adamcağız da kaıka, diye düşündü. Sonra da, "Affedersiniz, efendim," dedi.
"Herhalde siz

de savaşa katıldınız."

Bay Cust mırıldandı. "Evet... Benim de sağlığım bozuldu.

Başım ondan sonra bir türlü iyileşmedi. Oyle ağrıyor ki...
Korkunç

bir biçimde ağrıyor."

Delikanlı beceriksizce bir tavırla, "Vah vah," dedi. "Buna
Çok zldm."

"O başağrılarını yüzünden bazen ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sahi mi?.. Neyse, benim artık gitmem gerek." Delikanlı

ayağa fırlatarak çabucak uzaklaştı. Bazı kimselerin
hastalıklarından

söz etmeye başlayınca bir türlü susmak bilmediklerini
ğrenmişti.

Bay Cust elindeki gazeteyi okuyordu.

Bunu okudu... Tekrar okudu...

nnden gelip geçiyorlardı.

Herkes cinayetten söz ediyordu.

"Ne korkunç!.. Acaba bu Çinlilerle mi ilgili? Garson kız
da

bir Çin ayhanesinde alışmıyor muymuş?"

"Golf sahasında olmuş..."

"... polisin onu yakalayacağı muhakkak..."

"... her an tevkif edilebilir..."

- 83-

"... herhalde o şimdi Torquay'da..."

Bay Cust gazeteyi özenle katlayarak, bankın üzerine koydu. Sonra da ayağa kalkarak, ağır ağır şehre doğru yürümeye başladı.

Yanından genç kızlar geçiyordu. Beyaz, pembe, mavi, ince yazlık elbiseler giymiş kızlar. Kimileri de şortlu veya pantoionluydu.

Kıkır kıkır gülüyor, rastladıkları erkekleri süzüyorlardı. Ama hiçbiri de bir saniye olsun Bay Cust'a bakmadılar. Adam bir masanın başına geçerek, oturdu. Çay ve Devonshire kaymağı istedi...

17. Bekleyiş

Sir Michael Clark'ın ölümüyle, ABC olayı herkesin ilgisini çekmişti.

Gazetelerde bu cinayetlerden başka hemen hemen hiç haber yoktu. Sık sık önemli ipuçları bulunduğundan, katilin yakında

yakalanacağından söz ediliyordu.

Artık Andover cinayeti de diğer ikisine katılmıştı.

Scotland Yard olaydan çok söz edilirse, katili yakalama olasılığının

artacağına inanıyordu. Bütün İngiltere halkı bir Özel dedektif

ordusu halini almıştı.

Daily Flicker gazetesi zekice bir buluşla, ilk sayfaya şu manşeti atmıştı:

"MANYAK SİZİN ŞEHRİNİZDE OLABİLİRİ"

Tabii Poirot'yu da işe karıştırmışlardı. Ona gelen üç mektup

da yayınlanmıştı. Kimisi cinayetlere engel olmadığı için ona küfrediyordu.

Bazıları ise onun katili yakalamak üzere olduğunu söyleyerek, kendisini savunuyorlardı.

Gazeteciler arkadaşımın peşini bırakmıyorlardı.

- 84-

"Mösyö Poirot bugün ne söylüyor?"

Bunu yarım sütun saçmasapan bir yazı izliyordu.

"Mösyö Poirot durumu ciddi buluyor."

"Mösyö Poirot başarının eşiğinde."

"Mösyö Poirot'nun samimi arkadaşı Bay Hastings düşüncelerini

açıklıyor..."

"Poirot," diye haykırıyordum. "Emin ol ben kimseye böyle bir şey söylemedim."

O zaman arkadaşım şefkatle, "Biliyorum, Hastings, biliyorum,"

diyordu. "Sözle yazı arasında inanılmayacak kadar derin bir uçurum var."

"Benim böyle bir şey yaptığımı sanmanı..."

"Kendini üzme, Hastings. Bunların hiçbiri de önemli değil. Hatta belki de bütün bu budalalıkların yararı olur."

"Nasıl?"

Poirot öfkeyle, "Bizim deli bugün güya 'Daily bilmem ne'ye söylediklerimi okursa, artık beni rakibi gibi görmeyecek, bana

karşı saygı duymayacaktır."

Belki bütün bunlardan araştırmaya devam edilmediği sonucunu

çıkaracaksınız, bu doğru değil tabii. Scotland Yard'la değişik

bölgelerin polisleri yorulmadan çalışıyor, en ufak bir ipucunun

bile peşine düşüyorlardı.

Evet, Grome'la meslektaşları arı gibi çalışıyorlardı. Buna

karşılık Poirot, garip bir tembelliğe gömülmüştü. Zaman zaman

bu yüzden onunla tartışıyorduk.

"Fakat benim ne yapmamı istiyorsun, dostum? Bildiğin biçimde

araştırmaları polis benden daha iyi yönetir. Nedense sen benim hep tazı gibi ortada koşmamı istersin!"

"Oysaki sen onun yerine evde oturuyorsun. Tıpkı... tıpkı..."

"Aklı başında bir adam gibi... Benim güçlü tarafım beynimdir,

Hastings, ayaklarım değil. Ayrıca sen tembel tembel otururken

ben düşünüyorum."

- 85-

"Düşünüyor musun?" diye bağırdım. "Düşünmenin zamanı mı?"

"Tabii zamanı ya!"

"Ama düşünmekle eline ne geçecek? O üç olayla ilgili her şeyi ezbere biliyorsun."

"Ben olayları değil, katilin kafasını düşünüyorum."

"Bir manyağın kafasını mı?"

"Evet. Onun için de o kafayı bir dakikada analiz edivermek imkânsız. Katilin nasıl bir insan olduğunu anladığım zaman,

onun kim olduğunu tahmin edebilirim. Ve bütün bu zaman sürecinde

yeni yeni şeyler de öğreniyorum. Andover cinayetinden

sonra katil hakkında ne biliyorduk? Hiç... Bexhill cinayetinden

sonra? Bir iki şey... Churston cinayetinden sonra? Daha fazla

şeyler... Artık görmeye başlıyorum. Ama senin istediğin gibi bir

şekil ve bir yüzü değil. Bir beynin ana çizgilerini. Belirli bir tarafa

doğru ilerleyen, oraya doğru giden bir beynin ana çizgilerini...

Dördüncü cinayetten sonra..."

"Poirot!"

Arkadaşım bana sakın sakın baktı. "Evet, Hastings. Bir cinayet

daha işleneceğinden hemen hemen eminim. Tabii birçok

şey fırsatlara bağlı. Şimdiye kadar bilinmeyen katilin şansı kendisine

yardım etti. Ama bundan sonra o manyağın da talihi dönebilir.

Her neyse... Dördüncü cinayetten sonra bilgimiz iyice artacak.

Bir cinayet çok şeyi açıklar, Hastings. İstediğin kadar değişik

biçimler uygulamaya çalış. Yine de her cinayet zevklerini,

âdetlerini, alışkanlıklarını, düşünce biçimini ve ruhunu ortaya koyar.

Bu olayda birbirine zıt bazı şeyler var. Sanki bu cinayetler iki

ayrı kafanın işiymiş gibi... Ama yakında ana çizgiler iyice belirli

bir hal alacak. Ve ben her şeyi anlayacağım."

"Katilin kim olduğunu mu?"

"Hayır, Hastings. Onun adını ve adresini öğrenmeyeceğim.

Ben yalnızca onun nasıl bir insan olduğunu anlayacağım."

"Sonra?"

- 86-

"Ondan sonra da bir balıkçı gibi davranacağım." Yüzüne şaşkın şaşkın baktığımı görünce, devam etti. "Usta bir balıkçı

hangi yemleri kullanması gerektiğini bilir. Balığın türüne göre değişir

bunlar. Ben de benim manyağa uygun bir yem göstereceğim."

"Sonra?"

"Sonra? Sonra? Senin de durmadan, 'Ya, öyle mi?' diyen o ukala Grome'dan hiç farkın yok. Sonra... katil yemi yutacak ve

ben de onu yakalayacağım."

"Ama o arada durmadan insan ölüyor."

"Üç kişi öldü. Oysa bir hafta içinde trafik kazalarına kurban

gidenlerin sayısı yüz yirmiden fazla. Öyle değil mi?"

"O başka bir sorun."

"Ama ölenler için aynı şey bu. Evet, diğerleri, akrabalar, arkadaşlar

için durum farklı. Ama bu olayda hiç olmazsa bir tek şey beni sevindiriyor."

"Aman sevinilecek bir şey varsa, söyle de ben de duyayım."

"Alay etmenin yararı yok. Hiç olmazsa bu kez masumların üzerine suç gölgesi düşmüyor. İşte ben buna seviniyorum."

"Bu daha da kötü değil mi?"

"Hayır, hayır, binlerce defa hayır! Bence şüphe dolu bir evde

oturmaktan, yakınlarının durmadan seni gözetlediğini ve sevgilerinin

yavaş yavaş korkuya döndüğünü fark etmekten daha

kötü bir şey olamaz. İnsanın sevdiği yakınlarından şüphelenmesi

de korkunçtur... Zehirli bir bataklıktan farksızdır bu. Hiç olmazsa

ABC, masumların hayatlarının bu şekilde zehirlenmesine yol açmıyor..."

Acı acı, "Neredeyse o manyak için özürler bulmaya başlayacaksın,"

dedim.

"Neden olmasın? Belki de adam haklı olduğuna inanıyor.

Belki de sonunda onun görüşüne katılmaya başlayacağız."

"Poirot, rica ederim!"

- 87-

"Yazık, seni sarstım! Önce tembelliğim, sonra da değişik düşüncelerimle."

Cevap vermeyerek sadece başımı sallamakla yetindim.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Poirot mırıldandı. "Bir planım

var. Bu hoşuna gidecek. Çünkü oturmakla değil, hareketle ilgili.

Ayrıca kafa değil sadece gevezelik isteyen bir şey."

Sesinin fonu hiç hoşuma gitmemişti. Sordum. "Neymiş bu plan?"

"Bu, kurbanların arkadaşlarından, akrabalarından ve hizmetçilerinden

bütün bildiklerini öğrenmekle ilgili bir şey."

"Yani onların bazı şeyleri sakladıklarından mı şüphe ediyorsun?"

"Bunu bilerek yapmıyorlar. Ama insan bildiği her şeyi anlatırken

bazı şeyleri farkına varmadan seçerek ayırır. Örneğin sana

dün ne yaptığını sorarsam bana, 'Dokuzda kalktım,' dersin.

'Dokuz buçukta kahvaltı ederek, yumurtalı jambon yedim. Çay içtim. Sonra kulübe gittim...' O arada aklına 'Tırnağımı kırdım ve

kesmek zorunda kaldım,' diye söylemek gelmez. 'Uşağın tıraş suyu getirmesi için zili çaldım. Sofra örtüsüne biraz çay döktüm.

Şapkamı giymeden önce fırçaladım...' Bunları hatırlamazsın bile.

Zaten insan her şeyi anlatamaz. Bu yüzden farkına varmadan bazı olayları ayıklar. Bir cinayet soruşturması sırasında da

insan önemli olduğunu sandığı şeyleri ayırıp, anlatır. Ama çoğunlukla

yanlış seçim yapar."

"Peki insan gereklileri nasıl öğrenir?"

"Demin söylediğim gibi konuşarak, gevezelik ederek. Belirli

bir olaydan, bir kimseden, bir günden tekrar tekrar söz ederek...

O zaman diğer şeyler de ortaya çıkar. Bazı ayrıntılar."

"Ne gibi ayrıntılar?"

"Bunları bilmiyorum tabii. Yoksa o zaman bunları öğrenmek

zahmetine katlanmak zorunda kalmazdım. Ama aradan uygun

bir zaman geçti. Her şey yine eski değerini aldı. Üç cinayette de

olayla ilgili bir tek cümle veya olayın bulunmaması matematiksel

yasalara aykırı. Sıradan bir olay, basit bir söz bize doğru yolu

- 8 8 -

göstermeli. Bu, saman yığnında iğne aramaya benziyor. Ama

o saman yığnında iğne olduğundan da eminim."

Bütün bu sözler bana pek belirsiz gözükte.

Poirot, "Ne demek istediğimi anlamadın mı?" dedi.
"Anlaşılan

sen bir hizmetçi kız kadar bile zeki değilsin." Bana bir mektup

fırlattı.

Bunu kaptım. Mektup düzgün, iri bir yazıyla yazılmıştı.

"Beyefendi,

Size yazmak cesaretini gösterdiğim için beni hoşgöreceğinizi

umarım. Zavallı teyzeciğiminkine benzeyen o iki cinayetten

sonra bu sorunu uzun uzun düşünmeye başladım.

Hepimizin de aynı durumda olduğumuz anlaşılıyor.

Bexhill'de öldürülen küçük hanımın ablasının resmini gazetelerde

gördüm. Ona yazmak küstahlığını göstererek, kendisine

Londra'ya geleceğimi bildirdim. Burada iş bulmak istediğimi

anlattım. Kendisi veya annesiyle konuşup konuşamayacağımı

sordum. Hatta onların yanında çalışmak istediğimden

de bahsettim. Böylece kafa kafaya verip bir şeyler

düşünebilirdik. Fazla aylık istemiyordum. Yalnızca o iğrenç

katilin kim olduğunu öğrenmek arzusundaydım. Belki

bütün bildiklerimizi anlattığımız taktirde ortaya bazı şeyler

de çıkacaktır.

Küçük hanım bana pek nazik bir mektup yazdı. Bir büroda

çalışıyor ve otelde oturuyormuş. Fakat size yazmamı

öneriyordu. Kendisi de benim gibi düşünmekteymiş.

Başımızda

aynı dert olduğuna göre birbirimize yardım etmemiz

gerektiğine inanıyormuş. Size bu mektubu Londra'ya geldiğimi

bildirmek için yazdım. Adresim de aşağıda.

Sizi rahatsız etmediğimi umarım. Saygılarımla.

Mary Drower"

• . " " . • . . " • • / ' v ; V - . ; ' • • • • • * c ' • . - /
? := ; : : • ' • • : - ' : ; ' ; , , . - . -- ; • ' . ; : ' " . • • ' . ' • ' " . ; . ' : •
. • ; • • • v 1 " ^ ' . - . ' : : . " - - - : ' " • . ' " * • ' . " ' ' ' • " • • •

Poirot, "Alice Asher'in yeğeni Mary Drovver zeki bir kız," diye

mırıldandı. Başka bir mektubu aldı. "Bunu da oku."

İkinci mektup ise Ron Clark'tandı. Adam Londra'ya geleceğini,

ertesi gün uygunsa Poirot'yla konuşmak istediğini bildiriyordu.

Poirot gülümsedi. "Ümitsizliğe kapılma, dostum. Harekât başlamak üzere."

18. Poirot bir konuşma yapıyor

Ron Clark ertesi gün öğleden sonra Poirot'nun apartmanına geldi ve uzun uzun giriş yapmadan hemen konuyu açtı.

"Mösyö Poirot, ben hiç memnun değilim."

"Öyle mi, Bay Clark?"

"Grome'un işini bilen bir adam olduğu muhakkak, ama

açıkçası adam sinirime dokunuyor. Her şeyi yalnız kendisi bilirmiş

gibi bir tavır takınıyor. Siz Churston'dayken arkadaşınıza bir

planım olduğunu söyledim. Fakat bugüne kadar boş zamanım

olmadı. Çünkü ağabeyimin işlerini çözümlemekle meşguldüm.

Bence uzun uzun beklememiz hiç de doğru değil, Mösyö Poirot..."

"Hastings de daima öyle söylüyor!"

"Hemen harekete geçmeliyiz. Bundan sonraki cinayete hazırlanmalıyız."

"Demek dördüncü bir cinayet işleneceğinden eminsiniz?"

"Siz değil misiniz?"

"Tabii eminim."

"İyi ya... Ben iyi bir iş bölümü yapılmasını istiyorum."

"Bana ne düşündüğünüzü iyice anlatın."

"Mösyö Poirot, özel bir grup kurmamızı öneriyorum. Sizin emrinizde çalışacak bu grup, öldürülenlerin akrabaları ve arkadaşlarından

oluşacak."

- 9 0 -

"Güzel bir fikir bu."

"Bunu beğendiğinize sevindim. Belki kafa kafaya verirsek bir şeyler yapabiliriz. Sonra dördüncü ihtar mektubu geldiği zaman

da sürekli bu sorunla ilgilendiğimiz için belki daha önce de

cinayet yerinde rastladığımız bir kimseyle karşılaşabiliriz. Buna

pek ihtimal vermiyorum, ama böyle bir şey de olabilir."

"Ne demek istediğinizi anlıyor, düşüncelerinizi beğeniyorum."

Ama şunu unutmayın Bay Clark. Diğer kurbanların akrabaları ve arkadaşları sizin dünyanızdan kimseler değiller. Çalışıyorlar

onlar. Belki hepsine de kısa bir süre için izin verirler ama..."

Ron Clark, Poirot'nun sözünü kesti. "İyi ya! Bu planı mali bakımdan destekleyebilecek durumda olan tek insan benim.

Ban de öyle fazla varlıklı değilim. Ama ağabeyim öldüğü zaman

büyük bir servet bıraktı. İlerde bu bana kalacak. Önerim şu: özel

bir grup kuralım. Bu grubun üyelerine yaptıkları iş için para verilsin.

Çalıştıkları yerden aldıkları ücret kadar bir şey. Tabii onlara

masraf parası da ayrı verilir."

"Bu grupta kimler bulunacak?"

"Ben bunu da inceledim. Hatta Miss Megan Bernard'a yazdım.

Zaten bu fikrin bir bölümü de onun. Grupta ben olacağım.

Sonra Miss Megan Bemard, onun kardeşiyle nişanlı olan Donald

Frazer. Sonra Andover 'de öldürülen kadının yeğeni var. Miss Megan

onun adresini biliyor. Kadının kocasının bir işimize yarayacağını

sanmıyorum. Onun sarhoş olduğunu duydum. Sonra Beth Bernard'ın babasıyla annesi de bu iş için biraz yaşlılar bence."

"Başka kimse yok mu?"

"Şey... Miss Thora Grey var." Ron Clark, bu adı söylerken hafifçe kızardı.

"Ahi Miss Grey mi?" Hiç kimse bir iki kelimeyi Poirot kadar alay dolu bir hale sokamaz. Ron Clark da bfrdenbire otuz beş

yaş kadar küçüldü. Şimdi utangaç bir okul öğrencisine benziyordu.

- 91 -

"Evet. Miss Grey iki yıldan beri ağabeyimin yanında çalışıyordu.

Churston'u ve o civarda oturanları tanıyor. Ben bir buçuk yıldan beri burada değildim."

Poirot, ona acıyarak, konuyu değiştirdi. "Doğu'da mıydınız,

Japonya'da mı?"

"Evet. Ağabeyime bazı şeyler almaya gitmiştim. O bahaneyle de orada bir hayli dolaştım."

"Herhaide yolculuğunuz çok ilgi çekici oldu... Evet, Bay Clark, düşünceinizi çok beğendim. Daha dün Hastings'e bu işle

ilgili kimselerin bir araya getirilmeleri gerektiğini söylüyordum.

Anıları tekrar gözden geçirmek, değişik bilgileri bir araya toplamak,

konuşmak, konuşmak ve yine konuşmak gerek."

Birkaç gün sonra 'Özel Grup' Poirot'nun apartmanında toplandı.

Poirot bir yönetim kurulu toplantısına başkanlık ediyormuş gibi masanın başına geçmişti. Sırayla oturmuş olan diğerleriyse

dikkatle ona bakıyorlardı.

Ben de gruptakileri teker teker incelemekteydim.

Üç kızın üçü de dikkati çekecek gibiydi. Thora Grey sarışın bir tanrıçayı andırıyordu. Megan Bernard güzel olmamakla birlikte

hemen ilgi uyandırırıyordu. Siyah bir tayyör giymiş olan Mary

Drovver ise pek hoştu, iki adamdan Ron Clark, iriyarı, bronz tenli

ve konuşkandı. Donald Frazer ise, sakin ve sessiz haliyle onunla

ilgi çekici bir karşıtlık oluşturuyordu.

Poirot kısa bir nutuk çekti. "Hanımefendiler ve beyefendiler,

burada neden toplandığımızı biliyorsunuz. Polis, katili yakalamak

için elinden geleni yapıyor. Başka şekilde, ben de öyle.

Ama bence bu konuyla kişisel bir ilgisi olan ve... kurbanları tanıyan

kimseler bazen dedektiflerin yapamayacağı şeyleri başarabilirler.

"Üç cinayet işlendi. Yaşlı bir kadın, genç bir kız ve orta yaşlı

bir adam öldürüldü. Bu üç ayrı kimseyi bir tek şey birbirine bağ-

- 9 2 -

lıyor. Onları aynı kişinin öldürmüş olması. Bu adamın ileri derecede

b\|t manyak olduğu muhakkak. Ama halinden, tavırlarından

bunun hiç anlaşılmadığı, sezilmediği de belli. Bu adam -tab'n katil

kadın da olabilir- o delilere özgü kurnazlığa sahip. Bu yüzden

şimdiye kadar hiçbir ipucu bırakmamayı başardı. Ama ben sizlerin

birbirinizle konuşa konuşa olaylar hakkında bazı unuttuğunuz

şeyleri hatırlayacağınızdan eminim. Şimdi birtakım şeyler biliyorsunuz.

Ama bunları bildiğinizin farkında da değilsiniz."

Megan Bernard, "Birtakım sözler!" dedi.

Poirot merakla ona baktı. "Efendim?"

"Söyledikleriniz kuru laf. Bunların hiçbir anlamı da yok."
Yine

her zamanki gibi ümitsiz bir heyecanla konuşuyordu.

"Sözler, düşüncelerin dış elbiseleridir, matmazel."

Mary Drower, "Bence Mösyö Poirot'nun sözleri akıllıca,"
diye

mırıldandı. "Gerçekten öyle, bayan. İnsan bazı konuları
konuştukça

izleyeceği yolu da daha kolaylıkla görür. Konuşmalar

bir bakıma birçok sorunu çözümler."

Ron Clark başını salladı. "Ne kadar az konuşursanız, o kadar
iyi olur, demişler. Şimdi bize gerekli olan bunun tersi."

"Siz ne diyorsunuz, Bay Frazer?"

"Sözlerinizin pratik yönü olduğunu pek sanmıyorum, Mösyö
Poirot."

Clark sordu. "Ne dersin, Thora?"

"Ben bazı konuları tartışmanın daima yararlı olduğuna
inanırım."

Poirot bir öneride bulundu. "Hepiniz cinayetten önceki
saatlerden

söz etseniz. Siz başlar mısınız, Bay Clark?"

"Durun bakayım... Carmichael'ın öldürüldüğü günün sabahı

yelkenliyle dolaştım. Sekiz balık tuttum. Körfez çok güzeldir...

Evde öğle yemeği yedim. Hatırladığıma göre İrlanda yahnisi vardı.

Sonra bahçede hamakta uyudum. Çay içtim. Mektup yazdım, ama postayı kaçırmıştım. Onları kutuya atmak için arabayla Paddington'a

kadar gittim. Sonra akşam yemeği yedim. Ondan son-

- 9 3 -

ra çocukken çok sevdiğim bir kitabı tekrar okudum. Bunu itiraftan

da utanmıyorum. Ondan sonra telefon çaldı ve..."

"Buraya kadar olanı yeter. Şimdi düşünün Bay Clark, o sabah denize giderken yolda biriyle karşılaştınız mı?"

"Bir sürü kişiyle karşılaştım."

"Onlar hakkında bir şeyler hatırlayabilir misiniz?"

"Doğrusu artık hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bundan emin nişiniz?"

"Hımm... Durun bakayım... Çok şişman bir kadını hatırlar gibiyim. Çizgili ipek bir elbise giymişti. O kumaşı neden seçtiğini

kendi kendime sordum.,. Yanında iki çocuk vardı. Sonra kumsalda

iki genç vardı. Yanlarındaki köpeğe alıp getirmesi için top atıyorlardı.

Sonra... sarı saçlı bir kız denize girerken ciyak ciyak bağırdı...

Ne tuhaf değil mi? İnsan yavaş yavaş hatırlamaya başlıyor."

"Hafızanız iyi. Şimdi... daha sonraya gelelim. Bahçe... postaya

gidişiniz..." 1

"Bahçıvan bahçeyi suluyordu... Postaya giderken mi? Az

kalsın bisikletli bir kadını çiğneyecektim. Budala, bir arkadaşına

sesleniyor, bisiklet de yalpalıyordu. Korkarım bundan daha fazlasını

hatırlamıyorum."

Poirot, Thora Grey'e döndü. "Miss Grey?"

Sarışın kadın o berrak ve kesin sesiyle konuştu.
"Sabahleyin

Sir Carmichael bana mektuplarını dikte etti. Ondan sonra

kâhyayla görüşüm. Öğleden sonra mektupları yazdım, iş işledim

sanırım. Bütün bunları hatırlamak zor. Benim için sıradan bir

gündü o. O gece erken yattım."

Poirot'nun genç kadına başka soru sormaması beni şaşırttı.

Arkadaşım onun yerine, "Miss Bernard," dedi. "Kız kardeşinizi

son gördüğünüz zamanı hatırlayabilir misiniz?"

"Ben Beth'i ölümünden on beş gün önce gördüm. Cumartesi ve pazarı geçirmek için eve dönmüştüm. Hava güzeldi. Astings'e

yüzme havuzuna gittik."

- 94-

NSRHHHffifMMfl

"O sırada neler konuştunuz?"

Megan, "Ben ona hakkında düşündüklerimi söyledim."

"Başka? Beth neden bahsetti?"

Genç kız hatırlayabilmek için kaşlarını çattı. "Bana parası olmadığını söyledi. Bir iki yazlık elbiseyle şapka almıştı... Biraz

da Donald'dan söz etti. Bundan başka Milly Hig'den hiç hoşlanmadığını

anlattı. Şu çayhanede çalışan garson kızdan. Sonra çayhanenin sahibi olan kadından söz ederek güldü."

"Kardeşiniz buluşacağı bir erkekten hiç söz açmadı mı?..

Özür dilerim, Bay Frazer."

Megan alayla, "Beth bana böyle bir şeyden söz etmekten çekinirdi," dedi.

Poirot ciddi tavırlı, kırmızı saçlı genç adama döndü. "Bay Frazer, sizden geçmişi düşünmenizi istiyorum. O önemli akşam

çayhaneye gittiğinizi söylediniz. İlk niyetiniz orada durmak ve

Beth Bernard'ın işten çıkmasını beklemekmiş. Çayhanenin yakınında

beklerken hiç kimsenin farkına varmadınız mı?"

"Rıhtımda bir sürü insan dolaşıyordu. Onlardan hiçbirini de

hatırlamıyorum."

"Özür dilerim fakat... hatırlamaya çalışıyor musunuz? Bir insanın kafası ne kadar dolu olsa da, göz yine de bazı şeyleri

fark eder."

Genç adam inatla tekrarladı. "Hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

Poirot içini çekerek Mary Drower'e döndü. "Herhalde teyzeniz

size mektup yazardı?"

"Evet, efendim."

"Son mektup ne zaman gelmişti?"

Mary bir an düşündü. "Cinayetten iki gün önce efendim."

"Teyzeniz ne yazıyordu?"

"İhtiyar iblisin yine geldiğini, onu hiddetle kovduğunu, beni

çarşamba gününe beklediğini... Çarşamba günleri izinliydim,

efendim. Teyzem o gün birlikte sinemaya gideceğimizi yazıyordu.

Çünkü çarşamba benim doğum gününe rastlıyordu." Bir-

- 95-

, , - . , , , , . » « « « .

denbire Mary'nin gözleri doluverdi. Hıçkırığının tutmaya çalışarak,

özür diledi. "Affedersiniz, efendim. Gülünç bir biçimde davranmak

istemiyorum... Fakat teyzemle o çarşamba gününü nasıl iple çektiğimizi hatırlayınca... Çok üzüldüm, efendim."

Ron Clark mırıldandı. "Neler hissettiğinizi anlıyorum. İnsana

özellikle küçük şeyler dokunuyor. Ufak bir eğlence... Veya bir

hediye..."

Megan ani, sıcak bir heyecanla, "Bu doğru," diye bağırdı.

"Çok doğru... Aynı şey Beth öldükten sonra da oldu. Annem

Beth'e hediye almıştı. Naylon çoraplar... Hem de o olayın olduğu

gün. Onu elinde paketle ağlarken gördüm. 'Bu çorapları

Beth'e almıştım... Beth'e almıştım,' deyip duruyordu. 'Kızım bu

çorapları... göremedi bile...' " Genç kızın sesi de biraz titriyordu.

Eğilerek Ron Clark'a baktı. Aralarında ani bir sempati belirmişti.

İki dertlinin birbirine karşı duyduğu o özel dostluk.

Adam da, "Biliyorum," dedi. "Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. İşte insanı, bunları hatırlamak sarsıyor."

Donald Frazer sıkıntılı sıkıntılı kımıldadı.

Thora Grey konuyu değiştirdi. "İlersi için bir plan yapmayacak

mıyız?"

Ron Clark her zamanki tavırların/ takındı. "Tabii, tabii. Bana

kalırsa dördüncü mektup geldiği zaman hep birlikte hareket etmeliyiz. O zamana kadar belki hepimiz ayrı ayrı şansımızı deneriz.

Bilmiyorum Mösyö Poirot'nun incelenmesinin yararlı olacağını

düşündüğü bazı noktalar var mı?"

Poirot, "Bazı önerilerde bulunabilirim," dedi.

"İyi... Ben onları yazayım..." Bir not defleri çıkardı. "Buyurun,

Mösyö Poirot. A..."

"Milly Hig'in işe yarayacak bir şeyler bilmesi olasılığı var."

Ron Clark yazdı. "A... Milly Hig."

"Ona iki yolla yaklaş ılabilinir, Miss Bernard siz hücum taktiği

kullanırsınız."

- 96-

- ' - a i M M ı | i [| | | p - rjırimnmn

Megan alaycı bir tavırla mırıldandı. "Bunu bana uygun bulduğunuz

anlaşıyor."

"Gidip kızla kavga çıkarın. Ona, kardeşinizden hiç hoşlanmadığını

bildiğinizi, Beth'in size, onun hakkında neler neler anlattığını

söyleyebilirsiniz. Yanılmıyorsam, o zaman Milly Hig ağzını

açacak, size kız kardeşiniz hakkındaki düşüncelerini söyleyecektir.

Belki o arada işe yarar bir şey öğrenirsiniz."

"Ya ikinci yol?"

"Bay Frazer, kızla ilgilenmeye başlamışsınız gibi davranmanızı

söyleyebilir miyim?"

"Bu gerekli mi?"

"Değil. Ama işe yarayabilir."

Ron Clark sordu. "Ben şansımı deneyeyim mi? Şey... benim

bu konuda bir hayli tecrübem vardır. O genç kızı ben konuşturmaya

çalışayım."

Thora Grey oldukça sert bir tavırla, "Siz de kendi bölgenizle

uğraşacaksınız," dedi.

Ron Clark'ın yüzü hafifçe ekşidi. "Evet... Öyle..."

"Öyle de olsa bu ara orada fazla bir şey yapabileceğinizi sanmıyorum. Matmazel Grey bu işe daha uyuyor..."

Thora Grey onun sözünü kesti. "Fakat ben Devon'dan bütün bütün ayrıldım, Mösyö Poirot."

"Ya! Anlayamadım?.."

Ron Clark atıldı. "Miss Grey, nezaket göstererek bana yardım

etmek için kalmıştı. Aslında o, Londra'da bir işte çalışmayı

yeğliyor."

Poirot bir ona baktı, bir sarışın kadına. "Lady Clark nasıl?"

diye sordu.

"Çok fena. Ha, aklıma gelmişken Mösyö Poirot. Acaba Devon'a

kadar giderek, kendisini ziyaret edebilir misiniz? Ben oradan

ayrılmadan sizi görmek istediğini söyledi. Tabii bazen iki üç

gün kimseyi göremiyor. Ama artık bu olasılığı da göz önüne

alacağınızı umarım. Yol harcamaları benden."

- 97 - Cinayet Alfabetesi / F: 7

*"%'

"Tabii giderim, Bay Ciark. Öbür gün olur mu?"

"Olur ya. Hemşireye haber vereyim de, yengemin ilacım ona göre hazırlasın?"

Poirot, Mary Drower'e döndü. "Size geince, yavrum. Belki siz Andover'de bir şeyler yapabilirsiniz. Çocukları deneyin."

"Çocukları mı?"

"Evet. Çocuklar yabancılarla pek konuşmazlar. Fakat teyzenizin

sokağındakiier sizi tanıyorlar. Orada bir sürü çocuğun oynadığını fark ettim. Teyzenizin dükkânına kimlerin girip çıktığını

herhaide fark etmişlerdir."

Clark sordu. "Bay Poirot, üçüncü mektubun zarfının üstünde nerenin damgası vardı?"

"Putney'in."

"Yani Londra'dan bir yerin... Bundan da ABC'nin Londralı olduğu anlaşılıyor."

"Görünüşte öyle."

Clark, Poirôî'ya baktı. "Onu tuzağa düşürsek... Örneğin gazeteye

bir ilan versem: 'ABC. Acele. H.P. izinde. Susmam için yüz sterlin. K.Y.Z.' Tabii böyle apaçık ve kaba bir ilan değil. Ama

ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım. Belki bu şekilde katili

tuzağa düşürebiliriz."

"Evet... bu mümkün."

"Belki adam beni de öldürmeye karar verir."

Thora Grey atıldı». "Bence bu gülünç ve tehlikeli bir düşünce."

Sesi bir hayli sertti.

"Siz ne dersiniz, Mösyö Poirot?"

"Bu yolu denemenin bir zararı olmaz. Fakat ABC'nin kurnazlık

ederek, bu ilana cevap vermeyeceğini sanıyorum." Poirot

hafifçe gülümsedi. "Bay Clark... bana kızmayın ama, bazen bir

çocuk gibi olduğunuz anlaşılıyor."

Ron Clark utanmış bir tavırla ona baktı. Sonra da not defterine

bir göz attı. "Neyse, işe başladık ya..."

- 9 8 -

"A. Miss Bernard ve Miily Hig.

B. Bay Frazer ve Milly Hig.

G. Andover'deki çocuklar.

D. İlan.

"Ben bütün bunların pek yararı olacağını sanmıyorum, ama hiç olmazsa beklerken o arada bir şeyler yapmış oluruz."

Toplantı birkaç dakika sonra dağıldı.

19. isveç Yoluyla

Poirot bir şarkı mırıldanarak koltuğuna yerleşti. "Ne yazık ki

kız çok zeki," dedi.

"Kim?"

"Megan Bernard. Ben konuşurken, hemen, 'Laf/ diye atıldı.

Aslında söylediklerimin hiç önemi olmadığını hemen anladı. Oysa

diğerleri bal gibi kandılar."

"Fakat sözlerin akla yakındı."

"Tabii yakındı. Ama Megan durumu anladı."

"Yani o sözlerinde ciddi değil miydin?"

"Söylediklerimin hepsi de bir cümleye sığdırılabilirdi. Onun

yerine aynı düşünceyi arka arkaya tekrarladım. Ama Megan'dan

başka durumu anlayan olmadı."

"Fakat neden?"

"Eh, işleri biraz kızıştırmak gerek. Herkesi yapılacak bir sürü

iş olduğuna inandırmam şarttı. Yani bu durumda herkes gevezeleşecekti."

"Önerdiğin yollardan bir sonuç çıkabilir ama..."

"Bu daima mümkün. Trajedinin ortasında komediye başladık.

Öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"insanlık dramı, Hastings. Cinayetin insanları bir bakıma birbirlerine yaklaştırdığına kaç kez tanık oldum. Özellikle gençleri..."

Yani cinayet kadar iyi bir çöpçatan olamaz."

- 99-

Şaşaladım. "Poirot, Tanrı aşkına! Burada toplananlardan hiçbirinin de böyle bir şey düşünmediğinden eminim."

"Ah, dostum. Ya sen?"

"Ben mi?"

"Tabii. Onları geçirip döndüğün zaman o ünlü şarkıyı söylüyordun."

"Öyle mi?"

"Tabii ya. Şarkı mırıldanmak daima tehlikelidir. Zira bu bilinçaltındakileri

ortaya koyar. Senin söylediğin de eski bir parçaydı."

Poirot çok bet bir sesle bir parça mırıldanmaya başladı.

"Bazen bir esmeri seviyorum,

Bazen bir sarışını.

O İsveç yoluyla cennetten gelmiş..."

Kıpkırmızı kesildim. "Aman Poirot, sen de!"

"Doğal bir durum bu. Ron Clark'ın birdenbire Megan Bernard'a

karşı büyük bir sempati duymaya başladığını fark etmedin mi? Adam nasıl da eğilerek kıza baktı? Thora Grey'in buna ne kadar sinirlendiğini gördün sanırım? Bay Donald Frazer'a gelince..."

Sözünü kestim. "Poirot, sen fazla romantiksin."

"Hiç de değil. Asıl romantik olan sensin, Hastings."

Tam onunla şiddetli bir tartışmaya girişmek üzereyken kapı açılarak, içeriye Thora Grey girdi. Fena halde şaşaladım.

Genç kadın sakın sakın, "Geri döndüğüm için özür dilerim,"

dedi. "Ama size söylemem gereken bir şey vardı, Mösyö Poirot."

"Buyurun matmazel, buyurun. Oturmaz mısınız?"

Sarışın kadın bir koltuğa yerleşti. Sanki uygun sözcükler

arıyormuş gibi biraz duraladıktan sonra, "Sorun şu, Mösyö Poirot,"

diye söze başladı. "Demin Bay Clark, Devon'dan kendi isteğimle

ayrıldığımı söyleyerek büyük nezaket gösterdi. O, nazik ve sadık bir insan. Ama olayın içyüzü aslında böyle değil. Ben

orada kalıp, çalışmaya hazırdım. Koleksiyonlarla ilgili bir sürü iş

- 100-

var. Benim oradan gitmemi Lady Clark istedi. Ona karşı hoşgörülü

olabilirim. O, çok hasta. Tabii kendisine verilen ilaçlar yüzünden

kafası karışıyor, birtakım kuruntulara kapılmasına, bazı şeylerden

kuşkulanasına neden oluyor. Lady Clark nedense benden

nefret ediyor. Bu yüzden de evden ayrılmam için ısrar etti."

Doğrusu genç kadının cesaretine hayran olmuşum. Başkaları

Thora Grey'in yerinde olsaydı bu olayı bir iki sözle geçiştiriverirdi.

Ama o, büyük bir açık sözlülükle olayı olduğu gibi anlatmıştı.

Büyük bir hayranlıkla, "Bunu gelip bize anlatmanız olağanüstü

bir şey!" diye bağırdım.

Genç kadın hafifçe gülümsedi. "Gerçeği açıklamak her zaman

iyidir. Bay Clark'ın nezaketinin arkasına saklanmak istemedim.

O, şövalye ruhlu bir erkek." Sesi sıcak ve heyecanlıydı.
Ron

Clark'ı çok takdir ettiği anlaşılıyordu.

Poirot, "Bizimle çok dürüstçe konuştunuz, matmazel," dedi.

Thora Grey içini çekti. "Gitmem istendiği zaman çok sarsıldım.

Lady Clark'ın benden o kadar nefret ettiğinden haberim yoktu. Onun beni sevdiğini sanıyordum." Yüzünü buruşturdu hafifçe.

"İnsan yaşadıkça çok şey görüyor." Ayağa kalktı. "Bunu anlatmaya

gelmiştim... Allahısmarladık."

Onu geçirdikten sonra Poirot'nun yanına döndüm. "Dürüst bir kadın o. Ayrıca cesur da."

"Ve bazı şeyleri iyi hesaplamasını da biliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani Thora Grey ileriye görebiliyor."

Kuşkuyla Poirot'ya baktım. "Çok güzel bir kadın o."

"Elbiseleri de çok şık. Üzerindeki iyi bir terzinin elinden çıkmış,

çok zarif bir şeydi."

"Sen terzi olmalıymışsın, Poirot. Ben başkalarının ne giymiş

olduklarını fark etmem bile."

"O halde bir çıplaklar kampına yazıl." Tam öfkeyle cevap vereceğim sırada konuyu değiştirdi. "Biliyor musun, Hastings,

- 101 -

nedense bana bugün yaptığımız konuşma sırasında çok önemli bir şey söylenmiş gibi geliyor... Çok garip... Bunun ne olduğunu

da bir türlü yakalayamıyorum... O konuşma sırasında birdenbire

kendi kendime, 'Bu bana daha önce gördüğüm, duyduğum veya fark ettiğim bir şeyi hatırlatıyor,' dedim.

"Churston'la ilgili bir şey mi?"

"Hayır, hayır... Daha önce olan bir şeyi... Neyse, bunu nasıl

olsa hatırlarım..." Bana baktı ve sonra da gülerek tekrar o şarkıyı

mırıldanmaya başladı, "isveç yoluyla cennetten gelen bir melek o..."

"Poirot," dedim. "Küfredeceğim..."

20. Lady Clark

Combeside villasına ikinci defa gittiğimiz zaman evin sıkıntılı,

hüzünlü bir hali vardı.

Bizi, işini iyi bildiği anlaşılabilir bir hemşire karşıladı.
"Mösyö

Poirot? Ben Hemşire Capstick'im. Bay Clark'ın geleceğinizi bildiren

mektubunu aldım."

Poirot, Lady Clark'ın durumunu sordu.

"Her şey göz önüne alınacak olursa pek de fena sayılmaz."

Onun, "Her şey göz önüne alınacak," sözleriyle Lady Clark'ın

ölümün gölgesinde yaşadığını söylemek istediğini düşündüm.

"Tabii iyileşmesi imkânsız. Fakat yeni tedavi onu biraz rahatlattı.

Dr. Logan, Lady Clark'ın durumundan memnun."

"Fakat o, hiçbir zaman iyileşemeyecek, değil mi?"

Durumu böylece açık açık söylemesi Hemşire Capstick'i biraz şaşırtmıştı. "Biz bunu açıklamıyoruz."

"Herhalde kocasının ölümü Lady Clark'ı çok sarstı?"

- 102-

HHHHMHIHMHHflH

"Eğer Lady Clark sağlıklı olsaydı bu ölüm onu daha fazla sarsacaktı mutlaka. Verilen ilaçlar dolayısıyla her şey Lady Clark

için biraz bulanık."

"Lady Clark kocasına çok mu bağılıydı? Sir Carmichael da karısına düşkün müydü?"

"Evet, mutlu bir çiftti onlar. Karısının durumu zavallı adamı

çok üzüyor \e endişelendiriyordu. Doktorlar için böyle durumlar

daima daha ağır olur. Zira onlar kendilerini boş ümitlerle kandıramazlar.

Kc arım bu durum başlangıçta kafasından çıkmıyordu."

"Baş »gıçta mı? Yani Sir Carmichael, daha sonra bu duruma aidurr naya mı başladı?"

"İnr, ılar her şeye alışıyor, öyle değil mi? Sonra Sir Garmiciael'ıı

oleksiyonu vardı. 'Hobi' bir erkek için büyük avuntu

kaynağıdır. Sir Carmichael zaman zaman arttırmalara giderdi.

Son . Miss Grey'le koleksiyonu yeni bir sisteme göre tekrar sıralamaya

başlamıştı. Bununla uğraşıyordu."

"A, evet... Miss Grey. O buradan ayrıldı, değil mi?"

"Evet. Buna çok üzüldüm. Fakat hasta hanımların aklına

bazen türlü şeyler gelir. Onlarla tartışmak da imkânsızdır. Boyun

eğmekten başka çare yoktur. Miss Grey de bu bakımdan çok mantıklı davrandı."

lady Clark, ondan daima nefret mi etti?"

"Hayır... Yani nefret etmezdi. Ama, neyse... Burada dedikodu

yaparak sizi geciktirmemeliyim. Hastamız ne olduğumuzu merak edecek."

Bizi hastanın odasına çıkardı. Lady Clark pencerenin önündeki büyük koltukta oturuyordu. Çok zayıftı. Yüzünde o çok

acı çekenlere özgü yorgun ifade vardı. Rengi de çok uçuktu.

Hemşire Capstick yüksek, neşeli bir sesle, "İşte görmek istediğiniz

Mösyö Poirot geldi."

Lady Clark dalgın dalgın mırıldandı. "Ah, evet, Mösyö Poirot..."

Elini uzattı.

- 103-

"Arkadaşım Bay Hastings, Lady Clark."

"Nasılsınız?.. Geldiğiniz için ikinize de teşekkür eder/m."

Belirsiz hareketi üzerine oturduk. Odaya derin bir sessizlik

çökmüştü. Lady Clark bir rüyaya dalmış gibiydi. Nihayet kendisini

zorlayarak bize döndü. "Carmichael hakkında konuşacaktık,

değil mi? Onun ölümü hakkında? A, evet..." İçini çekti.
"Böyle

olacağını hiç tahmin etmiyorduk... Önce benim onu bırakıp
gideceğimden

emindik... Carmichael yaşına göre çok sağlam ve

güçlüydü. Hiçbir zaman hastalanmazdı. Altmışına yakındı,
ama

daha çok ellisinde gibi dururdu... Evet, çok güçlüydü o."
Yine derin

bir düşünceye daldı.

Bazı ilaçların etkilerini gayet iyi bilen Poirot, hiç
sesini çıkarmadı.

,

Lady Clark birdenbire, "Geldiğiniz için gerçekten çok
teşekkür

ederim," dedi. "Ron'a söyledim... Onun bir çocukluk
yapmayacağını

umarım. Dünyayı dolaşmış olmasına karşın yine de çocuk

gibidir o. Her şeye çabucak kanar... Erkekler böyle
oluyor...

Bir türlü büyümüyorlar... Özellikle Ron..."

Poirot, "O içinden geldiği gibi davranan bir insan," diye
cevap

verdi.

"Evet, evet... Çok da naziktir o. Şövalye ruhludur.
Erkekler

bu bakımdan çok aptal oluyorlar. Carmichael bile..." Sesi hafifledi.

Kadın zayıf bir öfkeyle başını salladı. "Her şey o kadar bulanık

ki... Sizinle Michael'ın ölümü hakkında konuşmak istiyordum

sanırım... O katil zavallı bir deli olmalı... Onu hâlâ yakalayamadınız

mı?"

"Hayır, yakalayamadık."

"Herhalde katil o gün buralarda dolaştı..."

"Bu mevsimde etrafta çok yabancı oluyor, Lady Clark."

"Sahi, bunu unutmuştum. Fakat onlar da kumsala iniyorlar.

Villaya kadar çıkmıyorlar."

"Fakat o gün eve hiç yabancı gelmemiş, Lady Clark."

- 104-

Kadın ani bir canlılıkla, "Kim söylemiş bunu?" diye sordu.

Poirot biraz şaşırılmıştı. "Hizmetkârlar... Miss Grey..."

Lady Clark sözcüklere basa basa, "O kadın yalancınının biri," dedi.

Yerimde irkildim. Poirot bana çabucak bir göz attı.

Lady Clark sözlerine devam etti. Şimdi heyecanlı heyecanlı

konusuyordu. "Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım. Carmichael ise! ndisine hayrandı. Durmadan kadının öksüz ve yetim olduğundan,

dünyada yapayalnız kaldığından söz ederdi. Yapayalnız

! almanın ne kötülüğü var? Bazen bu çok güzel bir şey bile

say uilir. Bunu bir de ayyaş bir annesiyle, ipsiz sapsız bir babası

oian birine sormalı. Kocam, Thora'nın çok cesur olduğunu

ve iyi çalıştığını söylerdi. Kadın gerçekten çalışkandı sanırım,

ma u cesaret sorununun nereden çıktığını bilmiyorum."

Hemşire Capstick atıldı. "Kendinizi üzmeyin... Yorulmanızı istemeyiz..."

"Çok geçmeden onu buradan yolladım. Ron, onun, benim

için bir avuntu kaynağı olacağını söylemek küstahlığını da gösterdi.

Avuntu kaynağı! Buradan ne kadar çabuk giderse, o kadar

sevineceğimi açıkladım! Ron budalanın biri! Onun kadınla ilgilenmesini

istemedim. Ron çocuk gibi. Akli hiç başında değil.
'İsteiüea

ona üç aylığını birden vereyim,' dedim. 'AmaThora buradan gidecek! Onun bir gün daha evde kalmasını istemiyorum.'

Hast? olmanın bu iyiliği var. Hiçbir erkek sizinle münakaşa edemiyor.

Ron da benim dediğimi yaptı. Thora da bu evden gitti.

Herhalde yine tatlı ve cesur kadın tavırları takınmıştı."

"Heyecanlanmayın, yavrum. Bu sizin için iyi değil."

Lady Clark eliyle Hemşire Gapstick'e yaklaşmamasını işaret etti. "Thora'ya sen de kanmıştın."

"Böyle söylemeyin, Lady Clark. Miss Grey'in iyi bir kız olduğunu

düşünüyordum tabii. Tıpkı romanlardaki kadınlara benziyordu..."

- 105-

Lady C/ark usulca, "Hepiniz de sabrımı taşıyorsunuz," diye mırıldandı.

"Fakat Miss Grey gitti, yavrum. Çıkıp gitti."

Lady Clark başını zayıf bir öfkeyle salladı, ama cevap da vermedi.

Poirot sordu. "Neden Miss Grey'in yalancı olduğunu söylediniz?"

"O yalancıydı da ondan. Size eve hiç yabancı gelmediğini söylemiş ya!"

"Evet."

"İyi ya. Ben onu bu pencereden kendi gözlerimle gördüm. Kapının önündeki basamaklarda bir yabancıyla konuşuyordu."

"Ne zaman?"

"Carmichael'ın öldüğü günün sabahı. Saat on birde."

"Yabancı nasıl bir adamdı?"

"Öyle bir özelliği yoktu. Sıradan bir adamdı."

"Bir beyefendi miydi o? Yoksa bir satıcı mı?"

"Satıcı değildi. Ama elbiselerinin yeni olduğunu sanmıyorum.

Gerisini pek hatırlayamayacağım." Kadının yüzünde ıstırap dolu bir ifade belirdi. "Lütfen... artık gidin... biraz yorgunum..."

Hemşire..."

Hemen kalkarak oradan ayrıldık.

Londra'ya dönerken, "O garip hikâye," dedim. "Yani Miss Grey'le o yabancı hakkındaki..."

"Sana söylemedim mi, Hastings? İnsan daima bir şeyler öğrenir."

"Peki Thora neden kimseyi görmediğini söyledi? Niçin yalan uydurdu?"

"Bu soruyu yedi şekilde cevaplandırabilirim... Ama kendimizi

boş yere yormayalım. Bunu Miss Grey'e soralım daha iyi."

"Ya o bize bir yalan daha uydurursa?"

"İşte bu çok ilgi çekici olur."

- 106-

"Thora Grey gibi bir kızın bir deliyle işbirliği yaptığını düşünmek

korkunç bîr şey."

"Evet... Onun için de böyle bir şey düşünmüyorum."

Bir süre düşündüm. Ve sonunda içimi çektim. "Güzel kadınlar çok sıkıntı çekiyorlar."

"Hah. O düşünceyi kafandan sil."

"Ama bu doğru," diye ısrar ettim. "Güzel oldukları için etraftakilerin

düşmanlığım uyandırıyorlar."

"P^ki Thora Grey nerede sıkıntı çekti? Villada ona kötü davranı ı kimlerdi? Sir Carmichael mı? Ron Clark mı? Yoksa Heo1Ş Capstick mi?"

Ama Lady Clark'ın genç kadına düşman olduğu belli."

" ostum, genç ve güzel kadınlara karşı daima iyi duygular b stersin. Bense sadece yaşlı ve hasta kadınlara karşı... Belki

gerçeği asıl gören Lady Clark'dı. Kocas ı, Ron Clark, Hemşire

Capstick... ve Bay Hastings burunlarının ucunu bile göremiyorlardı."

"Sen Thora Grey'e kancayı taktın bir kere, Poirot."

Gözlerindeki neşeli pırıltıyı görünce şaşırdım. "Belki de rom.

ıtik tarafının baskın çıkması hoşuma gidiyor, Hastings. Sen gerçek bir şövalyesin. Daima güzel kadınların yardımına koşmaya

hazırsın."

Dayanamayarak güldüm. "Bazen ne ömür oluyorsun, Poirot'"

"Her zaman sana surat asacak değilim ya... Ama açıkçası

bu cinayetler beni çok etkiledi.., Üç ayrı cinayetti bu... Sıradan

şartlar altında da bu üç ayrı felaketin birbirleriyle hiçbir bağı da

olmazdı..."

Cevap yerine, "Paddington istasyonuna geldik," dedim.

Poirot'nun apatmanına döndüğümüz zaman uşak birinin bizi beklediğini söyledi. Müfettiş Japp'ın veya Ron Clark'ın gelmiş

olduğunu sandım. Sonra da bekleyenin Donald Frazer olduğu-

- 107-

nu görünce bayağı şaşaladım. Genç adamın utanmış gibi bir hali

vardı.

Poirot önce havadan sudan bahsetti. Sonra da, "Bexhill'den mi geliyorsunuz, Bay Frazer?" diye sordu.

"Evet."

"Milly Hig? Miliy Hig? Ha, şu kız. Hayır, henüz onunla konuşmadım.

Ben..." Duraklayarak, sinirli sinirli ellerini birbirine kenetledi.

Sonra da, "Size neden geldiğimi bilmiyorum!" diye bağırdı.

Poirot, "Ben biliyorum," dedi.

"Bilemezsiniz. Buna imkân var mı?"

"Bana geldiniz, çünkü birine açmanız gereken bir sorun var. Bunda da haklısınız. Bu işe en uygun insan benim. Konuşun,

Bay Frazer."

Poirot'nun kendinden emin tavırlarının etkisi görüldü. Frazer

ona acayip, minnetle karışık bir başeğişle baktı. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bundan eminim."

"Mösyö Poirot, rüyalar hakkında ne biliyorsunuz?"

Doğrusu ondan böyle bir söz beklemiyordum. Ama Poirot'nun hiç de şaşırılmış gibi bir hali yoktu.

"Çok şey bilirim. Rüya mı gördünüz?"

"Evet. Belki siz... o olayla ilgili rüyalar görmemin normal bir

şey olduğunu söyleyeceksiniz. Ama bu sabit bir rüya değildi."

"Öyle mi?"

"Üç gecedir aynı rüyayı görüyorum... Galiba çıldıracağım!"

"Anlatın..."

Donald Frazer'ın yüzü allak bullak olmuş, gözleri irileşmişti.

O anda bir deliden farkı yoktu. "Daima aynı rüya bu... Kumsaldayım.

Beth'i arıyorum. Kaybolmuş o... Ama sadece kaybolmuş.

Onu bulmam lazım. Ona kemerini vermek istiyorum. Kemer elimde. Sonra...

- 108-

"Rüya değişiyor... Artık onu aramıyorum... Beth önümde, kumların üzerinde oturuyor. Benim geldiğimin farkında değil..."

Ahh... anlatamayacağım!"

"Devam edin." Poirot'nun sesi otoriter ve kesindi.

"Ona arkadan yaklaşıyorum... Geldiğimi duymuyor... Kemerini boynuna geçirerek çekiyor... çekiyorum..." Sesindeki acı korkunçtu. Koltuğumun kenarlarını yakaladım.

"Beth, boğuluyor... Ölüyor... Onu ben öldürmüşüm... Sonra başı arkaya düşüyor ve o zaman yüzünü görüyorum... Megan o,

Beth değil!" Arkasına yaslandı. Yüzü bembeyaz olmuştu, elleri

titriyordu. Poirot bir kadehe içki doldurarak ona verdi. "Bunun

anlamı nedir, Mösyö Poirot? Neden hep aynı rüyayı görüyorum?

Her gece, her gece..."

Poirot emretti. "Konyağınızı için."

Genç adam istenileni yaptı. Sonra da daha sakin bir sesle,

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu. "Beth'i ben öldürmedim, değil

mi?"

Poirot'nun buna ne cevap verdiğini bilmiyorum. Çünkü o sırada

postacının kutuya mektup attığını duydum. Kalkıp çıktım.

Kutuda bulduğum mektup da Donald Frazer'ın hikâyesine duyduğum

ilginin sönuvermesine sebep oldu. Koşarak oturma odasına

döndüm. "Poirot!" diye haykırıyordum. "Geldil Dördüncü

mektup geldi!"

Arkadaşım fırlatarak, zarfı benden kaptı. Kâğıt keseceğini

aldığı gibi zarfı açtı. Mektubu masanın üzerine yaydı. Bunu
üçümüz

birden okuduk.

"Hâlâ başarıya erişemediniz mi? Ayıp ayıp! Siz ve polis
ne yapıyorsunuz? Ah, ne eğleniyoruz, değil mi? E, bundan
sonraki bal alınacak çiçeği nerede bulacağız?

Zavallı Mösyö Poirot. Size çok acıyorum.

- 109-

Ama başlangıçta başarıya ulaşamazsanız, tekrar tekrar
uğraşmalısınız.

Bundan sonraki ufacık olay Doncaster'ü olacak. 11

Eylül'de.

Şimdilik Allahısmarladık.

ABC."

21. Bir Katilin Tarihi

O aiaycı mektupla birlikte, o eski yarış tekrar başladı.

Müfettiş Grome kalkıp Scotland Yard'dan geldi. Biz onunla

konuşurken Ron Clark îa Megan Bernard içeri girdiler.

Genç kız Bexhill'den geldiğini söyledi. "Bay Clark'a bir
şey

sormak istiyordum..." Sanki kendisini hoş göstermek
istermiş gi

bi davranıyordu. Bunu fark ettim, ama doğrusu üzerinde de durmadım.

Zaten o ara mektuptan başka bir şeyi düşünecek durumda değildim.

Sanırım Grome, dramda rol almış olan kimseleri karşısında görmekten pek hoşlanmamıştı. Tavırları büsbütün soğuklaşıp resmileşti. "Mektubu aîp götürmem daha doğru olur, Mösyö Po

irot. Eğer bir kopyasını çıkarmak isterseniz..,"

"Hayır, hayır. Buna hiç gerek yok."

Clark sordu. "Planınız nedir, müfettiş bey?"

"Benim planım çok geniş, Bay Clark."

Clark bağırdı. "Bu kez onu yakalamalıyız. Size manyağı bulmak için öze! bir grup kurduğumuzu söylemeliyim, müfettiş

bey."

Müfettiş Grome malum tavırlarıyla, "öyle mi?" dedi.

"Amatörlere pek değer vermediğiniz anlaşılıyor, Müfettiş Grome!"

- 110-

"Ama bu olaylarla özel bir ilişkimiz var. Bu da önem' ' pıt şey?"

"Öyle mi?"

"Sizin işinizin de pek kolay olacağını sanmıyorum, Müfettiş Grome, Hatta bana kalırsa ABC sizi yine yendi."

Grome'un kızdığı zaman çenesinin açıldığını daha önce de fark etmiştim. "Halkın bu seferki hazırlıklarımıza bir kusur bulacağını

sanmıyorum," dedi. "O budala bize önceden haber vererek

bol bol zaman bıraktı. Ayın on biri ta gelecek hafta çarşamba

günü. Doncaster'dekileri uyurabileceğiz. Adı D ile başlayan

herkes tetikte olacak. Bu da iyi bir şey. Ayrıca oraya ek polis kuvvetleri

de yollayacağız? Doncaster'deki bütün polisler ve halk gözlerini açarak o manyağı arayacaklar. Şansımız biraz yardım

ederse de o deliyi yakalayacağımızdan eminim."

Ciark usulca, "Sporcu olmadığınız anlaşılıyor, Müfettiş Grome,"

dedi.

Müfettiş ona şaşırarak baktı. "Ne demek istiyorsunuz, Bay Clark?"

"Müfettiş, bey, müfettiş bey, gelecek hafta çarşamba günü

St. Leger yarışlarının Doncastar'de yapılacağını bilmiyor musunuz?"

Grome'un ağız bir karışık kaldı. Ve hayatında ilk kez,

"Öyle mi?" diyemedi. Onun yerine, "Bu doğru," diye mırıldandı.

"İşier karıştı..."

"Belki ABC deli, ama aptai değü."

Bir iki dakika hepimiz de sessiz sedasız oturduk. Yarış alanını

spor delisi İngilizlerin dolduracağı bir gerçektir. Durum çıkmaza

girmişti;

Poirot mırıldandı "Zekice bir buluş.., Bunu itiraf etmeliyiz."

Clark, "Bana kalırsa," dedi. "Cinayet yarış yerinde işlenecek.

Hatta belki de St. Leger yarışları sırasında."

- 111 -

Müfettiş Grome mektubu alarak ayağa kalktı. "Evet, St. Leger

işini değiştirdi. Çok yazık..." D/şan ç»ktı. Holden bazı mırıltiların

geldiğini duyduk.

Bir dakika sonra da Thora Grey içeri girdi. Genç kadın endişeyle,

"Müfettiş bana bir mektup daha geldiğini söyledi," diye

bağırđı. "Cinayet bu kez nerede işlenecek?" Thora'nın bütün şıklığı üzerindeydi yine. Bu sözleri de Ron Clark'a söylemişti.

Adama yaklaşarak, elini onun koluna koydu. Merakla Ron Clark'ın cevabını bekledi.

"Doncester'de. Hem de St. Leger yarışının yapıldığı gün..."

Oturarak bu durumu tartışmaya başladık. Doğrusu benim bütün ümidim kırılmıştı. Altı kişi o manyağa karşı ne yapabilirdi?

Poirot sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, konuşmaya başladı. O anda görünüşü bir öğretmeninkine benziyordu. "Çocuklar..."

Kuvvetimizi dağıtmayalım. Bu olayı mantıklı bir biçimde incelememiz gerek. Hepimiz, kendi kendimize şu soruyu sormalıyız:

'Katil hakkında ne biliyorum?' Böylece aradığımız adamın bir portresini çizmeliyiz."

Thora Grey çaresiz bir tavırla içini çekti. "Ne yazık ki onun

hakkında hiçbir şey bilmiyoruz..."

"Hayır, hayır, matmazel, bu doğru değil. Hepimiz de onun hakkında bir şeyler biliyoruz. Ama belki bunun farkında değiliz.

Bu bilgi elimizin altında. Ama onu yakalamamız gerek."

Clark başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyoruz! Yaşlı mı, genç

mi? Esmer mi, sarışın mı? Bütün bildiklerimizi tekrar tekrar inceledik!"

"Hepsini değil! Örneğin Miss Grey, Sir Carmichae/'ın öldürüldüğü

gün bir yabancı görmediğini ve öyle biriyle konuşmadığını söyledi."

Thora Grey, "Gerçekten öyle," diye cevap verdi.

"Öyle mi? Matmazel, Lady Clark bize, sizin ön kapıdaki basamaklarda

durup, bir yabancıyla konuştuğunuzu söyledi. Bunu gözleriyle görmüş."

- 112-

••••I

"Lady Clark beni bir yabancıyla konuşurken mi görmüş?"

Genç kadının gerçekten çok şaşırılmış gibi bir hali vardı. O güzel

gözlerdeki saf ifade herhalde yalan olamazdı. "Lady Clark yanılmış

olacak. Çünkü ben o gün... Ahi" Thora Grey birdenbire bağırdı.

Sonra da kıpkırmızı kesildi. "Şimdi hatırladım! Ne budalayım!

O olayı tamamıyla unutmuştum. Ama önemli bir şey de değildi

bu. Kapı kapı çorap satan adamlardandı o. Fazla da ısrarcıydı.

Onu başımdan zorlukla atabildim. O, kapıya geldiği sırada ben holden geçiyordum. Gidip mecburen kendisiyle konuştum.

Zararsız bir adamdı. Savaşta yaralanmış olan kimselere benziyordu.

Sakin ve terbiyeli bir hali vardı. Kendisini zararsız bulduğum

için unutmuş olacağım."

Poirot eliyle başını tutmuş, sağa sola sallanıyordu. Kendi kendisine öyle hiddetle söyleniyordu ki, bir müddet hiç kimse konuşmadı.

Hepimiz de ona bakıyorduk. Arkadaşım, "Çoraplar..."

diye mırıldanıyordu. "Çoraplar... Çoraplar... Çoraplar... Evet, üç

ay önce... Ve geçen gün... Ve şimdi... Tanım!" Doğrularak, gözlerini

bana dikti. "Andover'deki dükkânı hatırlıyor musun, Hastings?

Yukardaki odaya çıkmıştık. Orada bir sandalyenin üstünde bir çift yeni çorap vardı. İki gün önce neyin dikkatimi çektiğini

şimdi anladım. Buna siz sebep oldunuz? Matmazel..." Megan

Bemard'a döndü. "O gün annenizin ağladığından söz ettiniz.

Kendisi kardeşinize hediye olarak çorap almıştı." Hepimize teker

teker baktı. "Gördünüz mü? Her seferinde aynı şey: Çoraplar!

Bu bir rastlantı olamaz. Şimdi söyleyin, matmazel, anneniz o çorapları

bir dükkândan değil, kapıdan almıştı, değil mi?"

"Evet, evet... Bunu şimdi hatırladım... Kapı kapı dolaşarak eşya satan adamiara çok acıdığını söylemişti."

Ron Clark bağırdı. "Fakat bunların arasındaki bağ nedir?

Bir adamın çorap satmaya gelmiş olması neyi kanıtlar?"

"Bu bir rastlantı oiamazl Üç cinayet... ve her keresinde de

çorap satan bir adam! O, etrafı gözetliyordu tabii." Thora'ya döndü.

"Bana lütfen o adamı tarif edin."

_ •) 13 _ Cinayet Alfabetesi / F: 8

Thora Grey boş gözlerle ona baktı. "Tarih edemeyeceğim.

Nasıl edeyim?... Gözlüğü vardı sanırım... Bir de eski bir pardösüsü..."

"Başka?"

"Hafifçe kamburunu çıkarmıştı... Bilmiyorum. Ona pek bakmadım

bile. Pek dikkati çekecek bir tip değildi."

Poirot ciddi bir tavırla, "Haklısınız," dedi.
"Cinayetlerin bütün

sırrı o bir tek cümlede gizli. 'O pek dikkati çekecek bir tip değildi."

Evet, bundan hiç kuşku yok... Siz katili tarif ettiniz!"

22. (Bu bölüm Bay Hastings'in defterinden değildir.)

Bay Alexander Bonaparte Cust hareketsiz oturuyordu. Elini sürmediği kahvaltısı tabakta soğumuştı. Çaydanlığa bir gazete

dayanmıştı. Bay Cust da işte bu gazeteyi büyük bir ilgiyle okuyordu.

Sonra birdenbire ayağa fırlayarak odada bir aşağı bir yukarı

dolaşmaya başladı. Sonra pencerenin önündeki koltuğa çöktü.

Hafifçe inleyerek, başını ellerinin arasına aldı.

Kapının açıldığını duymamıştı. Pansiyoncu Bayan Bury kapıda

duruyordu şimdi. "Aklıma geldi Bay Cust, belki... neniz var?"

Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?"

Bay Cust başını kaldırdı. "Hayır, hayır... Bir şeyim yok,

Bayan Bury. Galiba biraz kırıklığım var."

Bayan Bury kahvaltı tepsisine baktı. "Anlıyorum... Kahvaltınıza

dokunmamışsınız bile. Yine başınız mı ağrıyor?"

"Hayır... Yani... evet... Bilmem, keyifsizliğim üstümde."

"Ya, vah vah... Çok üzüldüm... Herhalde bugün sokağa çıkmayacaksınız?"

- 114-

Bay Cust birdenbire ayağa fırladı. "Hayır, hayır. Gitmem gerekli. İş sorunu bu. Önemli. Çok önemli." Elleri titriyordu.

Onun bu aceleci halini gören Bayan Bury, kendisini yatıştırmaya

çalıştı. "Gerekliyse, gidersiniz tabii. Bu seferki yol uzun mu?"

"Hayır. Ben..." Bay Cust bir an durakladı. "... Bu... bugün Cheltenham'a gideceğim."

Bu sözleri söylerken öyle şaşkın bir hali vardı ki, Bayan Bury kendisine hayretle baktı. Sonra laf olsun diye, "Cheltenham

hoş bir yerdir," dedi. "Bir yıl Bristol'dan oraya gitmiştim. Dükkânlar

o kadar hoş ki..."

"Her... herhalde."

Bayan Bury zorlukla eğilerek yerdeki buruşuk gazeteyi aldı.

"Son zamanlarda gazeteler o cinayetlerden başka hiçbir şeyden

söz etmiyorlar." Manşetlere bir göz atarak gazeteyi masaya

bıraktı. "Doğrusu bunları okurken tüylerim diken diken oluyor.

Yeni bir Karmdeşen Jak olayı... Bundan sonraki cinayeti Doncaster'de

isteyecekmiş," dedi. "Hem de yarın! İnsanın tüyleri ürperiyor,

değil mi? Eğer Doncaster'de otursaydım ve adım da

D'yle başlasaydı, ilk trene atlayıp oradan kaçırdım. Kendimi hiç

tehlikeye atmazdım. Ne dediniz, Bay Cust?"

"Hiç, Bayan Bury... Hiç..."

"Yarışlar da var. Herhalde istediği fırsatın eline yarışlar sırasında

gececeğini düşünüyor. Oraya yüzlerce polis yollamışlar.

Söylediklerine göre yeni adamlar da alıyorlarmış... A, Bay Cust,

haliniz gerçekten pek fena. Bir ilaç içseniz... Doğrusu bugün yollara

düşmeniz yersiz."

Bay Cust biraz dikleşti. "Buna mecburum, Bayan Bury.

Ben... randevularıma çok sadığımdır. Herkesin insana... insana

güvenmesi lazımdır. Bir şeyi üzerime aldım mı, bunu son noktasına

kadar götürürüm, insan ancak... iş hayatında... bu şekilde ilerler."

- 115-

"Ama ya hastaysa?.."

"Ben hasta değilim, Bayan Bury. Sadece endişeliyim... Bazı kişisel sorunlar yüzünden... Gece iyi uyuyamadım. Yoksa hasta

filan değilim. Aksine..."

Tavırları o kadar kesindi ki, Bayan Bury, kahvaltı tepsisini

alıp, istemeye istemeye odadan çıktı.

Bay Cust yatağın altından bir bavul çekip çıkardı. Bunu yerleştirmeye başladı. Pijama, sünger, yedek gömlek, deri terlikler.

Sonra dolabı açarak bundan aldığı yassıca mukavva kutuları da bavula koydu. Masanın üzerinde duran tren tarifesine bir göz attıktan sonra elinde bavul odadan çıktı.

Holde bunu yere bırakarak, şapkasıyla pardösüsünü giydi.

Bunu yaparken derin derin içini de çekti. Görünüşü öyle acılıydı

ki, yandaki odadan çıkan bîr genç kız ona kaygıyla bakmaktan kendisini alamadı. "Bir şey mi var, Bay Cust?"

"Hayır, hayır, Miss üly."

"içinizi pek acı acı çektiniz de."

Bay Cust birdenbire, "İçgüdüleriniz kuvvetli midir, Miss Lily?" diye sordu. "Ya önsezileriniz?"

"Doğrusu pek bilmiyorum... Tabii insan bazı günler her şeyin

ters gittiğini düşünüyor. Bazı günler iso şansın yüzüne güldüğüne

inanıyor..."

Bay Cust, "Öyle..." dedi. Tekrar içini çekti. "Haydi, Allahaismarladık,

Miss Lily. Burada kaldığım sürece bana daima iyi davrandınız."

Lily güldü. "Sanki bir daha buraya dönmeyecekmışsiniz gibi konuşmayın."

"Dönmez olur muyum?"

Kız tekrar güldü. "Cumaya görüşürüz. Bu kez nereye gidiyorsunuz?"

Tekrar deniz kıyısına mı?"

"Hayır, hayır... Bu kez... şey... Cheitenham'a gidiyorum."

"Orası da güzeldir. Ama Torquay kadar olamaz tabii.
Herhalde

orada güzel vakit geçirdiniz. Ben de gelecek yıl iznimi
aldığım

zaman Torquay'a gitmek istiyorum. Sahi... siz o cinayetin
işlendiği yere çok yakındınız sanırım. ABC cinayetine.
Cinayet

siz oradayken işlendi, değil mi?"

"Şey... evet. Ama Courston oradan sekiz dokuz kilometre
uzakta."

"Öyle de olsa, herhalde çok heyecanlandınız. A, hatta belki
de sokakta katilin yanından bile geçtiniz. Belki de elinizi
uzatıyordunuz,

ona dokunacaktınız!"

"Evet, evet, belki..." Bay Cust'ın gülümsemesi öyle
acayıplemişti

ki, pansiyoncunun kızı Lily de bunu fark etti. "Ah, Bay
Cust. Galiba hastasınız."

"Bir şeyim yok... Bir şeyim yok... Allahısmarladık, Miss
Lily." Titreyen elleriyle şapkasını çıkarmaya çalıştı.
Sonra bavulunu

kaparcasına alarak, kapıdan adeta fırladı.

Lily Bury hoşgörülülikle, acayip bir adamcağız, diye
düşündü.

Bence yan deli o.

Müfettiş Grome, yardımcısına, "Bana bütün çorap imalatçılarının

ismini çıkar," diye emretti. "Onlara başvurarak çalıştırdıkları

kimselerin adlarını alın. Kapı kapı dolaşarak çorap satan adamlarının."

"Bu ABC olayıyla mı ilgili efendim?"

"Evet. Hercule Poirot'nun düşündüklerinden biri bu." Müfettişin

sesinde hafif bir alay vardı. "Herhalde bir sonuca ulaşamayacağız,

ama her şeyi incelememiz gerekir!"

"Peki, efendim. Bir zamanlar Hercule Poirot, bazı esrarları çözermiş. Ama artık onun biraz bunadığını sanıyorum, efendim."

Müfettiş Grome, "O, şarlatanın biri," dedi. "Durmadan pozlar

yapıyor. Bazı kimseleri kandırıyor da. Ama ben öyle şeyleri yutmam. Şimdi Doncaster için..."

- 117-

Lily Bury, sevgilisi Tom'ia darjs ediyordu.

Delikanlı, "Bu sabah sizin bunağı gördüm," dedi.

"Kimi? Bay Cust'ı mı?"

"Evet, Cust'ı. Euston istasyonunda. Yine her zamanki gibi
onda kümesini kaybetmiş bir tavuk hali vardı. Bana kalırsa
o

adam delinin biri. Kendisine bakacak birine ihtiyacı var.
Önce

gazetesini düşürdü, sonra da biletini. Bileti yerden ben
aldım.

Zavallı onu düşürdüğünün farkında bile değildi. Telaşlı bir
tavırla

bana teşekkür etti. Ama beni tanıdığını sanmıyorum."

Lily, "O, seni bir iki kez holden geçerken gördü," diye
cevap

verdi. "Onun için tanımamış olabilir."

Dansa devam ettiler.

Tom mırıldandı. "Harika dans ediyorsun..."

"Haydi sen de!" Lily genç adama iyice sokuldu.

Biraz daha dans ettiler.

Sonra birdenbire Lily, "Euston istasyonu mu, dedin?" diye

sordu. "Yoksa Paddington istasyonu mu?"

"Euston."

"Bundan emin misin?"

"Tabii eminim. Yine aklına ne geldi?"

"Acayip... Ben Cheltenham'a gitmek için Paddington
istasyonundan

trene binildiğini sanıyordum!"

"Tabii oradan binilir ya. Fakat ihtiyar Cu'st, Cheltenham'a gitmiyordu. Doncaster'e gitmek istiyordu."

"Hayır, Cheltenham'a."

"Hayır, Doncaster'e. Ben doğruyu biliyorum. Çünkü yerden onun biletini aldım."

"Ama Bay Cust bana Cheltenham'a gideceğini söyledi.

Bundan eminim."

"Yanlış anlamış olacaksın. O, Doncaster'e gidiyordu. Bazı insanlar çok şanslı. Leger'de koşacak olan 'Ateşböceği'ne oynadım.

Orada olup da atın koştuğunu görmeyi isterdim."

- 118 -

"Bay Cust'ın yarışa gittiğini sanmıyorum. Onda öyle yarışa meraklı bir adam hali yok. Ah, Tom, Bay Cust'ın da bir cinayete

kurban gitmeyeceğini umarım. ABC dördüncü cinayetini orada işleyecekmiş."

"Cust'a bir şey olmaz. Adı D'yle başlamıyor onun."

"Ama katil onu geçen sefer öldürebilirdi. Son cinayet işlendiği

sırada o da Torquay'da, Churston'daydı."

"Öyle mi? Ne rastlantı!" Tom güldü. "Ondan daha önce de Bexhill'de miydi?"

Lily kaşlarını çattı. "O sırada burada değildi... Evet, onun

Londra'da olmadığını gayet iyi hatırlıyorum... Çünkü mayosunu

burada unutmuştu. Annem, 'Ah,' demişti. 'Bay Cust dün çıkıp gitti.

Ama zavallı mayosunu burada bırakmış.' Ben de o zaman, aman şimdi bırak o eski mayoyu, diye cevap verdim. Biliyor musun,

Bexhill'de korkunç bir cinayet işlenmiş. Bir kız boğmuşlar."

"Madem mayo gerekmiş, demek ki Cust deniz kıyısındaki

bir yere gitmiş. Hey, Lily..." Tom'un yüzünde neşeli bir gülümseme

belirdi. "Ne dersin senin tavuk o katil olmasın?"

Lily bir kahkaha attı. "Zavallı Bay Cust! O, bir sinek bile öldüremez!"

Memnun memnun dansa devam ettiler. Kafalarında birlikte

olmanın verdiği zevkten başka bir şey yoktu. Fakat bilinçaltılarında

bir şeyler kımıldanmaya başlamıştı.

23. Doncaster -11 Eylül

Doncaster!

O, on bir eylülölü ölünceye kadar hatırlayacağım sanırım.

Hepimiz de oradaydık. Poirot, ben, Clark, Donald Frazer, Megan Bernard, Thora Grey ve Mary Drower. Cılız bir ümide

- 119-

^

bağlanmıştıık. Kalabalığın arasında bir, iki, üç ay önce rastlanılan

ve pek de dikkat edilmeyen birini göreceğimizi umuyorduk.

İçimizde katili en iyi Thora Grey tanıyordu. Genç kadının sinirleri

iyice gerilmiş ve o sakin haii de kaybolmuştu. Oturmuş, ellerini

birbirine kenetlemişti. Neredeyse ağlayacaktı. Güç anlaşılır

bir şeyler söyleyerek, Poirot'ya yalvanyordu.

"Ona fazla dikkat etmedim... Neden yaptım bunu? Ne budalayım!

Hepiniz de bana güveniyorsunuz, ama sizi düşkırıklığına uğratacağım. Onu tekrar görsem bile bakalım tanıyabilecek miyim? O bakımdan hafızam zayıftır."

Poirot şefkatle onun omzunu okşadı. "Telaşlanmayın, telaşlanmayın.

O adamı gördüğünüz taktirde kendisini hemen tanıyacağınızdan

eminim."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü siyahtan sonra kırmızı gelir."

Bağırdım. "Ne demek istiyorsun, Poirot?"

"Ruletten söz ediyorum. Rulette arka arkaya siyah gelebilir.

Ama en sonunda topun kırmızının da üzerinde durması gerekir.

Matematik yasaları bunu icap ettirir."

"Yani şans değişir mi demek istiyorsun?"

"Evet, Hastings. İşte kumarbazlar da en çok bu bakımdan hata yaparlar. Bir katil ise kumarbazların en büyüğüdür. Çünkü

o, parasını değil, hayatını tehlikeye atar. Kazandığı için bunun

hep böyle devam edeceğini sanır. Başarısının sırrının kendisinde

olduğunu sanır. Ama bana inanın, hiçbir cinayet, ne kadar dikkatle planlanmış olursa olsun, şans yardım etmedikçe başarıya

ulaşamaz."

Clark, "Evet..." diye başını salladı. "Öyle olmalı."

"Bir katil bir kumarbazdan farksızdır. Ve tıpkı kumarbazlar gibi oyunu nerede bırakacağını bilmez. Her cinayetle kendine

güveni daha da artar. 'Ne zekiyim!' deyip dururlar. Ama o sırada

top döner ve kırmızının üstünde durur."

- 120-

Megan kaşlarını çattı, "Bu kez de böyle olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Er geç olacak bu. Şu ana kadar şans katile yardım etti.

Ama yakında dönecek ve bu kez bize yardıma başlayacak. Hatta

bunun döndüğünü bile sanıyorum. Çoraplarla ilgili ipucu başlangıç.

Bundan sonra katil türlü aksiliklerle karşılaşmaya başlayacak.

Ve o zaman da hata yapmaya başlayacak."

Ron Clark, "İnsanın ümidini arttırıyorsunuz," dedi. "Hepimizin

de buna ihtiyacı var. Sabah uyandığımdayken beri kendimi felce uğramış gibi hissediyorum."

Donald Frazer mırıldandı. "Bu konuda işe yarayacak bir şeyler yapabileceğimizi sanmıyorum."

Megan bağırdı. "Kötümserliği bırak!"

Mary Drovver, "Bence böyle şeyler hiç belli olmaz," dedi.

Konuşurken hafifçe kızarmıştı. "O ahlaksız canı burada. Biz de

buradayız. Bazen insan biriyle acayip bir biçimde karşılaşır."

Ben yerimde duramıyordum. "Bir şeyler daha yapabiSseydik."

"Polisin yapılabilecek her şeyi yaptığını unutma, Hastings.

Özel memurlar tutuldu. Müfettiş Grome, sinir bozacak bir tip.

ama işini iyi bildiğini de kabul etmeliyiz. Buranın polis müdürü

Başmüfettiş Anderson da çalışkan bir adam. Sonra gazetelerde

çıkan yazıları unutmayalım. Halk iyice uyarıldı."

Donald Frazer başını salladı. "Bence katil bugün cinayet işlemeye

kalkmayacak. Yaparsa çılgınlık etmiş oiur."

Clark alayla güldü. "Ne yazık ki adam gerçekten çılgının biri.

Siz ne diyorsunuz, Mösyö Poirot? Katil cinayetten vaz mı geçecek?

Yoksa planını mı tatbik edecek?"

"Bu adamın saplantısı var. Onun için verdiği sözü tutmaya

çalışacak. Bunu yapmadığı taktirde başarısızlığı kabul etmek

zorunda kalacak. O delice bencilliği buna izin vermez. Dr. Thompson

da bu kanıda. Bütün ümidimiz onu cinayet işlemeye kalktığı sırada yakalamak."

- 1 2 1 -

Donaid Frazer yine başını salladı. "Kurnazca davranacaktır o..."

Poirot saatine bir göz attı. Bunun ne anlama geldiğini hemen anladık. Planım, .a göre o sabah sokaklarda dolaşacak, öğleden

sonra da yarış sahasına dağılacaktık. Benim ABC'yi tanımama imkân olmadığı için hanımlardan biriyle birlikte gidecektim.

Bunu teklif ettiğim zaman Poirot gözlerinde muzipçe bir pırıltıyla

fikri olağanüstü bulduğunu söylemişti.

Kadınlar şapkalarını almaya gittiler. Donaid Frazer pencerenin

önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Derin düşüncelere dalmıştı.

Ron Clark, ona bir an baktıktan sonra sesini hafifçe alçaltarak

Poirot'ya, "Sizin Devon'a gidip, yengemi gördüğünüzü biliyorum,"

dedi. "O... size... size bazı imalarda mı bulundu?" Sıkılğan

bir tavırla durakladı.

Poirot yüzünde bütün kuşkularımın uyanmasına yol açan masum bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Nasıl imalarda?"

Ron Clark kızardı. "Belki özel işlerimden söz etmenin zamanı

olmadığını düşüneceksiniz..."

"Hayır, hayır!"

"Yengem dünyanın en iyi kadınlarından biridir. Onu çok severim.

Tabii son zamanlarda çok hasta. Kendisine verilen ilaçlar yüzünden de bazen kuruntulara kapılıyor... Aklına bazı şeyler

geliyor."

"Ahi"

Poirot'nun gözlerindeki alaylı pırıltı iyice belirli bir hal almıştı,

ama Ron Clark, bunun farkında değildi. Sözlerine devam etti.

"Thora'yı- Miss Grey'i kastediyorum..."

Poirot masum masum, "Yal" dedi. "Demek Miss Grey'den söz ediyorsunuz?"

"Evet. Lady Clark bazı yanlış düşüncelere saplanmış. Miss

Grey güzel bir kadın. Bildiğiniz gibi kadınlar birbirlerini pek çeke-

- 122-

mezler. Tabii Thora'nın ağabeyime büyük yardımları dokunuyordu.

Carmichael daima Miss Grey'in o zamana kadar tuttuğu sekreterin

en iyisi olduğu söylerdi. Ondan hoşlanırdı da. Ama dostça bir biçimde. Yoksa Thora öyle bir insan değildir."

Poirot, ona yardım etmeye çalışıyormuş gibi, "Öyle mi?" diye

mırıldandı.

"Fakat yengem Charlotte... nedense... şey Thora'yı kıskanmaya

başlamıştı. Ama doğrusu bunu uzun zaman belli etmedi.

Ama Carmichael'in ölümünden sonra Thora'nın evde kalması sorunu çıkınca yengem Charlotte da birdenbire patladı. Tabii bütün

bunların sebebi hastalığı ve azabını dindirmek için kendisine

verilen morfin filan, Hemşire Capstick de aynı şeyi söylüyor.

Yengemi kabahatli bulmamamız gerektiğinde ısrar ediyor... Ben

şunu anlamanızı istiyorum, Mösyö Poirot. Yengemin kuşkulan yersiz. Hasta bir kadının kuruntuları bunlar. Bakın..." Cebini karıştırdı.

"İşte ben Japonya'dayken ağabeyimden gelen mektup.

Bundan da durumu anlayabilirsiniz..." .

Poirot mektubu aldı. Ron Clark parmağıyla bir bölümü göstererek

yüksek sesle okumaya başladı.

"... burada her şey eskisi gibi. Charlotte'un ıstırabı biraz

azaldı. Keşke bu konuda daha fazla bir şey söyleyebilsem.
Thora

Grey'i hatırlıyorsun, değil mi? İyi bir kız o. Benim için büyük

bir avuntu kaynağı. Eğer o olmasaydı bu üzüntü doiu günlerde
ne yapardım bilmem? Şefkati ve ilgisi hiçbir zaman
eksilmiyor.

Zevki çok ince ve o da benim gibi Çin sanatına meraklı. Onu
bulduğum

için gerçekten çok şanslıyım. Kızım olsaydı bana bu kadar
anlayış gösterirdi. Ū da güç ve mutlu olmayan günler
geçirmiş.

Ama artık burası onun evi ve burada gerçek bir sevgiyle
karşılanıyor."

Ron Clark, "Görüyorsunuz ya?" dedi. "İşte ağabeyimin

Thora'yla ilgili duyguları. O, Miss Grey'i kızını yerine
koymuştu.

Beni üzen o ölür ölmez karısının Thora'yı evden kovması.
Ben-

- 123-

• .-.

ce büyük haksızlık bu. Kadınlar çok acımasız oluyorlar,
Mösyö

Poirot."

"Unutmayınız ki yengeniz hasta ve büyük acısı var."

"Biliyorum. Ben de kendime bunu tekrarlıyorum. Onun
hakkında

sert hükümler vermemek gerek. Ama buna karşın size bu
mektubu göstermemin doğru olacağını düşündüm. Lady Clark'm
sözlerine bakarak Thora hakkında yanlış kanılar edinmenizi
istemiyordurn."

Poirot mektubu ona geri vererek gülümsedi. "Emin olun bana
söylenilen sözlere bakarak yanlış kanılar edinmek âdetinde
değilim. Ben kendi kendime karar veririm."

Clark mektubu cebine soktu. "Ama yine de bunu size
gösterdiğim

için memnunum. Hah, kızlar da geldiler. Artık gidelim."

Tam ayrılacağımız sırada Poirot beni geri çağırdı. "İlle
onlarla

gitmek niyetinde misin, Hastings?"

"Eve; Burada hareketsiz oturamam."

Unutma ki insan vücudunu olduğu gibi kafasını da çalıştırabilir,

i ustings."

Bu işi sen benden daha iyi yaparsın," dedim.

"Bunda haklısın, Hastings. Demek şimdi hanımlardan biriyle birlikte gideceksin?"

"Evet."

"Peki hangisini varlığıyla şereflendirmek niyetindesin?"

"Ş8y... bunu daha düşünmedim."

"Miss Megan'a ne dersin?"

"O biraz başına buyruk," diye itiraz ettim.

"Miss Grey?"

"Ha, bak o iyi."

"H:..stings, hiç de dürüst değilsin. Üstelik bu ilk bakışta da

anlaşıyor. Sen daha başından bütün günü o sarışın meleklerle geçirmeye karar vermiştin."

"Poirot, rica ederim!"

- 124-

.

"Planlarını altüst edeceğim için üzgünüm. Ama senin başka

biriyle gitmeni istiyorum. Mary Drovver'le... Ve onun yanından

bir dakika için bile ayrılma."

"Ama neden Poirot?"

"Çünkü dostum, onun adı D'yle başlıyor. Her olasılığı göz önüne almalıyız."

Ona hak verdim. "Merak etme, Poirot. Mary Drovver'i hiç yalnız bırakmayacağım."

Ben dışarı çıkarken o, önündeki küçük ruletle oynuyordu.

Tam kapıdan çıkarken arkamdan seslendi. "Kırmızı geldi, Hastings.

Bu iyi bir işaret. Evet, şans döndü."

24. (Bu bölüm Bay Hastings'in defterinden değildir.)

Bay Ledbetter sabırsız sabırsız homurdandı. Sinemada yanında

oturan adam kalkmış, beceriksiz tavırlarla önünden geçiyordu.

Üstelik o arada şapkasını da öndeki koltuğa düşürdü ve eğilip bunu da aldı.

Üstelik bu, Bay Ledbetter'in bütün hafta görmeyi istediği

'Bir Serçe Değil' filminin en heyecanlı anında oluyordu.
#

Bay Ledbetter öfkeyle başını bir sağa eğdi, bir sola.
Perdede

ünlü yıldız Katherine Royal acı acı, "Asla," diyordu.
"Açlıktan

ölmeye razıyım. Ama aç kalmayacağım. O sözleri unutma. Bir
serçe bile..."

Neyse, perdeyi görmesine engel olan adam sıradan çıkmıştı
artık. Bay Ledbetter derin bir soluk aidi. Ne muhteşem bir
filmdi bu.

İşıklar yanarken Bay Ledbetter memnun memnun içini
çekti.

Gözlerini hafifçe kırpıştırarak ayağa kalktı. Sinemadan
çabucak

çıkılmazdı, günlük hayatın tatsızlıklarına dönmekte acele
etmezdi. Bir iki dakikasını alırdı bu. Etrafına bakındı.
Sinema bugün

kalabalık değildi. E, tabii. Herkes yarışlara gitmişti.

- 125-

• •

Herkes hızla çıkış kapısına doğru gidiyordu. Bay Ledbetter
de onların peşinden ilerlemeye hazırlandı. Film sırasında
önündeki

koltukta oturan adam uyuyordu. Yerinde yığılmış kalmıştı.

Bay Ledbetter öyle acıklı bir film sırasında uyuyabilen bu adama

fena ha/de kızdı.

Öfkeli bir adam, uyuklayan seyirciye, "Affedersiniz," diyordu.

"Ayaklarınızla yolu kapamışsınız."

Bay Ledbetter çıkış kapısına erişerek arkasına baktı. Salonda

bir kargaşalık var gibiydi. Sinema müdürü... Bir grup. Belki

de önünde oturan o seyirci sarhoştur. Sandığı gibi uyuklamamıştı.

Bay Ledbetter bir an duraksadı. Sonra da dışarı çıktı. Ve

bunu yaptığı için de günün en heyecanlı olayını kaçırdı.

Sinema müdürü, "Siz haklısınız, efendim," diyordu. "Hasta o?.. A, ne oldu, efendim?"

Diğeri telaşla bağırarak elini çekmişti. Parmakları yapış yapış

ve kıpkırmızıydı şimdi.

"Kan..."

Sinema müdürü hafifçe bağırıyordu. Koltuğun altından sarı bir şeyin gözüktüğünü fark etmişti.

"Aman Tanrım!" dedi. "ABC bu!"

25. (Bu bölüm Bay Hastings'in defterinden değildir.)

Bay Cust sinemadan çıkararak havaya baktı.

Güzel bir akşamdı bu... Eşsiz güzellikte bir akşam...

Aklına Browning'in mısraları geldi. "Allah cennetinde. Ve her şey yolunda."

Bu sözleri çok severdi.

Fakat bazen... hatta sık sık, bunların doğru olmadığını düşünüyordu.

- 126-

Kendi kendine gülümseyerek yolda ilerledi ve Kara Kuğu oteline geldi. Orada kalıyordu.

Merdivenlerden küçük, havasız odasına tırmandı. Taş döşeli bir avluya bir garaja bakıyordu bu.

Bay Cust odasına girerken gülümsemesi birdenbire dondu.

Pardösüsünün kolunda, gömleğinin manşetinde bir leke vardı.

Buna usulca dokundu. Islak ve kırmızıydı... Kan...

Elini cebine soktu. Ve bir şey çıkardı. İnce, sivri bir bıçak.

Bunun keskin yanı da kan içindeydi...

Bay Cust bir koltuğa çöktü. Uzun zaman yerinden kımıldamadı.

Avcıların peşine düştüğü bir hayvan gibi gözlerini odada

dolaştırdı. Kuruyan dudaklarını yaladı. "Suç bende değil," diye

mırıldandı.

Biriyle tartışırmtş gibi bir görünüşü vardı. Ya da öğretmenine

yalvaran bir öğrenci gibiydi...

Dudaklarını tekrar yaladı. Parmağıyla kolundaki lekeye dokundu.

Gözleri köşedeki musluğa doğru kaydđ.

Bir dakika sonra eski tip ibrikten lavaboya su dolduruyordu.

Pardösüsünü çıkararak, kolunu dikkatle yıkadı. Usulca sıktđ.

Örf... Su kıpkırmızı kesilmişti şimdi.

Kapđya vuruldu.

Bay Cust donmuş gibi kaldđ.

Kapđ açđlarken, elinde ibrikle tombul bir kadın içeri girdi.

"Affedersiniz, efendim. Sıcak su getirdim."

Bay Cust kendisini zorlayarak konuştu. "Teşekkür ederim.

Soğuk suyla yıkandım."

Neden söylemişti bunu. Kadđnđn gözleri hemen lavaboya gitti.

Bay Cust telaşla baęırdđ. "Elimi kesmiştim."

Bir sessizlik oldu... Bu, çok uzun bir sessizlik değil miydi?

Sonra kadın, "Öyle mi, efendim?" diyerek dışarı çıktı. Ve kapıyı

da arkasından kapattı.

- 127-

i • '*•'

Bay CujŞîfp*t&n yontulmuş bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

'f*". \}

İşte sotlunctâ- ofan olmuştu.'

Adam şirindi, dikkatle etrafı dinliyordu.

Dışardan* sesler mi geliyordu? Birileri bağıırıyor muydu?

Merdivenden birileri mi çıkıyordu?

Fakat Bay Cust kendi kalbinin gümbürtüsünden başka hiçbir şey duymuyordu.

Sonra birdenbire harekete geçti.

Tekrar pardösüsünü sırtına geçirdi. Ayaklarının ucuna basarak

kapıya gitti. Usulca araladı. Hiçbir gürültü yoktu. Sadece

bardan o tanıdık m, iitılar geliyordu. Bay Cust dışarı süzülerek

merdivenden yavaşça indi.

Hiç kimseye rastlamamıştı. Şansı yardım ediyordu. Merdivenin

altında durdu. Ne tarafa gidecekti?

Kararını vererek koridordan ilerledi ve kapıdan avluya çıktı.

Birkaç şoför arabalarla uğraşüyor ve bir yandan da yarışta kazananlarla

kaybedenleri tartışıyorlardı.

Bay Cust avludan hızla geçerek sokağa çıktı.

Önce sağa döndü. Sonra sola. Sonra tekrar sağa...

istasyona gitmeye cesaret edebilecek miydi?

Evet, orası kalabalık olurdu. Özel trenler işliyordu bugün.

Şansı yardım ederse her şey düzelecekti.

Şansı yardım ederse...

26. (Bu kısım Bay Hastings'in defterinden değildir.)

Müfettiş Grome heyecanlı heyecanlı konuşan Bay Ledbetter'i dinliyordu. "Bana inanın müfettiş bey, düşündükçe kalbim duracakmış gibi oluyor. Film boyunca katîi yanımda oturmuş."

- 128-

Bay Ledbetter'in kalbinin durumuyla hiç ilgilenmeyen Müfettiş

Grome, "Şu işi iyice anlayayım," dedi. "Bu adam film bitişine

yakın dışarı mı çıktı?"

Bay Ledbetter hemen, "Bir Serçe Değil," diye cevap verdi.

"Şahane bir film. Başrolde Katherine Royal."

"Önünüzden geçti ve o sırada sendeledi..."

"Şimdi onun bilerek sendelermiş gibi yaptığını anlıyorum.

Sonra şapkasını almak için öndeki koltuğa doğru eğildi. O zavallıyı

o sırada bıçakladı sanırım."

"Hiçbir şey duymadınız mı? Bir inilti? Hafif bir feryat?"

Bay Ledbetter, Katherine Royal'ın yüksek, boğuk sesinden başka bir şey duymamıştı. Ama hayali geniş olduğu için hemen bir inilti uyduruverdi.

Müfettiş Grome bu iniltiyi kabullendikten sonra adama devam etmesini söyledi.

"Ve sonra dışarı çıktı..."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Çok iri bir adamdı. En aşağı bir seksen vardı. O, bir devdi adeta."

"Esmer miydi, yoksa sarışın mı?"

"Şey... bundan pek emin değilim. Galiba kabaktı. Esrarlı,

tehlikeli bir tip."

Müfettiş Grome sordu. "Topallıyor muydu?"

"Siz söylediniz de hatırladım. Sanırım topallıyordu. Teni çok esmerdi. Melez olabilir..."

"Beş dakikalık aralıkta ışıklar yandığı zaman yerinde miydi o?"

"Hayır. Daha sonra geldi sanırım."

Grome başını salladı. Bay Ledbetter'e ifadesini imzalattıktan

sonra adamı başından savdı. Kötümser bir tavırla, "Ondan daha kötü bir tanık olamaz," diye homurdandı. "Kendisine ipucu

verdin mi, dünyanın en olmayacak şeylerini söyleyebilir. Aradığı-

_ -J29 - Cinayet Alfabeti / F: 9

"«' nmmmfmmmsmMm^m^mf.

mız adamın neye benzediğinden hiç haberi olmadığı belli. Sinema

müdürünü tekrar çağıralım."

Müdür içeri girerek, gözlerini Başmüfettiş Anderson'a dikti.

Anderson, Doncaster polis müdürüydü.

"Şimdi senin hikâyeni dinleyelim, Jameson."

"Peki, efendim. Film bittiği zaman bana içerde bir seyircinin

hastalanmış olduğunu haber verdiler. Adam koltuğa yığılmış kalmıştı.

Sonra toplanmış olan seyircilerden biri ona elini sürdü.

Parmakları kan içinde kaldı. Zavallı adamcağızı bıçaklayıp öldürmüşlerdi.

Sonra koltuğun altında sarı bir ABC tren tarifesi olduğunu fark ettim. Bu nedenle de cesede dokunmayarak, hemen polise telefon ettim."

"Çok iyi etmişsin, Jameson."

"Teşekkür ederim."

"Filmden beş dakika kadar önce çıkan bir adam fark ettin mi?"

"Birkaç kişi çıktı, efendim?"

"Onları tarif edebilir misin?"

"Korkarım edemeyeceğim, efendim."

"Ya!.. Yazık... Neyse, hepsi bu kadar Jameson."

"Peki, efendim." Sinema müdürü selam vererek dışarı çıktı.

Anderson, "Şimdi de cesedi bulan adamla konuşalım," dedi.

O sırada bir polis memuru içeri girerek selam verdi. "Bay

Hercule Poirot geldi, efendim. Yanında da bir bey var?"

Müfettiş Grome kaşlarını çattı. "Ya, öyle mi? Neyse...
Onları

içeri al..."

27. Doncaster Cinayeti

Poirot'nun peşinden içeri girerken, Grome'un son sözlerini
duydum. Hem müfettişin, hem de polis müdürünün kaygılı ve
üzgün

görünüşleri vardı.

- 130-

H H H H H H

Başmüfettiş Anderson, bizi başıyla selamladı. "Geldiğimize
çok memnun oldum, Mösyö Poirot." Nazik bir tonda
konuşuyordu.

Sanırım Grome'un kaba konuşmasını duyduğumuzu sezmişti.

"Yine olan oldu."

"Bir ABC cinayeti daha mı?"

"Evet. Üstelik büyük bir cüretle işlenmiş bir cinayet bu.

Adam eğilmiş ve önündeki sırada oturan birini bıçaklamış.
Polis

doktorunun raporu burada." Poirot'ya doğru birtakım
kâğıtları itti.

Arkadaşım sordu. "Adamın kim olduğunu öğrendiniz mi?"

Kurbanın yani?"

"Evet. ABC bu kez hata yaptı. Bu defaki kurbanın adı D'yle değil, E'yle başlıyor. George Earsfield adlı bir berber o."

Poirot mırıldandı. "Acayip..."

Başmüfettiş, "Belki bir harf atladı."

Poirot buna pek ihtimal vermediğini belirten bir tavırla başını

salladı. "Sanmıyorum."

Grome sordu. "Bundan sonraki tanıkla konuşalım mı?"

Adam evine gitmek istiyor."

"Evet, evet. Devam edelim..."

Orta yaşlı, kurbağaya benzeyen, tombul bir adamı içeri aldılar.

Zavallının heyecandan sesi iyice tizleşmişti. "Şimdiye kadar

başıma böyle bir şey gelmedi. Üstelik kalbim de zayıftır. İyi

ki orada ölüvermedim..."

Müfettiş, "Adınız, efendim?" dedi.

"Dovvnes... Roger Emmanuel Dovvnes. Öğretmenim."

"Şimdi bize olanları anlatır mısınız, Bay Downes?"

Adam heyecanla hikâyesine başlayarak, sinemadaki adamın ölü olduğunu nasıl fark ettiğini anlattı.

Başmüfettiş Anderson yüzünde acayip bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Çok şanslı bir adamsınız, Bay Downes."

"Anlayamadım..."

- 131 -

"Öldürülen adamdan iki koltuk ilerde oturduğunuzu söylediniz,

sanırım."

"Aslında ölen adamın hemen yanında oturuyordum. Fakat sonra boş bir koltuğun arkasında oturmak için yerimi değiştirdim."

"Siz ölen adamla aynı boydasınız. Vücut biçimleriniz de birbirine

benziyor. Sizin boynunuzda da, onunki gibi bir eşarp var."

Bay Dovvnes soğuk soğuk, "Hâlâ ne demek istediğinizi..." diye başladı.

Başmüfettiş Anderson onun sözünü kesti. "Size neden şanslı olduğunuzu anlatıyorum. Katil sizin peşinizden sinemaya

girdi. Sonra karanlıkta yerinizi şaşırdı. Ve sizin yerinize o adamı

öldürdü. Aslında kurban olarak sizi seçmişti. Çünkü adınız D'yle

başlıyor.,."

Bay Dovvnes'un kalbi bu kez gerçekten duruyordu. Yüzü

mosmor kesilen adam bir sandalyeye çökerek, "Su?" diye inledi.

"Su..."

Hemen bir bardak su getirdiler. Adamcağız bunu içerken rengi de yavaş yavaş yerine geldi. "Ama... bu iğrenç cani neden

beni seçti? Burada benden başka D harfli biri yok mu?"

Müfettiş Grome, "Bu adam manyak," diye hatırlattı. "Onun hareketlerinin sebeplerini anlamak çok zor..."

"Doğru, çok doğru..." Bay Dovvnes birkaç dakika içersinde yirmi yıl yaşlanmıştı adeta.

Onu iki polis memuruyla evine yolladılar. Adamlar kapıdan çıkarlarken Anderson'un onlardan birine hafifçe başını salladığını

fark ettim.

Kapı kapanır kapanmaz, polis müdürü, "Adamın evini göz hapsine alacaklar," dedi. "Neyse ki zavallı durumu fark etmedi."

Poirot, "ABC'nin hata yaptığını anladığı taktirde Bay Downes'u

öldürmeye kalkacağını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

- 132-

Anderson, "Evet," diye cevap verdi. "Bu olasılık var. ABC

düzenli davranmaya meraklı bir adama benziyor. İşler programa

uygun şekilde yürümezse sinirlenebilir."

Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı. "Evet..."

Başmüfettiş Anderson sinirli sinirli homurdandı. "Şu katilin

tanımını bir öğrenebilseydik. Yine her zamanki gibi karanlıktayız."

Poirot, "Elbet bunu da öğreneceğiz," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsunuz, Mösyö Poirot? Evet, bu da mümkün. Fakat... Allah kahretsin.... kimsede göz yok mu?"

Poirot mırıldandı. "Sabırlı olun..."

"Çok emin görünüyorsunuz, Mösyö Poirot? Bu iyimserliğinizin

belirli bir nedeni var mı?"

"Evet... Katil şimdiye kadar hiç hata yapmamıştı. Yakında olacak bu."

Başmüfettiş, "Bütün sebep buysa," diye homurdanmaya başlarken kapı açıldı.

İçeri giren polis, "Kara Kuğu'nun sahibi, yanında genç bir kadınla geldi, efendim," dedi. "Size yararlı olabileceğini söylediği

bir şey biliyormuş."

"Getir onları. Getir..."

Kara Kuğu'nun sahibi iriyarı, ağır hareket eden, kafası da fazla hızlı çalışmayan bir adamdı. Bira kokuyordu. Yanmdaysa

tombul, yusuvarlak gözlerinden fena halde heyecanlanmış olduğu

anlaşılan genç bir kadın vardı.

Otelin sahibi, "Zamanınızı almak istemezdim ama," dedi.

"Fakat bu kız size bilmeniz gerektiğini sandığı bir şeyi söylemekte

ısrar etti."

Anderson sordu. "Neymiş o? Adınız nedir?"

"June... June Strong..."

"Pekâlâ June... Anlat bakalım..."

June yuvarlak gözlerini patronuna dikti. Adam, ona yardıma çalıştı. "June otelde kalanların odasına sıcak su götürür.

- 133-

Şimdi otelde altı yedi kişi var. Birçoğu yarış için geldi tabii. Haydi,

June, gerisini sen anlat bakalım."

June derin bir soluk aldı. "Adamın kapısına vurdum, hiç ses

çıkmadı, içerde kimse olmadığını sandım. Onun için kapıyı açtım.

Adam ierdeydi. Lavaboda ellerini yıkıyordu. O... ona,
'Sıcak

suyunuzu getirdim, efendim,' dedim. 'Ben soğuk suyla
yıkandım,'

diye cevap verdi. Ve o... o zaman lavaboya baktım.

Tanrım! S... su kıpkırmızıydı."

Anderson abucak, "Kırmızı mıydı?" diye sordu.

Otel sahibi söze karıştı. "June bana adamın pardösüsünü
ıkarmış olduğunu ve bunun kolunu elinde tuttuğunu söyledi.
O

kol da ıslakmış. Öyle değil mi, kızım?"

"E... evet!..." Kız tekrar derin bir soluk alarak sözlerine
devam

etti. "A... adamın yüzü de bir tuhaftı efendim. Bayağı bir
tuhaf

oldum."

Anderson hemen sordu. "Bu olay ne zaman oldu?"

"Biri eyrek geçe sanıyorum... Kesin'olarak bilmiyorum."

Anderson homurdandı. "Aradan üç saat geçmiş. Neden

hemen gelmediniz?"

Otel sahibi, "Olayı hemen duymadım," diye cevap verdi.

"Sonra yeni bir cinayet işlendiğini duyduk. O zaman June,
lavaboda

kan gördüğünü haykırdı. Onun üzerine söz ettiği adamın

odasına koştum. Ama o, yoktu. Sonunda avluda çalışanlardan biri, bir adamın usulca avludan geçerek dışarı çıktığını söyledi.

. Tarifi de bizim müşterininkine uyuyordu. Ondan sonra kalkıp June'la

buraya geldik."

Müfettiş Grome önüne bir deste kâğıt çekti. "Adamı tarif edin. Çabucak. Kaybedecek zamanımız yok."

June, "Adam, orta boyluydu," dedi. "Kamburu çıkmış gibiydi.

Gözlüğü vardı."

"Elbiseleri?"

- 134-

"Koyu renk elbise ve pardösü. Fötr şapka. Oldukça eskiydi bunlar." Kız bu tarife başka bir şey ekleyemedi.

Müfettiş Grome da ısrara kalkışmadı. Biraz sonra her tarafa'telefon

ediliyordu. Ama Grome'un da Anderson'un da fazla bir ümidi olmadığı belliydi.

Yalnız Grome, o arada avludan usulca geçen adamın elinde bavul olmadığını öğrenmişti. "İşte bundan yararlanabiliriz,"

dedi.

Hemen iki memur Kara Kuğu'ya gönderildi. Otelin sahibiyle June da onlarla birlikte gittiler.

Memurlardan biri on dakika sonra döndü. "Otel kayıt defterini

getirdim, efendim. İşte adamın imzası."

Hepimiz masanın başına üşüştük. Adamın yazısı küçük ve bozuktu, kolay okunmuyordu bu.

Polis müdürü, "ABC. Case," diye mırıldandı. "Yoksa Cah mi?"

Grome anlamlı anlamlı başını salladı. "ABC..."

Anderson sordu! "Bavul nerede?"

"Getirdik, efendim. Orta boyda bir şey bu. İçi yassı kutularla

dolu."

"Kutularla mı? O kutuların içinde ne var?"

"Çorap, efendim. Naylon çorap..."

Grome, Poirot'ya baktı. "Tebrikler... Doğru tahmin etmişsiniz."

28. (Bu bölüm Bay Hastings'in defterinden değildir.)

Müfettiş Grome, Scotland Yard'daki bürosundaydı. Masasındaki

telefon çaldı. "Bir genç geldi, efendim. Anlattıklarını dinlemeniz

doğru olur, sanırım."

Müfettiş Grome içini çekti. Günde en aşağı yirmi kişi ABC hakkında bilgi vermeye geliyordu. Bunlardan kimisi zararsız delilerdi,

kimisi de ABC'yi gerçekten gördüklerini sanan kimseler.

Grome mırıldandı. "Pekâlâ. Onu gönder bakalım."

Bir iki dakika sonra kapı vurularak bir memur içeriye uzun boylu, oldukça yakışıklı bir genci soktu. "Bu, Tom Hartigan, efendim.

Anlatacaklarının ABC olayıyla bir ilgisi olabilir."

Grome, Tom'un elini sıktıktan sonra ona oturmasını söyledi.

Ona sigara da verdi. "Evet, şimdi sizi dinliyorum."

Tom çekingen bir tavırla konuşmaya başladı. "Tabii bu anlatacaklarımın

cinayetlerle hiçbir ilgisi olmayabilir."

"Siz işin o tarafını bana bırakın."

"Efendim, bir kız arkadaşım var. Annesi pansiyon işletiyor; ikinci katta, arka tarafa bakan odalardan birinde bir yıldan daha

fazla zamandan beri bir adam kalıyor. Cust adında biri."

"Cust ha?"

"Evet, efendim. Orta yaşlı, dalgın görünümlü bir adam. Sanırım

bir zamanlar durumu daha iyiymiş, sonra düşmüş. Bana

öyle güzüktü. Yumuşak ve nazik bir hali var. İnsan ona bakınca,

'Bu adam bir sineği bile incitmez,' diyor. Ama geçen gün acayip

bir şey oldu..." Tom, Grome'a Bay Cust'ın sevgilisi Lily'e Cheltenham'a

gideceğini söylediğini anlattı. "Üstelik Lily daha sonra

onun üçüncü cinayet sırasında Churston'da olduğunu söyledi...

İkinci cinayet sırasında ise adam Bexhill'deymiş... Bu benim aklıma

takıldı tabii. Lily'le daha sonra tekrar konuştum. Ona önce

Cust'ın adını sordum. Lily hatırlamadı, ama annesi biliyordu.

Cust'ın ilk ismi A, göbek adı da B'yle başlıyor. Ondan sonra oturduk

ilk cinayet sırasında Cust'ın Andover'de olup olmadığını hesaplamaya

çalıştık. Ama bu kolay olmadı. Aradan üç ay geçmişti.

Fakat o yaşlı kadın öldürüldüğü zaman Andover'de olduğunu

sanıyoruz."

- 136-

Müfettiş Grome bütün bunları dikkatle dinlemiş ve önündeki

kâğıda not almıştı. "Şu sizin Bay Cust'la bir görüşmemiz gerektiği

anlaşıyor. Kendisi şimdi pansiyonda mı?"

"Evet, efendim."

"Ne zaman, döndü?"

"Doncaster cinayeti işlendiği akşam, efendim."

"O günden beri ne yapıyor?"

"Odasından çıkmıyor, efendim, üly'nin annesi Bayan

Bury'nin söylediğine göre davranışları çok acayipmiş...
Adam bir

sürü gazete alıyormuş... Hem sabahkileri, hem de akşam çıkanları.

Bayan Bury, onun kendi kendine konuştuğunu da söylüyor.

Adamın giderek acayipleştiğini düşünüyor."

Grome, "Bayan Bury'nin adresi nedir?" dedi. Tom bunu söyledi.

"Teşekkür ederim, Bay Hartigan. Bugün pansiyona giderim.

Size Bay Cust'la karşılaştığınız taktirde dikkatli davranmanızı

söylememe gerek yok sanırım." Ayağa kalkarak, delikanlının elini

sıktı. "Bize gelmekle iyi ettiniz, Bay Hartigan... İyi günler..."

Tom çıktıktan sonra Müfettiş Grome yardımcılarından birini

çağırıldı. "Şu adresteki pansiyonu göz hapsine alın. Ama bizim

kuşu ürkütmelerini de istemiyorum. Önce müdür yardımcısıyla

bir konuşayım. Herhalde Cust'ın buraya getirilmesi ve kendisine

ifade vermek isteyip istemediğinin sorulması daha iyi olur. Adamın

iyice kaygılanmaya başladığı belli."

Dışarda Tom Hartigan, kendisini beklemekte olan Lily Bury'nin yanına gitmişti.

"Konuştun mu, Tom?"

Delikanlı başını salladı. "Evet. Hem de Müfettiş Grome'la. Bu cinayetlerin soruşturulması ona verildi."

"Peki, müfettiş ne dedi?"

Tom, Müfettiş Grome'la yaptığı konuşmayı kısaca anlattı.

Lily mırıldandı. "Demek bu işleri gerçekten onun yaptığını düşünüyorlar!"

- 137-

"Olabilir, diyorlar. Her neyse... Pansiyona gelip Cust'a bir iki

soru soracaklar."

"Zavallı Bay Cust."

"Kızım, 'Zavallı Bay Cust,' demen yersiz. Eğer o ABC'yse dört korkunç cinayet işlemiş demektir."

Lily içini çekerek başını salladı. "Korkunç..."

"şimdi gel de yemek yiyelim, sevgilim. Eğer doğru tahmin ettiyse, adımız yakında gazetelere geçecek."

"Ah, Tom, sahi mi?"

"Evet. Tabii seninki de. Hatta anneninki de sanırım. Senin resmini basacaklarından da eminim."

"Ah, Tom!" Lily heyecanla Tom'un kolunu sıktı.

Delikanlı, "Haydi gel," dedi. "Seninle şöyle güzel bir yemek

iyelim."

"Olur, ama bana bir dakika izin ver. İstasyondan telefon etmem

gerekıyor."

"Kime?"

"Bir kız arkadaşa. Onunla buluşacaktık da..." Genç kız karşı

kaldırırına geçti. Üç dakika kadar sonra tekrar Tom'un yanına geldiği zaman yanakları kırmızı kırmızıydı. "Haydi, Tom." Genç

adamin koluna girdi. "şimdi bana Scotland Yard'ı uzun uzun anlat.

Diğer dedektifi görmedin mi?"

"Hangi dedektifi?"

"Belçikalıyı. Hani ABC'nin sık sık mektup yazdığı adamı..."

"Hayır. Belçikalı orada değildi."

"Haydi, anlat. Sen içeri girince ne oldu? Kiminle konuştun önce? Ne dedin?"

Bay Cust telefon almacını usulca yerine bıraktı. Dönerek

Bayan Bury'e baktı. Kadın odalardan birinin kapısında duruyordu.

Meraklandığı belli oluyordu.

"Size hiç telefon etmezlerdi, Bay Cust!"

"Şey... orası öyle, Bayan Bury."

- 138-

"Kötü bir haber olmadığını umarım."

"Hayır... hayır..." Bu kadın da ne kadar ısrarcıydı. Bay

Cust'ın gözü elindeki gazetenin başlıklarından birine ilişti.

Doğumlar... Evlenmeler... Ölümler.

Telaşla, "Kız kardeşimin bir oğlu olmuş," dedi. Oysa hiçbir zaman bir kız kardeşi olmamıştı onun.

"Ah, ne hoş! Ne hoş! Doğrusu Bay Cust, telefondaki hanım sizinle konuşmak istediğini söyleyince bir an onun sesini kızım

üly'ninkine benzettim. Tıpkı onunki gibiydi, ama bu hanım daha

gururlu bir şekilde konuşuyordu. Bilmem ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Kurumlu bir ses... Neyse, sizi tebrik ederim,

Bay Cust. Bu, kardeşinizin ilk çocuğu mu? Yoksa başka küçükler

de var mı?"

Bay Cust mırıldandı. "Bu ilk çocuğu... Ondan başka yeğenim olacağını da sanmıyorum... Şey... artık hemen gitmem gerek. Onlar... gelmemi istiyorlar da. Çabuk davranırsam herhalde trene yetişirim."

Adam merdivenlerden koşarak çıkarken, Bayan Bury arkasından

seslendi. "Orada uzun zaman kalacak mısınız?"

"Hayır, hayır... Yalnızca bir iki gün..." Odasına girdi. Bayan

Bury'se mutfağa gitti. Tatlı tatlı yeni doğan küçüğü düşünüyordu.

Sonra birden vicdanı sızlamaya başladı. Bir gece önce

Tom'la Lily, Bay Cust'ın ABC oduğunu iddia etmiş, tarihleri hesaplamaya

kalkışmışlardı. Adının başharfleri ABC olduğu ve

saçma bir iki rastlantı yüzünden. Kadın, ama ciddi değillerdi herhalde,

diye düşündü. Şimdi de o yaptıklarından utanıyorlardı...

Bay Cust elinde bavuluyla usulca merdivenlerden indi.

Gözleri bir an telefona takıldı. Biraz önce yaptığı konuşma kafasında

çınılıyordu hâlâ.

"Bay Cust, siz misiniz? Size haber vermek istedim. Scotland Yard'dan bir müfettiş sizi görmeye gelebilir..."

- 139-

Kendisi ne söylemişti? Bunu pek hatırlamıyordu. "Teşekkür ederim... teşekkür ederim, yavrum." Ya da buna benzer bir şey.

Uly bana neden telefon etti? Her şeyi tahmin ediyor mu o?

Lily'nin iyi bir kız olduğunu biliyordum zaten...

Bay Cust sokak kapısını açarak dışarıya süzüldü.

Nereye gidecekti?

29. Scotland Yard'da

Yine toplantı...

Müdür yardımcısı, Müfettiş Grome, Poirot ve ben...

Müdür yardımcısı, "Çoraplarla ilgili düşünceniz gerçekten çok parlaktı," diyordu.

Poirot ellerini açtı. "Durumdan anlaşılıyordu bu. Adamın kapı

kapı dolaşarak çorap sattığı meydandaydı."

"Her şey tamam değil mi, Grome?"

Müfettiş başını salladı. "Evet... Cust'ın bütün o cinayetler

sırasında o civarda olduğunu tespit ettik. Otellerde de kendi

adiyla kalmıştı..." Bir an durdu. "Tom Hartigan adlı bir gencin

verdiği bilgi üzerine kalkıp Cust'ın kaldığı pansiyona gittim. Ama

o, yarım saat önce çıkmıştı. Hem de bir telefon konuşmasından

sonra. Pansiyoncu kadın kendisini o zamana kadar telefonla pek aramadıklarını da söyledi."

Müdür yardımcısı, "Acaba adamın bir suç ortağı mı var?" dedi.

Poirot, "Sanmam," diye karşılık verdi. "Acayip bir şey bu...

veya..." Hepimiz ona bakıyorduk. Ama arkadaşım sözlerine devam

etmedi, yalnızca başını salladı.

Müfettiş Grome devam etti. "Cust'ın odasını iyice aradım.

Katilin o olduğu muhakkak. Odada Mösyö Poirot'ya gelen mektupların

kâğıtlarının eşi, kutu kutu çoraplar vardı. Dolapta da paket

edilmiş sekiz tane yeni ABC tren tarifesi buldum."

_ 140-

Müdür yardımcısı, "Bunlar kesin kanıtlar," dedi.

Müfettiş zaferle, "Bir şey daha buldum," diye ekledi. "Ama Cust'ın odasında değil. Holdeki şemsiyelikte..."

"Bıçağı mı?"

"Evet, bıçağı. Son cinayetin onunla işlendiğine gerçek gözüyle bakılıyor. Bıçağın üzerinde kurumuş kan lekeleri de vardı."

Müdür yardımcısı takdirle başını salladı. "Bravo, Grome. Artık bir şey kaldı."

"Nedir o?"

"Adamı yakalamak."

"Merak etmeyin, efendim. O, elimize düşecek." Müfettişin sesinden kendisine çok güvendiği belliydi.

"Siz ne dersiniz, Mösyö Poirot?"

Arkadaşım daldığı düşüncelerden uyandı. "Efendim?"

"Katili kısa bir süre sonra yakalayacağımızdan söz ediyorduk.

Siz de aynı düşüncede değil misiniz?"

"Tabii... tabii..." Sesi o kadar dalgındı ki, diğerleri ona merakla

baktılar.

"Sizi endişelendiren bir şey mi var, Mösyö Poirot?"

"Evet, çok endişelendiren bir şey var. Sebep...
Cinayetlerin

sebebi."

Müdür yardımcısı sabırsız sabırsız, "Ama, dostum," diye cevap verdi. "Bu adam deli."

Grome nedense nazik bir tavırla Poirot'nun yardımına koştu.

"Ben Mösyö Poirot'nun ne demek istediğini anlıyorum. Haklı da. Bu adamda belirli bir saplantı olması gerek. Neyse kendisini

yakaladığımız zaman elbet bunu da anlayacağız."

Poirot hafifçe gülümsedi, ama sesini çıkarmadı.

Ondan sonra da toplantı dağıldı.

Biz çıkarken müdür yardımcısı, "Acaba Cust şimdi nerede?" diye mırıldanıyordu.

- 141-

30. (Bu bölüm Bay Hastings'in defterinden değildir.)

Bay Cust manav dükkânının yanında durmuş, karşıya bakıyordu.

"Evet, orası..."

"Bayan Asher. Tütüncü."

Bay Cust levhaya baktı baktı. Sonra dönerek ayaklarını sürüye

sürüye uzaklaştı. Şehrin anacaddesine çıktı.

Durumu güçtü... Çok güç... Çünkü parası kalmamıştı...

Bütün gün yemek yemediği için kafası bir tuhaftı...

Bir dükkânın önündeki afişe baktı.

"ABC cinayetleri. Katil hâlâ yakalanamadı. Mösyö Hercule Poirot'yla yapılan konuşma."

Bay Cust, "Mösyö Hercule Poirot," diye mırıldandı. "Acaba o biliyor mu?"

Tekrar yoluna devam etti. O afişe uzun uzun bakması doğru olmayacaktı.

Daha fazla dayanamayacağım, diye düşündü.

Bir adım... Sonra bir adım daha;.. Yürümek ne acayip şeydi...

Gülünçtü bu.

Ama insanlar da gülünç hayvanlardı zaten...

Ve kendisi... Alexander Bonaparte Cust, herkesten de gülünçtü.

Daima öyleydi...

Herkes ona gülerdi...

Ama Bay Cust, onları suçlu bulmuyordu.

Nereye gidiyordu? Bunu bilmiyordu. Her şeyin sonuna gelmişti

artık. Şimdi ayaklarına da bakmıyordu.

Bir adım... Bir adım daha...

- 142-

Başını kaldırdı... Önünde ışıklar vardı... Işıklar ve harfler...

Bay Cust, "Çok acayip!" dedi. Hafifçe güldü.

Sonra içeri girdi. Aynı anda sendeleyerek yere yığıldı.

31. Hercule Poirot sorular soruyor

Güzel bir kasım günüydü.

Dr. Thompson'la Başmüfettiş Japp, Poirot'ya Alexander Bonaparte

Cust soruşturması hakkında bilgi vermeye gelmişlerdi.

Poirot biraz soğuk almış olduğu için mahkemede bulunamamıştı.

Japp, "Aleyhinde dava açılacak," dedi. "Bu iş de böylece sona eriyor."

"Suçlunun avukatının savunmayı okumasına şaştım," diye mırıldandım. "Bunun asıl davada yapıldığını sanırdım."

Japp başını salladı. "Avukat biraz aceleci, ama işini bilir o.

Tabii dava sırasında Cust'ın deli olduğunu savunacak."

Poirot omzunu silkti. "Deliler beraat ettirilmezler.
Kraliçenin

emriyle tımarhaneye kapatılmak ve ölünceye kadar orada kalmamak,

idama yeğlenecek bir şey olmasa gerek."

Japp mırıldandı. "Belki avukat elinde bir koz olduğunu düşünüyordur."

Poirot, Thompson'a döndü. "Siz ne düşünüyorsunuz, doktor?"

"Cust hakkındaki fikrim mi? Açıkçası ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Aklı başında bir adam gibi hareket ediyor. Tabii saralı olduğunu sanıyorum."

Sordum. "Cinayet işleyip de bunu unutmak mümkün müdür?"

Adam, 'Ben cinayet işlemedim,' derken öyle içten konuşuyordu

ki?" - 143-

Dr. Thompson hafifçe gülümsedi. "Siz o pozlara inanmayın.

Bence Cust o cinayetleri işlediğini çok iyi biliyor."

Grome, "Suçlu oldukları zaman çoğunlukla öyle masum ve heyecanlı bir tavırla konuşurlar," diye ekledi.

Poirot, "Mektupları hâlâ açıklayamadılar," dedi.

"Bu konu sizi ilgilendiriyor mu?"

"Tabii. O mektuplar bana yazılmıştı. Oysaki bu mektuplar

konusunda Cust bir tek kelime bile söylemiyor. O mektupların

neden yazıldığını anlamadıkça, bu cinayetlere çözülmüş gözüyle

bakamayacağım."

"Evet, sizi anlıyorum. Şimdiye kadar onunla hiç karşılaşmamış

mıydınız?"

"Hayır, hiçbir zaman."

"Bu düşmanlığa adınız sebep olabilir."

"Adım mı?"

"Evet. Cust'a annesi iki büyük adamın adını vermiş. Makedonyalı

Büyük İskender'in ismi... Ve Napolyon'un adını. Bu nedenle Cust kendisine uygun bir rakip ararken sizi bulmuş. Küçük adınız Hercules... Herkül yani. Bildiğin gibi o da güçlü oluşuyla

tanınmış bir kahramandı."

"Sözleriniz aklıma bazı şeylerin gelmesine yol açıyor, doktor..."

"Ama benimki sadece bir düşünce... Neyse... Artık gitmem gerek..." Doktor ayrıldı. Ama Japp kaldı.

Poirot sordu. "Cust'ın Bexhill cinayeti sırasında olay yerinin

yakınında olmaması sizi endişelendiriyor mu?"

Başmüfettiş itiraf etti. "Biraz endişeleniyorum. Ama açıkçası

Cust'ın sözlerine de pek inanmıyorum. Fakat ortaya çıkan tanığın

da dürüst ve akli başında bir adam olduğu muhakkak."

"Adı neydi onun?"

"Strong... Kırk yaşlarında, sert, kendinden emin bir maden mühendisi. 24 Temmuz gecesi Cust'la Eastbourne'da bir otelde

tanıştığı konusunda ısrar ediyor. Yalnızmış, konuşacak birini arı-

- 144-

yormuş. Cust'la ahbap olmuşlar. Yemekten sonra da onunla domino

oynamışlar. Hem de saatlerce. Ve gece yarısını on dakika

gece birbirlerinden ayrılmışlar. Eğer Cust gerçekten on ikiyi on

gece Eastbourne'da idiyse o zaman onun Bexhill'de kumsalda

gece yarısıyla bir arası Beth Bernard'ı boğmuş olması imkânsız.

Ve işte Strong da bu konuda yemin ediyor."

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Aşılması imkânsız

bir engele benziyor bu."

Japp, "Grome da acı acı düşünüyor," dedi.

"Strong, olaydan emin mi?"

"Evet. Üstelik inatçının da biri o. Diyelim ki Strong bir hata

yaptı. Domino oynadığı adam Cust değildi. O zaman neden ahbap

olduğu kimsenin adının Cust olduğunu söylesin? Zaten otel defterinde de Cust'ın imzası var. Strong'un Cust'ın suç ortağı olduğunu

söyleyemeyiz. Çünkü manyak katillerin suç ortakları olmaz.

Acaba Beth Bernard daha geç bir saatte mi öldürüldü? Fakat

polis doktoru bu konuda çok kesin konuşmuştu. Cust'ın ise

yirmi kilometre ötedeki bir yere gidip döneb^lmesi için kuş olup

uçması gerekti."

Poirot mırıldandı. "Sorun..."

"Tabii aslında bu önemli değil. Sonuçta Cust'ı asıl Doncaster

cinayetinden tutukladık. Kanlı pardösü... Bıçak... O işin kuşku

götürür yanı yok. Hiçbir jüri Cust'ı beraat ettiremez. Ama Bexhil!

olayı da hoşla gidecek bir şey değil. Bu adam Doncaster cinayetini

işledi. Churston cinayetini de, .. Andover cinayetini de...

O halde Bexhill cinayeti de onun marifeti olmalı. Ama bunu nasıl

yaptığını anlayamıyorum." Başını sallayarak ayağa kalktı.

"Eh, sizin için tam fırsat Mösyö Poirot, Grome işin içinden çıkamıyor.

Sık sık söz ettiğiniz o gri hücreleri biraz çalıştırın bakalım.

Cust'ın o cinayeti nasıl işlediğini bize gösterin."

Japp evden ayrıldıktan sonra, "E, ne dersin, Poirot?" diye sordum. "Gri hücreler bu işin üstesinden gelebilecek mi?"

- 145 - Cinayet Alfabetesi / F: 10

Poirot bu sorumu başka bir soruyla cevaplandırdı. "Söyle Hastings, artık bu olayın sona erdiğini mi düşünüyorsun?"

"Tabii... Katil yakalandı... Kanıtlar sağlam... Geriye dava

kalıyor."

Poirot başını salladı. "Bu olay o adamın etrafında dönüyor,

Hastings. Onun nasıl bir insan olduğunu anlamadıkça, esrarı

çözmüş sayılamayız. Onu yargıcın karşısına çıkarmak yeterli

değil."

"Cust hakkında epey şey biliyoruz."

"Aksine, hiçbir şey bilmiyoruz. Onun nerede doğduğunu öğrendik. Savaşta bulunmuş ve kafasından hafif bir yara almış.

Saralı olduğu için de terhis edilmiş. Hemen hemen iki yıldan beri

Bayan Bury'nin pansiyonunda oturuyormuş. Sakin, sessiz...

başkalarının pek farkına varmadıkları bir adammış. Ama onun

zekice cinayet planları yaptığını ve bunları gerçekleştirdiğini de

biliyoruz. Cust'ın inanılmayacak kadar budalaca hatalar yaptığını

da bildiğimiz gibi. Onun hiç acımadan, göz kırpmadan adam

öldürdüğünün farkındayız. Ama onun suçunun başkalarının üzerine

yıkılmasını istemediğini de anlamıştık. Madem rahatça

adam öldürmeyi istiyordu, o zaman başkalarının katil olarak yakalanmasından

neden o kadar kaçınıyordu? Anlamıyor musun,

Hastings? Bu adam çelişkilerle dolu. Aptal ve kurnaz... Hain ve

müşfik... Tabiatının bu iki zıt yanını birleştiren ortak bir nokta olması

gerek."

"Ona bir psikoloji konusu olarak bakarsan," diye başladım.

"Bu olay başından beri neydi zaten? Daha ilk günden beri katili tanımaya çalışıyordum. Ve şimdi Cust'ı hiç tanımadığımı

anladım, Hastings. Hiçbir şey bilmiyorum ben."

"Kudret merakı..." diyecek oldum.

"Evet, bu çok şeyi açıklayabilir... Ama ben bunu yeterli bulmuyorum.

Bilmek istediğim şeyler var. Adam bu cinayetleri neden işledi? Kurban olarak neden o kimseleri seçti?.."

"Alfabetik olarak..." diye başladım.

- 146-

"Bexhill'de Beth Bernard'dan başka adı B'yle başlayan kimse yok muydu? Beth Bernard... Bu konuda aklıma bir şey gelmişti... Bu doğru olmalı... Doğru olmalı... Eğer öyleyse..." Bir

süre sessiz sedasız oturdu. Onu daldığı düşüncelerden uyandırmak

istemedim.

Yanılmıyorsam, biraz kestirdim de. Poirot'nun omzuma dokunmasıyla

kendime geldim. Arkadaşım şefkatle, "Sevgili Hastings,"

dedi. "Benim dâhi arkadaşım..." Onun bu iltifatı beni şaşırttı.

Poirot ısrar etti. "Doğru bu. Sen her zaman bana yardım eder... bana uğur getirirsin. Bana ilham verirsin."

"Bu kez sana nasıl ilham verdim?" diye sordum.

"Kendi kendime bazı sorular sorarken senin sözlerini hatırladım.

Berrak, belirli sözler. Sana bir keresinde en gözle görülür gerçekleri açıklamakta usta olduğunu söylememiş miydim? Ve bense belirgin gerçeklere aldırılmıyordum."

"O pırıltılı sözlerim hangileri?" dedim.

"O sözler her şeyi bir kristal şeffaflığına kavuşturuyor. Böylece

bütün sorularımı cevaplandırabiliyorum. Bayan Asher'in neden

öldürüldüğünü biliyorum. Zaten bunu uzun zaman önce anlamıştım...

Sir Carmichael Clark'ın öldürülmesinin... Doncaster

cinayetinin sebebini de biliyorum. Hercule Poirot'nun da bu işe

neden karıştırıldığını artık bildiğim gibi..."

"Lütfen açıkla mısın?" dedim.

"Şu anda açıklayamam. Önce biraz daha bilgi almam gerek.

Bunu bana bizim 'Özel Grup' verebilir. İstediğim soruların

cevaplarını öğrendikten sonra gidip ABC'yi göreceğim.
Böylece

iki düşman, ABC'yle, Hercule Poirot karşı karşıya
gelecekler."

"Sonra?" diye sordum.

Poirot, "Sonra," dedi. "Konuşacağız. Bir şeyi gizlemek
isteyen

bir insan için konuşmaktan daha tehlikeli bir şey olamaz,

Hastings. Bana inan. Bir zamanlar akıllı bir Fransız bana
konuş-

- 147-

mayı insanların düşünmemek için icat ettiklerini
söylemişti. Aynı

şekilde bir insanın gizlemeye çalıştığı şeyi öğrenmenin de
en iyi

yoludur bu. İnsanlar konuşurlarken kendilerini ele
verirler, Hastings."

"Cust'ın sana ne söyleyeceğini düşünüyorsun?"

Hercule Poirot gülümsedi. "Cust bana yalan söyleyecek...

Ve ben böylece işin doğrusunu anlayacağım..."

32. Tilki Avı

Ondan sonraki birkaç gün Poirot durmadan şuraya buraya

gitti. Fakat bana ne yaptığından, kimleri gördüğünden söz
etmeye

de yanaşmadı.

Fakat haftanın sonlarına doğru Bexhill'e gitmek istediğini açıkladı. Bana, "Sen de gelebilirsin," dedi. Bu daveti hemen kabul ettim.

Sonradan Poirot'nun 'Özel Grup'takileri de çağırılmış olduğunu

anladım. Onlar da benim kadar meraktaydılar. Buna karşın o günün sonuna doğru Poirot'nun maksadını yavaş yavaş anlamaya

başlar gibi oldum.

Arkadaşım önce Bay ve Bayan Bemard'ın evine gitti. Kadından

Bay Cust'ın hangi saatte eve uğradığını, ona neler söylediğini

öğrendi. Ondan sonra Cust'ın oteline uğradı. Onun otelden ne zaman ve nasıl ayrıldığını uzun uzun sordu.

Poirot daha sonra kumsala, Beth Bemard'ın cesedinin bulunduğu

yere indi. Orada bir süre dolaştı durdu. Dikkatle yerlere bakıyordu. Doğrusu buna bir anlam veremedim. Çünkü günde iki kez denizin suları oraya kadar yükselip, her şeyi örtüyordu.

Ama uzun dostluğumuz süresinde Poirot'nun davranışlarının

ne kadar anlamsız görünürlerse görünsünler, önemli sebepleri

olduğunu öğrenmiştim. Sonra kıyıdan bir arabanın bırakıla-

- 148-

bileceği en yakın yere çıktı. Oradan da Eastbourne otobüslerinin

kalktığı durağa gitti.

Sonunda hepimizi Sarı Kedi çayhanesine götürdü. Orada

tatsız bir çay içtik. Bize tombul garson kız Milly Hig servis yaptı.

Poirot, kıza arka arkaya iltifatlar yağdırdı durdu. Milly Hig ise,

onun bu sözleri karşısında kıkır kıkır gülerek, "Ah, ben Fransızları

bilirim..." dedi.

Poirot, onun hatasını düzelterek Fransız değil Belçikalı olduğunu

söylemedi. Kıza, beni şaşırtan, hatta utandıran bir tavırla

bakmaya devam etti.

Sonra da, "Voila\" diye mırıldandı. "Bexhill'deki işim bitti.

Buradan Eastbourne'a gideceğim. Orada ufak bir araştırma yapacağım.

Ama hepinizin benimle gelmesine gerek yok. Şimdi

hep birlikte otele gidip kokteyl içelim. Bu çay pek berbattı."

Oteldeki içkilerimizi yudumlarken Ron Clark merakla,
"Galiba

sizin neyin peşinde olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi.

"Cust'ın Bexhill'le ilgili iddialarını çürütmeye
çalışıyorsunuz. Ama

neden bu kadar sevinçli olduğunuzu anlayamadım. Çünkü yeni
hiçbir şey öğrenmediniz."

"Evet, orası doğru."

"O halde?"

"Sabır... Zamanla her şey yoluna girer."

"Fakat hayatınızdan pek memnun olduğunuz belli."

"Bunun sebebi şu ana kadar aklıma gelen fikri çürütecek
en ufak bir şeyle bile karşılaşmamış olmam." Yüzünde ciddi
bir

ifade belirdi. "Arkadaşım Hastings bana vaktiyle
çocukluğunda

bir oyun oynadıklarından söz etmişti. Adı 'Gerçek'miş bu
oyunun.

Herkese sırayla üç soru sorulmuş bu oyunda. Zaten oyuna

başlarken buna yemin edilirmiş. İsteyen üçüncü soruyu
cevaplandırmaktan

kaçınırmış." Durdu.

Megan, "E?" dedi.

"Ben de o oyunu oynamak istiyorum. Ama bu kez üç soru sormak şart değil. Bir soru yeter. Hepinize birer soru sormak."

Clark sabırsızca başını salladı. "Her sorunuzu cevaplandırırız."

"Ama ben işi iyice ciddi tutmak istiyorum. Hepiniz de doğruyu

söyleyeceğinize yemin eder misiniz?" O kadar ciddi bir hali vardı ki, diğerleri iyice şaşırdılar. Sonra onlar da birdenbire ciddileşiverdiler.

Hepsi de Poirot'nun istediği gibi yemin de ettiler.

Arkadaşım, "Alâ," dedi. "Başlayalım..."

Thora Grey bağırdı. "Ben hazırım."

"Ah, 'Önce hanımlar,' sözü iyidir, ama bu kez nezaketsizlik olur. Onun için başkasından başlayalım." Ron Clark'a döndü.

"Sevgili Mösyö Clark, hanımların bu yıl Asccî yarışlarında giydikleri

şapkalar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Ron Clark, ona şaşırarak baktı. "Şaka mı bu?"

"Ne münasebet!"

"Bu ciddi bir soru mu yani?"

"Evet."

Clark gülmeye başladı. "Açıkçası bu yıl Ascot yarışlarına gitmedim, Mösyö Poirot. Ama onları arabayla giderlerken gördüm.

Hepsi de tek kelimeyle, 'Gln't."

"İnanılmayacak biçimde Şeyler miydi bunlar?"

"Evet."

Poirot gülümsedi ve sonra, Donald Frazer'a döndü. "Bu yıl ne zaman izin yaptınız, Mösyö Frazer?"

Bu sefer de Donald Frazer, ona hayretle baktı, "izin mi?"

Ağustosun ilk iki haftası izin yaptım." Birdenbire yüzünde ıstırap

dolu bir ifade belirip kayboldu. Aklına yine kaybettiği sevgilisi

gelmişti sanırım.

Fakat Poirot, onun cevabına pek aldırmadı. Thora Grey'e

döndü ve sesi de birdenbire sertleşti. "Matmazel, eğer Lady

Clark lseydi ve Sir Carmichael Clark size evlenme teklif etseydi,

bunu kabul eder miydiniz?"

- 150-

Genç kadın ayağa fırladı. "Bana böyle bir soru sormaya nasıl cüret ediyorsunuz? Bir hakarettir bu!"

"Belki. Ama siz doğruyu söyleyeceğinize dair yemin ettiniz.

Cevap verin. Evet veya hayır."

"Sir Michael bana karşı inanılmayacak kadar iyiydi. Bana

kızıymışım gibi davranıyordu. Ben de ona karşı öyle duygular

besliyordum. Yani kendisine karşı sevgi ve minnet duyuyordum."

"Özür dilerim ama, bu cevap değil. Evet veya hayır, matmazel."

Thora tereddüt etti. Sonra da, "Tabii ki, 'Hayır,'" dedi.

Poirot, ona şöyle bir baktı. "Teşekkür ederim." Megan Bernard'a

döndü. Genç kızın rengi iyice uçmuştu. Sanki çetin bir imtihana

hazırlanıyormuş gibi kesik kesik soluk alıyordu. Poirot'nun

sesi bir kamçı gibi sakladı. "Matmazel, yaptığım bu soruşturmanın

nasıl bir sonuç vereceğini düşünöyorsunuz? Benim

gerçeği öğrenmemi istiyor musunuz? Yoksa istemiyor musunuz?"

Megan gururla başını kaldırdı. Onun vereceği cevabı tahmin

ediyordum. Çünkü Megan dünyanın en dürüst kızıydı. Bu

yüzden o, "Hayır!" deyince bayağı aptallaştım. "Hayır!"

Hepimiz de irkildik. Poirot eğilerek, genç kızın yüzüne baktı.

"Matmazel Megan belki gerçeği öğrenmek istemiyorsunuz, ama daima doğruyu söylediğiniz de muhakkak."

Kapıya doğru döndü. Sonra da Mary Drower'i hatırlayarak ona baktı. "Söyle, yavrum, erkek arkadaşın var mı?"

Endişeli bir hali olan Mary şaşırarak kızardı. "Ah, Mösyö Poirot. Ben... ben... doğrusu emin değilim."

Arkadaşım gülümsedi. "İyi..." Sonra da bana, "Eh dostum," dedi. "Artık Eastbourne'a gidebiliriz."

Biraz sonra arabayla yolda ilerliyorduk...

"Sana bir şey sormak yararsız mı olur, Poirot?"

- 151 -

"Şu anda öyle... Yaptıklarına bakarak bunlardan bir anlam çıkar."

Ondan sonra bir şey söylemedim. Poirot hayatından pek memnundu. Kendi kendine bir şarkı mırıldanıp duruyordu. Prevensay'den

geçerken durup kaleye bakmamızı önerdi.

Bu işi yaptıktan sonra tekrar arabaya dönerken çocukların oyun oynayıp, şarkı söylediklerini duyduk.

Poirot, "Ne diyor onlar, Hastings?" diye sordu. "Sözlerini anlayamıyorum."

Dikkatle dinledim.

"Tilkiyi yakalamak,
Bir kutuya kapamak

Ve onu bir daha bırakmamak..."

Poirot tekrarladı. "Bir tilkiyi yakalamak, bir kutuya kapamak

ve onu bir daha bırakmamak..." Yüzünde çok ciddi ve sert bir ifade

belirmişti. "Korkunç bir şey bu, Hastings... Ölünceye kadar bir

kutunun içine hapsedilmek... Korkunç bu!" Başını salladı. Tekrar

konuşmaya başladığı zaman sesi değişmişti. "Yarın Cust'ı görmeye

gideceğim." Sonra şoföre emretti. "Londra'ya dönelim."

"Eastbourne'a gitmiyor muyuz?" diye bağırdım.

"Buna gerek yok... Öğreneceğimi öğrendim."

33. Alexander Bonaparte Cust

Poirot'yla Alexander Bonaparte Cust adlı acayip adamın arasındaki konuşmada ben bulunmadım. Ama arkadaşım bana bunu en ince ayrıntısına kadar anlattı. Onun için bu konuşmayı

sanki orada bulunmuşçasına hikâye edebilirim.

Bay Cust iyice küçülmüştü sanki. Kamburu daha da çıkmıştı.

Dalgın dalgın parmaklarıyla ceketini çekiştirip duruyordu.

Poirot bir süre konuşmadı. Oturmuş, karşısındaki adama bakıyordu.

- 152-

O sıkıntılı hava kayboldu. Rahat, yumuşak bir hal aldı...

Sonunda Poirot adeta şefkatle, "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" dedi.

Diğeri başını salladı. "Hayır... Bildiğimi iddia edemeyeceğim..."

Yoksa sizi avukatım mı yolladı?" Sesi terbiyeli ama ilgisizdi.

Kendi düşünceleriyle meşgulmüş gibi bir görünüşü vardı.

"Ben Hercule Poirot'yum." Arkadaşımın sesi çok tatlıydı.

Dikkatle de adama bakıyordu.

Bay Cust başını hafifçe kaldırdı. "Öyle mi?" Bir dakika sonra

aynı sözleri tekrarladı. "Öyle mi?" Bu kez sesinde yeni uyanmaya

başlayan bir ilgi vardı. Başını kaldırarak Poirot'ya baktı.

Hercule Poirot ağır ağır başını salladı. "Evet... O mektupları

yazdığınız adam benim."

Birdenbire o dostça hava bozuluverdi. Bay Cust gözlerini Poirot'dan kaçırarak, öfkeyle, "Ben size hiçbir zaman yazmadım,"

dedi. "O mektupları yollayan ben değilim. Bunu kaç defa söyledim."

Poirot, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Siz yazmadıysanız, kim yazdı?"

"Bir düşman. Benim mutlaka bir düşmanım var. Herkes benim aleyhimde. Polis... herkes... benim aleyhimde. Dev bir entrika

bu."

Poirot cevap vermedi.

Bay Cust söylendi. "Kendimi bildim bileli herkes bana düşmandır."

"Siz çocukken de öyle miydi?"

Bay Cust bir an düşündü. "Hayır... pek değil. Annem beni çok severdi. Ama hırslıydı. Bana o gülünç adları takmasının nedeni

bu. Benim yükseleceğimi, tanınmış bir adam olacağımı sanıyordu.

Beni daima irademi kullanmaya, her şeyde öne atılmaya

teşvik ederdi. 'Sen istesen her şeyi yapabilirsin,' derdi."
Bir an

durdu. "Tabii yanılıyordu. Bunu çok geçmeden ben, kendim
an-

- 153-

ladım. Ben hayatta yükselecek bir tip değildim. Daima garip
şeyler

yapıyor, gülünç oluyordum. Üstelik çok çekingendim,
insanlardan

korkuyordum. Okulda çok sıkıntılı yıllar geçirdim.

Çocuklar isimlerimle alay ediyorlardı. Okulda hiç başarı
gösteremedim.

Ne derslerde, ne sporda..." Başını salladı. "İyi ki zavallı
anneciğim erken öldü. Yoksa düşkırıklığına uğrayacaktı...
Ticaret

kolejindeyken de budalaca hareket ettim. Daktiloda yazı
yazmayı

ve stenoyu herkesten daha geç öğreniyordum. Ama buna

karşın kendimi aptal da bulmuyordum. Bilmem ne demek
istediğimi

anlatabiliyor muyum?" Poirot'ya yalvarır gibi baktı.

Arkadaşım, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Devam
edin."

"Herkesin benim aptal olduğumu düşünmesi beni felce
uğratıyordu

adeta. Daha sonra büroda da aynı şey oldu."

Poirot sordu. "Ya savaşta?"

Bay Cust'ın yüzü birdenbire aydınlandı. "Biliyor musunuz savaş hiç de fena değildi. Hayatımda ilk kez başkalarından farklı

olmadığımı hissettim. Hepimizin de başında aynı Şey vardı."

Gülümsemesi söndü. "Sonra başımdan yaralandım. Hafif bir yaraydı

bu. Ama o arada sara nöbetleri geçirdiğimi öğrendiler...

Gerçekten de bazı zamanlar ne yaptığımı ben de bilmiyordum.

Ama beni bu yüzden terhis etmemelilerdi." - .

"Sonra?"

"Kâtip olarak çalışmaya başladım bir büroda. Durumum fena değildi, ama aylık azdı... Üstelik ilerleyemiyordum da. Hep

başkaları terfi ettiriliyordu. Ondan sonra vaziyetim güçleşmeye

başladı... Açıkçası aldığım para ancak boğazıma yetiyordu. O orap

işi teklifini aldığım zaman işi te böyle kötü bir durumdaydım."

Poirot usulca, "alıştığınızı söylediğiniz çorap firmasının

size işi vermediğini açıkladığını biliyorsunuz sanırım," dedi.

Bay Cust tekrar heyecanlandı. "Çünkü onlar da entrikanın içindeler. Bu başka türlü açıklanamaz. Elimde kanıt var...
Yazılı

- 154-

kanıt. Bana hep mektupla talimat verdiler. Nereye gideceğime,

kimlerin evine uğrayacağıma dair..."

"Ama o mektuplar da elle değil, daktiloda yazılmış."

"Aynı şey... Koskoca bir çorap imalatçısı da bana el yazısıyla

mektup yazacak değil yal"

"Bay Gust, daktilo makinelerinin kolaylıkla tanınabildiğini

bilmiyor musunuz? Söz ettiğiniz o mektupların hepsi de aynı makinede yazılmış."

"E, ne olacak?"

"O makine de sizin. Sizin odanızda bulmuşlar onu."

"O daktilo makinesini bana işe yeni başladığım zaman çorap firması yolladı."

"Ama o mektupları daha sonra almışsınız. Bu yüzden o mektupları sizin yazdığınız ve kendi adresinize yolladığınız düşünülebilir."

"Hayır, hayır... Bu da yine o entrikayla ilgili." Cust birdenbire,

"Tabii mektupların aynı cins bir makinede yazılması da normal

bir şey," dedi.

"Aynı tip değil, aynı makinede yazılmış onlar."

Bay Gust inatla tekrarladı. "Bir entrika bu."

"Ya dolapta bulunan ABC tarifeleri?"

"Onlardan hiç haberim yok. O paketin içinde çorap olduğunu sanıyordum."

"Andover'lilerle ilgili listede neden Bayan Alice Asher'in adının yanına işaret koydunuz?"

"Çünkü satışa onunla başlamaya karar vermiştim. İşe bir yerden başlamak lazımdı."

"Evet, doğru. Her işe bir yerden başlamak gerekir."

Bay Cust bağırdı. "Öyle demek istemedim! Onu kastetmedim I"

"Fakat neyi kastettiğimi biliyorsunuz."

- 155-

Bay Cust şiddetle titremeye başlamıştı. "Ben cinayet işlemedim

I Ben masumum! Büyük bir hata bu. ikinci cinayeti alın.

Bexhill'de işleneni. Ben o sırada Eastbourne'da domino oynuyordum.

Bunu siz de kabul etmelisiniz." Sesi zafer doluydu.

Poirot, "Evet," dedi. Sesi yumuşak ve düşünceliydi. "Ama insanlar günleri şaşırabilirler. Ve tanık Strong gibi kendilerinden

emin kimseler de hatalarını itiraftan hiç hoşlanmazlar. Söylediklerinde

ısrar ederler. Otel defterine gelince... İmza atarken buna yanlış tarih atmak da gayet kolaydır. Bunu kimse de fark etmez."

"Ben o sırada domino oynuyordum."

"Duyduğuma göre çok iyi bir domino oyuncusuymuşsunuz."

Bay Cust biraz şaşırıldı. "Ben... ben... galiba öyle."

"İnsanın dalıp gittiği bir oyundur bu, değil mi? Ayrıca ustalık

da ister."

"Eğlenceli bir şeydir domino. Şehirde, yemek saatinde domino

çok oynardık. Yabancıların domino yüzünden birbirleriyle nasıl kaynaştıklarını görseniz şaşarsınız. Özellikle de bir adamı

çok iyi hatırlıyorum. Onu, bana söylediği bazı sözler yüzünden

hiçbir zaman unutmadım. Kahve içerken birbirimizle konuşmaya

başladık. Sonra da domino oynadık. Yirmi dakika sonra bana

adamı yıllardan beri tanıyormuşum gibi geliyordu."

Poirot sordu. "O, size ne söyledi?"

Bay Cust'ın yüzünde endişelî bir ifade belirdi. "Sözleri beni

sarstı... Çok sarstı... İnsanların kaderinin avuçlarında yazılı olduğundan

söz ediyordu. Bana kendi avucunu gösterdi. Oradaki

Çizgilerden adamın iki kez boğulmaktan kurtulduğu anlaşılıyordu...

Sonra adam benim avucuma baktı ve şaşılacak şeyler söyledi.

'Ölmeden önce İngiltere'nin en tanınmış insanı olacaksın,'

dedi. 'Bütün ülke senden söz edecek...' Ama sonra..." Bay Cust

kekeleyerek sustu.

- 156-

"Evet?" Poirot bakışlarıyla adamı ipnotize eder gibiydi. Bay

Cust, ona baktı. Gözlerini kaçırdı. Sonra tekrar Poirot'ya döndü.

"Bana ölümümün şiddetli olacağını söyledi. 'Sen galiba idam

sehpasında can vereceksin,' dedi. Sonra da güldü ve şaka yaptığından

söz etti..." Birdenbire sustu. Gözleri sağa sola kayıyordu

şimdi. "Başım... Bazen başım feci şekilde ağrıyor...
Korkunç

ağrılar çekiyorum... Bazen de... bazen de yaptığımı
bilmiyorum..."

Poirot, ona doğru eğildi. "Ama o cinayetleri işlediğinizi
biliyorsunuz,

değil mi?"

Bay Cust başını kaldırdı. Karşı koyacak hali kalmamıştı.

Garip, huzura kavuşmuş gibi bir hali vardı. "Evet...
Biliyorum..."

"Ama o cinayetleri neden işlediğinizi bilemiyorsunuz. Öyle
değil mi?"

Bay Cust başını salladı. "Gerçekten sebebi bilemiyorum."

34. Poirot Açıklıyor

Hepimiz heyecanla oturmuş bekliyorduk. Poirot olayları
son kez açıklayacaktı.

Arkadaşım, "Başından beri sebep üzerinde durdum," diye
başladı. "Hastings geçen gün bana artık olayların sonra
erdiğini

söyledi. Bence önemli olan cinayetler değil katildi. Neden
ABC

o cinayetleri işlemişti? Buna ne gerek görmüştü? Adamın
sapık

olduğunu söylemek yeterli değildi. Bir manyak da kendisine
göre

mantıklı sebepler yüzünden hareket eder. Arkadaşım Hastings,

ilk mektubu aldığım an çok endişelendiğimi size söyleyecektir.

Ne yazık ki ben o mektupla ilgili duygularımın üzerinde fazla durmadım. Polis bunu bir şaka olarak gördü. Ama ben o

düşüncede değildim. Andover'de cinayet işleneceğinden emindim.

Gerçekten de öyle oldu. O zaman katilin nasıl bir insan ol-

- 157-

duğunu anlamam gerektiğini düşündüm. Elimde bazı ipuçları vardı. Mektup... Kurbanın öldürülüş tarzı... Öldürülen kimse...

Bana da cinayet sebebini ve katilin niçin bana mektup yazdığını

öğrenmek kalıyordu."

Clark mırıldandı. "Gazetelerin kendisinden söz etmesi için."

Thora Grey ekledi. "Adamda aşağılık duygusu olduğu muhakkak."

"İlk bakışta öyle görünüyordu. Ama katil mektubu neden bana yazmıştı? Scotland Yard'a yazdığı taktirde hakkında daha

fazla yayın olurdu. Hele o mektupları gazeteye gönderdiği taktirde

bu arzusuna kolaylıkla kavuşurdu. Gazete belki ilk mektubu basmazdı, ama ilk cinayetten sonra bütün basın kendisinden söz etmeye başlardı. O halde katil neden Hercule Poirot'yu seçmişti?

Bunun kişisel bir nedeni mi vardı?.. Ondan sonra ikinci mektup geldi. Bunu, Bexhill'de Beth Bernard'ın öldürülmesi izledi.

Artık cinayetlerin alfabe sırasıyla işleneceği belliydi. Ama benim

kafamda hâlâ o soru vardı. Neden ABC bu cinayetleri işleme ihtiyacını duyuyordu?"

Megan Bernard sandalyesinde kıınıldandı. "Kan görme merakı diye bir şey yok mudur?"

Poirot, ona döndü. "Haklısınız, matmazel. Gerçekten böyle bir şey vardır. Öldürme hırsı diye bir şey... Ama bu da bizim olaylara

uymuyordu. Öldürmek meraklısı bir manyak yeteri kadar kan dökmek ve bunu izini belli etmeden yapmak ister. Oysaki ABC tam aksi şekilde davranıyordu. O mektupları yazmasaydı kimsenin aklına ondan şüphelenmek gelmeyecekti. Cinayetlerden

sonra polis, Franz Asher, Megan Bernard veya Donald Frazer'ın,

hatta belki de Ron Clark'ın üzerinde duracaktı. Akıllarına bu işin bir manyağın marifeti olduğu gelmeyecekti bile. O halde

neden katil dikkati üzerine çekiyordu? Adamda tren tarifeleriyle

ilgili bir kompleks mi vardı? Katil başkalarından şüphelenilmesi-

- 158-

ne dayanamayacağı için yazmamıştı o mektupları... Evet, caninin

kafasının içini göremiyordum, ama onun hakkında bazı şeyler öğrenmeye de başlamıştım."

Donald Frazer sordu. "Neler örneğin?.."

"Düzenli bir mantığı vardı. Cinayetlerini alfabeye göre sıralıyordu.

Bunun kendisi için önemli olduğu belliydi. Diğer taraflardan

kurban bakımından belirli bir tercihi yoktu. Kurbanlarının hepsi de birbirlerinden çok farklıydılar. Bu katilde ne seks kompleksi,

ne yaş kompleksi vardı. İşte bu bana garip geldi. Normal olarak bir kimse kendisine bir konuda engel olan kimseyi ortadan

kaldırır. Ama cinayetlerin alfabe sırasıyla işlenmesi böyle bir

şey olmadığını gösteriyordu. Diğer tip katiise kendine kurban

olarak belirli kimseleri seçer. Bu kurbanlar da çoğunluk karşı

cinstendir. ABC'nin böyle yaptığı da yoktu. Yani ABC, alfabe sırasına

önem vermesine rağmen hiç de düzenli iş görmüyordu.

"Beth Bernard'ın ölümüyle başka şeyler de öğrendim. Kızın

öldürülmesi bazı şeyleri ortaya koyuyordu. Özür dilerim, Bay

Frazer... Kızı, kendi kemeriyle boğmuşlardı. Demek ki katil Beth

Bernard'ın samimi olduğu biriydi. Kızın karakteri hakkında bilgi

alınca da kafamda bir sahne belirdi.

"Beth Bernard flörtçüydü. Yakışıklı erkeklerin kendisiyle ilgilenmesine

bayılırdı. O halde ABC'nin kızı kendisiyle birlikte

gezmeye gelmeye ikna edebilmesi için bir hayli hoş ve çekici bir

erkek olması lazımdı. Kıyıdaki sahneyi gözlerimle şu şekilde

canlandırdım: Erkek kızın kemerini beğendiğini söylüyor. Beth,

bunu çıkarıyor. Adam şakacı bir tavırla bunu kızın boynuna sarıyor.

Hatta belki de, 'Seni boğayım mı ha?' diyor. Şakalaşıyorlar güya. Kız gülüyor ve adam kemeri sıkıveriyor..."

Donald Frazer ayağa fırladı. Yüzü mosmor kesilmişti.

"Mösyö Poirotl Rica ederim..."

Poirot elini salladı. "Bu bölüm bitti. Başka bir şey söyleyecek

değilim. Ondan sonraki cinayete gelelim. Sir Carmichael

- 159-

Clark'ın öldürülmesine. Bunda katil ilk cinayet biçimine dönüyor.

Yani kurbanının başına ağır bir cisimle vuruyor. Yine alfabe sırasına

uyuyor. Ama beni endişelendiren bir şey var. ABC tren tarifesinde

Andover 155'inci isimde, o zaman B cinayetinin de yine

155'inci şehirde veya kasabada işlenmesi lazım. Veya 156'incide.

Sonra da, 157'ncide. Oysa katil böyle yapmamış. Onun şehirleri,

yerleri de gelişigüzel seçtiği anlaşılıyor."

"Böyle düşünmenin sebebi bu konuda çok düzenli olman

değii mi, Poirot?" dedim. "Çünkü sen gereğinden fazla düzen

düşkünü bir insansındır."

"Olabilir. Olabilir... Neyse devam edelim... Churston cinayetinin

bana pek yardımını dokunmadı. O cinayette şansımız iyice tersine döndü. Çünkü katilin bu cinayeti haber veren mektubu

geç geldi. Bu yüzden de önceden bir hazırlık yapamadık.

"Fakat D cinayeti önceden ilan edildiği sırada polis de iyice

hazırlık yapmıştı. Artık ABC'nin kolay kolay cinayet işleyemeyeceği

de belliydi.

"Bundan başka o sırada elime o çoraplarla ilgili ipucu geçti.

Her cinayet sırasında o civarda çorap satan birinin bulunması

bir rastlantı olamazdı. O halde katil bu çorap satıcısıydı. Ama

şunu da söyleyeyim: Miss Thora Grey'in tarif ettiği çorapçıyla,

Beth Bernard'ın katili, olarak hayalimde canlandırdığım adam

arasında hiçbir benzerlik yoktu. Ondan sonra olanları çabucak

geçeceğim. Dördüncü bir cinayet işlendi. Öldürülen Earsfield

adında biriydi. Katilin onu seçtiği kurbanı Downes yerine öldürüldüğüne

karar verildi.

"Şimdi, olayların dönüm noktasına geliyoruz... Artık şans

ABC'ye yardım etmiyordu. Kim olduğu anlaşılmıştı. Polis peşindeydi.

Ve sonunda yakalandı.

"Hastings'in söylediği gibi her şey sona ermişti artık.

"Halk bakımından böyleydi tabii. Adam hapishanedeydi ve sonunda da muhakkak ki bir tımarhaneye kapatılacaktı. Artık cinayet

de işlenmeyecek!

- 160-

"Fakat benim için olaylar sona ermemişti. Ben hiçbir şey bilmiyordum. Özellikle cinayetlerin sebebini.

"Ayrıca üzerinde durulacak bir nokta daha vardı: Bexhill cinayeti

işlendiği sırada Cust o civarda olmadığını kanıtlayabilecek

durumdaydı."

Ron Clark, "Bu beni de düşündürdü," dedi.

"Evet. Bu beni çok endişelendiriyordu. Çünkü bu bakımdan adamın tanığının doğruyu söylemiş gibi bir hali vardı. Ama bu

doğru olamazdı. Lakin... İşte o zaman karşımıza ilgi çekici bir ihtimal

çıkıyordu.

"Belki Cust, birinci, üçüncü ve dördüncü cinayetleri işlemiştir,

ama Beth Bernard'ın ölümüyle bir ilgisi yoktu..."

"Mösyö Poirot, imkânsız. Çünkü..." Poirot, bir bakışıyla genç kızı susturdu.

"Acele etmeyin, matmazel. Ben gerçeğin peşindeyim. Ve yalanlardan da bıktım! Evet, diyelim ki ABC'nin ikinci cinayetle

bir ilgisi yoktu. Cinayet bildiğiniz gibi temmuzun yirmi beşinci gününün

ilk saatlerinde işlenmişti. Belki de ABC cinayet işlemek için Bexhill'e gelmişti, ama biri kendisinden daha önce davranmıştı.

O zaman ABC ne yapabilirdi? Ya kendisi de bir cinayet işler ya da Beth Bernard'ın ölümünü korkunç bir hediye olarak kabullenirdi."

Megan bağırdı. "Mösyö Poirot, saçma bir düşünce bu! Bütün cinayetleri aynı kimsenin işlediği muhakkak!"

Poirot, kıza aldırmayarak sözlerine devam etti. "Böyle bir teori bir noktayı açıklayabilirdi: Hiçbir kızın ilgilenmeyeceği Alexander

Bonaparte Cust'la Beth Bernard'ı öldüren katilin kişilikleri

arasındaki farkı... Ayrıca bazı katillerin, başkalarının işledikleri

cinayetlerden yararlandıkları da görülmüş şeylerdendi.
Örneğin

Karındaşen Jak'ın işlediği iddia edilen cinayetlerin hepsi
de

onunla ilgili değildi aslında. Evet, teori buraya kadar
iyiydi.

"Fakat ondan sonra belirli bir güçlkle karşılaştım.

"Beth Bernard'ın ölümüne kadar ABC cinayetleriyle ilgili
hiçbir haber halka açıklanmamıştı. Andover cinayeti fazla
ilgi

uyandırmamıştı. Dükkâna bırakılan açık tren tarifesinden
gazeteler

söz etmemişlerdi bile. O halde Beth Bernard'ın katili
herkesin

bilmediği bazı özel bilgilere sahipti. Yani benim, polisin,
Bayan Asher'in bazı akrabalarının ve komşularının
bilmediği

şeyleri öğrenmişti.

"Bu teori bu şekilde çıkmaza girmiş oluyordu."

Diğerleri Poirot'ya şaşkın şaşkın baktılar.

Donald Frazer düşünceli bir tavırla, "Sonuçta polisler de
insandır,"

diye mırıldandı. "Çoğu da yakışıklıdır." Durarak, bir şey
sorar gibi Poirot'ya baktı.

Arkadaşım yavaşça başını salladı. "Hayır... Sorun bundan

daha da basit. Size ikinci bir teori olduğunu da sđyledim.

"Belki Cust gerçekten de Beth Bernard'ı öldürmemişti.
Hatta...

belki de Cust'ın diğer cinayetlerle de bir ilgisi yoktu."

Clark bağırdı. "Ama bu sđzleriniz anlamsız..."

"Öyle mi? Bu aklıma gelince, daha önce yapmış olmam gereken

bir şeyi yerine getirdim. Bana yollanan mektupları

tamamıyla başka bir açıdan inceledim. Daha başından beri
bana

o mektuplarda bir gariplik varmış gibi gelmişti. Bunu,
tıpkı bir resim

eksperinin bir tablonun sahte olduğunu sezmesi gibi
seziyordum...

"Başlangıçta bu garipliği mektubu yazanın manyak olmasına
vermiş, ondan sonra da bu konunun üzerinde durmamıştım.

"Fakat şimdi bu mektuplara yeni bir gözle bakıyordum. Ve

bu kez tamamıyla başka bir sonuca vardım. Bunlardaki
garipliğin

nedeni... mektupların çok aklı başında biri tarafından
yazılmış

olmasıydı."

Bağırdım. "Ne?"

"Ya... O mektuplar da, tıpkı sahte bir tabloda olduğu gibi bir

gariplik vardı. Yani bir bakıma sahteydi bunlar. Çünkü bu mek-

- 162-

tupları yazan adam bir manyakmış gibi davranıyordu, ama aslında

normaldi."

Ron Clark, "Bu sözlerinizden bir anlam çıkmıyor," dedi.

"Aksine... Düşünün. Böyle mektupların yazılmasının sebebi ne olabilirdi? Dikkati yazarın üzerine çekmek, cinayetlerin ilgi

uyandırmasını sağlamak... Ama ilk bakışta bu da pek anlamsız

gibi görünüyordu. Sonra işi anladım. Bu mektuplar dikkati bir

grup cinayetin, bir cinayetler dizisinin üzerine çekmek için yazılmıştı...

Shakespeare, ne demiş? 'Bir ormanda bir tek ağacı fark etmezsiniz...' Poirot'nun hatasını düzeltmedim. Onun ne demek

istediğini anlamaya başlıyordum. Arkadaşım devam etti. "Bir iğneyi

en az ne zaman fark edersiniz? Bu bir iğne yastığına, diğerlerinin

arasına sokulduğu zaman. Bir tek cinayetin üzerinde ısrarla

ne zaman durmazsınız? Bu bir dizi cinayetten biri olduğu zaman.

"Karşımda çok zeki, soğukkanlı bir katil vardı. Cüretli, hain

ve kumarbaz bir katil. Bu Bay Cust olamazdı. Bu cinayetleri

onun işlemiş olması imkânsızdı. Hayır, karşımdaki tamamıyla

başka bir tipti. Bir kere o çocuksu bir tarafı olan bir adamdı. O,

okul çocuğu tarzındaki mektuplar ve tren tarifelerinden anlaşılıyordu

bu. Katil, kadınlar tarafından beğenilen bir erkekti. İnsan

hayatına değer vermiyordu o. Ve bu adamın işlenen cinayetlerden

biriyle önemli bir ilgisi vardı.

"Düşünün. Bir erkek veya bir kadın öldürüldüğu zaman polis

önce ne sorar? Kimin elinde böyle bir fırsat vardı? Herkes cinayet

sırasında neredeydi? Sonra... cinayet sebebi? Kurbanın

ölümünden kim yararlanacak? Cinayet sebebi çok belirliyse, o

zaman katil ne yapar? Mümkünse ölüm saatinde başka yerde

olduğunu iddiaya çalışır. Bunu sahte kanıtlarla ispata kalkar.

Ama bu daima tehlikeli bir yoldur. Bizim katil kendisini korumak

için daha akla sığmayacak bir yöntem bulmuştu. Cinayet merak-

- 163-

(ısı bu manyak yarattı o. Polis ortada manyak bir katilin dolaştığına

inandığı taktirde onun üzerinde de durmayacaktı tabii.

"Artık cinayetleri teker teker gözden geçirmem, suçluyu

bulmama yetecekti. Andover cinayeti? En şüphe çekecek kimse

Franz Asher 'dL Ama onun öyle geniş bir cinayet planı yapması

ve bunu başarıyla uygulaması imkânsızdı. Bexhill cinayeti? Donald

Frazer üzerinde durulabilirdi. O, zeki ve becerikli bir gençti.

Ama o, sevgilisini ancak kıskançlık yüzünden öldürebilirdi. Kıskanç

bir insan öyle önceden uzun uzadıya plan yapamaz. Ayrıca

Donald Frazer'ın ağustosun ilk iki haftasında izne çıktığını

öğrenmiştim. Demek ki onun Churston cinayetiyle de bir ilgisi

yoktu. Şimdi Churston cinayetine geliyoruz. Ve bu kez durum da

tamamıyla değişiyor...

"Sir Carmichael Clark çok zengin bir adamdı. Serveti kime kalacaktı? Karısı yaşadığı sürece bundan faydalanabilecekti.

Oysa kadın ölmek üzereydi. O halde para kime geçecekti? Kardeşine.

Ron Clark'a." Poirot ağır ağır döndü. Ron Clark'la göz göze geldiler.

"işte o zaman katilin kim olduğunu anladım. Bundan emindim artık. ABC, Ron Clark'dı. Cüretli, macera düşkünü adam...

Yolculuklarla geçen bir hayat... O, kadınların beğendiği bir tipti.

Bir çayhanede çalışan bir kızla arkadaşlık kurmak da kendisi için

çok kolaydı. Ayrıca düzene de düşkündü o. Özel grubun ilk toplantısında

yapılacakları nasıl düzenli sıraladığını hâlâ hatırlıyorum.

Lady Clark da onun çok çocuksu olduğunu söylüyordu.

Ron Clark kendisi de çocukken okuduğu kitapları tekrar aldığı

itiraf ediyordu. Soruşturunca kütüphanesinde Demiryolu Çocukları

adlı bir kitap olduğunu da öğrendim. Artık işin kuşku götürür

yanı yoktu. Mektupları yazan, cinayetleri işleyen ABC, Ron

Clark'dı."

Ron Clark birdenbire kahkahalarla gülmeye başladı. "Çok hoş! Ya kanlı elleriyle yakalanan dostumuz Cust ne olacak? Par-

- 164-

dösüsündeki kanı nasıl açıklayacaksınız? Ya pansiyonunda bulunan

bıçağı? Belki o cinayetleri işlediğini inkâr ediyor, ama..."

Poirot, onun sözünü kesti. "Bunda yanılıyorsunuz. O, bunu itiraf ediyor."

"Ne?" Clark çok şaşırılmıştı.

Poirot usulca, "Evet," dedi. "Daha onunla konuşmaya başlar başlamaz Cust'ın kendisini suçlu sandığını anladım."

Clark, "Ve bu Mösyö Poirot'ya yetmedi, öyle mi?" diye sordu.

"Yetmedi ya! Çünkü Cust'ı görür görmez onun suçlu olamayacağını

anladım. Onda ne o soğukkanlılık var, ne de o cüret.

Hatta o zekâ da yok. İşin başından beri katil bana çift karakterliymiş

gibi geliyordu. Ama artık bunun nedenini de biliyorum.

Çünkü işin içinde iki kişi vardı. Biri: Gerçek katil. Soğukkanlı,

kurnaz, cüretli bir adam. Ve sahte katil: Zayıf, aptal ve etki altında

kalan bir zavallı.

"Etki altında kalan... İşte Bay Cust'ın sırrı da bu.
Dikkatin

bir tek cinayetin üzerinde toplanmaması için bir dizi cinayet hazırlamanız

size yetmemişti, Bay Clark. Bir de suçu üzerine yıkacak birini aradınız.

"Sanırım bu ilk kez aklınıza o iddialı isimlerin sahibi olan zavallı, garip adamla şehirde bir kahvede karşılaştığınız zaman

geldi. O sırada ağabeyinizi nasıl öldüreceğinizi düşünüp duruyordunuz."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü geleceği düşündükçe kaygılanıyordunuz. Bilmiyorum farkında mısınız, Bay Clark. Ama ağabeyinizin size yazdığı o mektubu bana gösterdiğiniz zaman kendinizi de ele verdiniz.

Bu mektuptan ağabeyinizin Miss Thora Grey'le fazla ilgilenmeye

başladığı anlaşılıyordu. Belki ona karşı babaca bir sevgisi vardı. Ya da o öyle olduğunu düşünmeyi yeğliyordu. Fakat...

yengeniz öldükten sonra ağabeyinizin yalnız kaldığı için
Thora

- 165-

Grey'e daha fazla bağlanma olasılığı vardı. Ve Sir
Carmichael,

o yaşlarda adamların çoğunun yaptığı gibi Thora'yla
evlenebilirdi.

Miss Grey'in nasıl bir kadın olduğunu bildiğiniz için
korkularınız

iyice arttı. İnsanları iyi tanıdığınız bir gerçek. Siz,
Miss Thora

Grey'in de paragöz bir kadın olduğundan emindiniz. Bunda
belki haklıydınız, belki değildiniz. Bunun önemi yok. Fakat
Thora'nın

Lady Clark olma fırsatını kaçırmayacağından emindiniz.

Ağabeyiniz ise çok sağlıklı bir erkekti. Thora dünyaya
çocuklar

da getirebilirdi. O zaman da ağabeyinizin serveti size
kalmazdı.

"Anladığıma göre siz hayatı boyunca düşkünlüğüne uğramış
bir insansınız. Oradan oraya dolaşmış, fazla bir başarıya
erişememişsiniz. Ağabeyinizin zenginliğini de
kıskanıyordunuz.

"İşte ağabeyinizi ortadan nasıl kaldıracacağınızı düşünürken

Bay Cust'la karşılaştınız. Onun iddialı adları, sara
krizleri hakkında

anlattıkları, başağrısı, silik bir insan oluşu dikkatinizi çekti. Tam

aradığınız araçtı o. O anda, o alfabe planını düşündünüz. Cusfın

adlarının başharfleri, ağabeyinizin adının da C'yle başlaması ve

Churston'da oturması... İşte planınızın özü bunlardı. Cust'a darağacında

can vereceğini de ima ettiniz. Ama o sırada bu planın

böylesine başarıya erişeceğini de pek ummuyordunuz sanırım.

"Hazırlıklarınız olağanüstüydü. Cusfın adını kullanarak bir

çorap fabrikasına mektup yazdınız. Onlardan Cusfın adresine

bol bol çorap yollamalarını istediniz. Çoraplarınkine benzeyen

paketler içinde Cusf a ABC tren tarifeleri de gönderdiniz. Sanki

o çorap firmasından geliyormuş gibi bir mektup da yazdınız.

Bunda kendisine dolgun bir ücret ve komisyon teklif ediyordunuz.

Planlarınızı çok önceden, en ince ayrıntılarına kadar yapmıştınız.

Daha sonra yollayacağınız bütün mektupları da o makinede

yazdınız. Ve sonra daktilo makinesini Cusf a yolladınız.

"Artık sıra adları A ve B'yle başlayan iki kurban bulmaya gelmişti. Bunların yine aynı harflerle başlayan yerlerde oturmaları

gerekliydi.

- 166-

"Andover'in bu işe uygun olacağını düşündünüz. Orada dolaşırken

de Bayan Asher'in tütüncü dükkânına gözünüz ilişti. Kadının adı dükkânın üzerinde yazılıydı. Kısa bir araştırma sonunda onun dükkânda çoğunlukla yalnız olduğunu da öğrendiniz.

Onun öldürülmesi için soğukkanlılık, cüret ve biraz da şans gerekiyordu.

"B cinayeti için taktik değiştirmek zorunda kaldınız. Küçük

dükkânları olan yalnız kadınlara polis dikkatli davranmalarını ihtar

etmiş olabilirdi. Herhalde sık sık çayhanelere gitmeye, oralarda

çalışan garson kadınlarla şakalaşmaya başladınız. İçlerinden

uygun bir kurban arıyordunuz.

"Beth Bernard'ı bulunca onun tam aradığınız tip olduğunu

anladınız. Onu bir iki kez gezmeye götürdünüz. Kendisine evli

bir adam olduğunuzu anlatmış, bu yüzden onunla açık açık dolaşamayacağınızı,

herkesin görmeyeceği yerlere gidebileceğinizi

söylemişsiniz.

"Böylece ilk planlarınız hazır olduktan sonra uygulamaya geçtiniz. Andover listesini Cusf a göndererek, ona belirli bir tarihte

Andover'e gitmesini ve çorap satmasını bildirdiniz. Bana da ilk

ABC mektubunu yolladınız.

"O gün Andover'e giderek, Bayan Asher'i öldürdünüz.

Planlarınızı altüst edecek bir terslikle karşılaşmadınız.

"Birinci cinayeti başarıyla işlemişsiniz.

"İkinci cinayeti ise, tedbirli davranarak bildirdiğiniz tarihten

bir gün önce işlediniz. Beth Bernard'ın temmuzun yirmi dördünde

gece yarısından önce boğulduğundan eminim.

"Şimdi üçüncü cinayete geliyoruz. Sizin için asıl önemli olanı

da buydu tabii.

"Ve burada Hastings'deri takdirle söz etmem gerek. O, bana

basit bir şey söyledi, ama ben aldırmadım.

"Yani arkadaşım katilin üçüncü mektubu özellikle geciktirdiğini

iddia etti. - 167-

"Bunda da haklıydı.

"İşte beni uzun zamandan beri düşündüren sorunun cevabı bu gerçekte gizli. Neden o mektuplar polise değil de Hercule Poirot'ya yollanmıştı?

"Yanlışlıkla bunun kişisel bir sebebi olduğunu düşünmüştüm.

"Oysa aslında durum hiç de öyle değildi. Mektupları bana yolladınız çünkü, planınızın ana noktası bunlardan birinin üzerine

yanlış adres yazılmasına ve bu yüzden gecikmesine dayanıyordu.

Scotland Yard'ın adresini ne kadar yanlış yazarsanız yazın, mektup yine de oraya teslim edilir. İşte onun için size özel bir adres gerekti. Ayrıca İngilizleri üstün bulan, yabancıları aşağı

gören bir insansınız. Böylece benim gibi bir yabancıya da haddini bildirmiş olacaktınız.

"O üçüncü mektubun adresini zekice bir davranışla yanlış yazdınız. Bu normal karşılanacak bir hataydı. Ama ince şeylere

aldırmayan Hastings, bunun bilerek yapıldığını iddia etti.

"Mektubun, gecikmesi gerekliydi. Polis, ancak cinayet işlendikten

sonra soruşturmaya başlayacaktı. Ağabeyinizin geceleri yürüyüşe çıkması çok işinize yaradı. Ayrıca halk ABC'den öylesine korkmaya başlamıştı ki, kimse sizin suçlu olabileceğinizi

düşünmedi.

"Ağabeyinizin ölümüyle istediğiniz olmuştu. Başka, cinayet işlemek de istemiyordunuz. Diğer taraftan cinayetlerin birdenbire

arkası kesildiği taktirde biri sizden kuşkulananmaya başlayabilirdi.

"Suçu üzerine yıkmaya hazırlandığınız Bay Cust, o zamana kadar işinize çok yaramıştı. Öyle silik bir adamdı ki, o zamana

kadar hiç kimse Cust'ın cinayet işlenen yerlerde dolaştığını

fark etmemişti bile. Hatta onun ağabeyinizin villasına geldiğini

bile açıklamamışlardı. Tabii bu sizi sinirlendirdi, o da başka. Ama

Miss Grey, eve bir çorap satıcısının geldiğini unutmuştu.

- 168-

"Cüretkâr bir kişiliğe sahip olduğunuz için bir cinayet daha

işlenmesine karar verdiniz. Ama bu kez cinayet önceden iyice

ilan edilmeliydi.

"Cinayet yeri olarak Doncaster'i seçtiniz.

"Planınız basitti. Siz Doncaster'de olacaktınız. Bay Cust'a

ise o hayali çorap firması Doncaster'e gitmesini emredecekti.

Cust'ın peşinde dolaşmak ve uygun bir fırsat yakalamak amacındaydınız.

Her şey isteğinize uygun biçimde gelişti. Bay Cust

bir sinemaya gitti. Siz de peşinden içeriye girip, ondan birkaç

koltuk geride bir yerde oturdunuz. O kalkınca, siz de onu taklit

ettiniz. Sendelemiş gibi yaparak eğildiniz ve öndeki sırada uyuklayan

bir adamı bıçakladınız. ABC tren tarifesini de onun dizlerinin

üzerine attınız. Karanlıkta Bay Cust'la çarpışmayı da başardınız.

Kanlı bıçağı onun koluna şildiniz ve sonra da cebine atıverdiniz.

"Adı D'yle başlayan bir kurban aradığınızı yoktu. Herhangi

bir kimse olabilirdi. Herkesin bir yanlışlık yaptığınızı sanacağından

emindiniz. Gerçekten de öyle oldu. Sinemada adı D'yle başlayan

biri olasılığı doğaldı, polis de aslında kurban olarak onu seçtiğinizi düşünecekti.

"Şimdi dostlarım bu soruna sahte ABC'nin, Bay Cust'ın gözüyle

bakalım...

"Andover cinayetinin onun için hiçbir önemi yoktu. Bexhill cinayeti onu şaşırttı ve sarstı. Kendisi de o sırada oradaydı. Ondan

sonra Churston cinayeti işlendi. Gazetelerde iri manşetler belirmeye başladı. ABC cinayetleri. O, Andover'deyken ilk ABC

cinayeti işlenmişti. Bexhill'deyken ikinci... Şimdi de bir üçüncü...

Hem de yakında bir yerde... Üç cinayet işlenmişti. Hem kendisi

de oradayken. Saralı kimseler bazen ne yaptıklarını hatırlayamazlar...

Cust'ın çok sinirli, çabuk etki altında kalan bir adam olduğunu

unutmayın.

"Sonra kendisine Doncaster'e gitme emri geldi.

"Doncaster! Gazeteler de ABC'nin dördüncü cinayeti
Doncaster'de

işleyeceğini yazıyordu. Bay Cust bunun kaderi olduğunu
düşündü. Sinirleri iyice bozulmuştu. Pansiyoncu kadının
kendisine

kuşkuyla baktığını sanarak ona bir yalan uydurdu.
Cheltenham'a

gideceğini söyledi. Ama o uydurma çorap firması kendisine
Doncaster'e gitmesini emretmişti. Göreviydi bu. Adamcağz
bir sinemaya girdi. Ve herhalde bir ara uyuyakaldı.

"Otele dönüp kolundaki kan izini gördüğü zaman
hissettiklerini

bir düşünün. Üstelik cebinde de kanlı bir bıçak vardı. O
belirsiz

korkuları, belirli bir dehşet halini aldı.

"Katil kendisiydi. Cust başağrılarını, belleğindeki
boşlukları

düşündü... Kendisinin, Alexander Bonaparte Cust'ın katil
bir

manyak olduğundan emindi artık.

"Ondan sonra peşine avcı takılan bir hayvan gibi hareket
etmeye başladı. Londra'daki pansiyonuna döndü. Orada
güvenlikteydi.

Evdekiler kendisini tanıyorlardı. Bıçak yanındaydı tabii.

Adamcağz, aptallığından bunu tutup şemsiyeliğe sakladı.

"Bir gün kendisine polisin pansiyona geleceğini haber verdiler.

Sonu yaklaşmıştı işte.

"Avcıların yaklaştığını hisseden hayvan, son bir kez kaçmaya

çalıştı.

"Onun Andover'e neden gittiğini bilmiyorum. Belki de ilk cinayetin

işlendiği yere bakmak istiyordu. Kendisinin işlediğini, ama hatırlayamadığını sandığı ilk cinayet yerini...

"Parası kalmamıştı. Bitkin haldeydi. Farkına varmadan polis

karakoluna gitti...

"Ama tuzağa düşen bir hayvan bile yine savaşmaya çalışır.

Bay Cust, şimdi katil olduğuna tamamıyla inanıyor, ama yine de

masum olduğunda ısrar ediyor. Ayrıca o ikinci cinayet sırasında

başka yerde olduğunu söyleyen tanığı hiç unutmamaya çalışıyor.

- 170-

"Demin de dediğim gibi onu görür görmez katil olmadığını anladım. Ayrıca adımın onun için hiçbir önemi yoktu. Bay Cust'ın kendisinin katil olduğunu sandığını da sezdim.

"Bana katil olduğunu itiraf ettikten sonra kurduğum teorinin

doğru olduğuna iyice inandım..."

Ron Clark, "Teoriniz saçma!" dedi.

Poirot başını salladı. "Hayır, Bay Clark. Kimse sizden şüphe

etmediği sürece emniyettediniz. Ama şüpheler üzerinizde toplanır toplanmaz, kanıt bulmak da kolay oldu."

"Kanıt mı?"

"Evet. Andover ve Churston cinayetlerinde kullandığınız

bastonu villadaki bir dolapta buldum. Bu, iri saplı, sıradan bir

bastondu. Ama tahtanın bir parçası oyularak çıkarılmış ve sapın

içine eritilmiş kurşun dökülmüştü. Doncaster'de cinayet günü

güya yarış sahasında dolaştınız. Ama o gün sinemaya gidenlerden

iki kişi resminizi görür görmez sizi tanıdılar. Sizin de cinayet

işlenen saatte sinemada olduğunuzu söylediler. Bexhill'e gelince...

Milly Hig geçen gün sizi hemen tanıdı. Beth Bernard'ı götürdüğünüz

'Kırmızı Tazı' lokantasındaki garson da öyle... Ve size

en kötüsünü söyleyeyim... En önemli konuda dikkatsizlik yapmıştınız.

Cust'ın daktilo makinesinin üzerinde parmakizlerinizi bırakmışsınız. Masum olsaydınız, o daktilo makinesiyle hiçbir ilginiz

olmazdı."

Clark bir an hiç kımıldamadan oturdu. "Kırmızı... Siz kazandınız,

Mösyö Poirot." İnanılmayacak kadar çabuk davranarak cebinden

küçük bir tabanca çıkardı ve bunu şakağına dayadı.

Haykırdım. Adam tetiği çekerken dehşetle irkildim.

Fakat silah patlamadı.

Clark tabancaya şaşkınlıkla bakarak küfretti.

Poirot, "Hayır, Bay Clark," dedi. "Bugün yeni bir uşağım olduğunu

sanırım fark ettiniz. Kendisi eski bir dost ve usta bir yan-

- 171-

kesicidir. Tabancanızı cebinizden usulca alarak, boşalttı. Sonra

da tekrar yerine koydu. Siz bunun farkına bile varmadınız."

Clark'ın yüzü öfkeden mosmor oldu. "Seni gidi şarlatan yabancı

köpek!"

"Evet, evet, böyle düşündüğünüzü biliyorum. Bay Cust'a iki

kez denizde boğulmaktan kurtulduğunuzu söylemişsiniz.
Bundan

da sizi başka bir sonun beklediği anlaşılıyor."

"Sen..." Clark'ın yüzü daha da morarmıştı. Öfkeyle yumruklarını

sıktı.

Tam o sırada yan odadan iki dedektif içeri girdiler.
Bunlardan

biri Müfettiş Grome'du. Adam yaklaşarak, malum sözleri
tekrarladı. "Söyleyeceğiniz her sözün aleyhinizde kanıt
olarak

kullanılacağını size hatırlatırım."

Poirot, "Yeteri kadar konuştu o," dedi. Sonra da Ron

Clark'a baktı. "Kendinizi çok üstün görüyorsunuz ama
işlediğiniz

cinayetler de bir İngilizce yakışacak şeyler değildi. Nerede
sizin

sportmenliğiniz?"

35. Bitiş

Kapı Ron Clark'ın arkasından kapanırken deli gibi gülmeye
başladım.

Poirot, bana hafifçe şaşkınlıkla baktı.

"Ona işlediği cinayetlerin bir sportmene yakışmayacağını
söyledin..." dedim.

"Doğruydu bu. Yaptıkları iğrençti. Yalnız ağabeyini öldürmesi

değil. Bir zavallıyı yaşayan bir ölü durumuna sokmaya kalkması. Cust'ı tımarhaneye atacaktı. Bir tilkiyi yakalayıp,

bir kutuya kapatmak. Ve onu ölünceye kadar bırakmamak. Sportmenliğe yakışır bir şey değil bu."

- 172-

Megan Bernard derin derin içini çekti. "İnanamıyorum... İnanamıyorum... Bütün bu olanlar doğru mu?"

"Evet, matmazel. Kâbus sona erdi."

Genç kız ona bakarken kızarıverdi.

Poirot, Donald Frazer'a döndü. "Matmazel Megan başından beri sizin katil olmanızdan korkuyordu. Daha doğrusu ikinci cinayeti sizin işlemiş olmanızdan."

Donald Frazer usulca, "Ben de bir ara öyle sanıyordum," diye karşılık verdi.

"O rüyalar yüzünden mi?" Poirot, genç adama yaklaşarak sesini biraz alçalttı. "Rüyanızın çok mantıklı bir açıklaması var."

Belleğinizde sevgilinizin hayali sönükleşiyor ve bunun yerini ablasınıninki

alıyor. Matmazel Megan, kalbinizde kız kardeşinin yerini

alıyor. Ama Beth'in ölümünden hemen sonra onun anısına sadakatsizlik

etmekten korkuyorsunuz. Onun için de bu hayali öldürmeye çalışıyorsunuz. İşte rüyanızın açıklaması..."

Donald Frazer, Megan'a baktı.

Poirot yavaşça, "Unutmaktan korkmayın," diye mırıldandı.

"Beth Bernard aslında hatırlamaya değecek bir kız değilmiş.

Ama Matmazel Megan'a gelince... Olağanüstü bir insan o."

Donald Frazer'ın gözleri parladı. "Haklısınız!"

Ondan sonra Poirot'nun etrafını sararak, kendisine cinayetler

hakkında sorular sormaya başladık.

"Poirot, gruptakilere teker teker sorular sormuştun. Onların

ciddi bir sebebi var mıydı?"

"Bazıları uydurmaydı. Ama o arada öğrenmek istediğim bir şeyi anladım. İlk mektup postaya atıldığı gün Ron Clark, Londra'daydı.

Ayrıca Matmazel Thora'ya o soruyu sorduğum zaman

adamın yüzünü görmeyi de istiyordum. Ron Clark o zaman boş

bulundu. Gözlerindeki öfke ve kini görmeliydiniz."

Thora Grey, "O gün benim duygularıma hiç değer vermediniz,"

dedi.

- 173-

Poirot alayla, "Siz de bana doğru cevap vermediniz," diye mırıldandı. "Korkarım ikinci kez düşkırıklığına uğradınız. Ağabeyinin

büyük serveti Ron Clark'a kalmayacak."

Thora Grey başını kaldırdı. "Burada kalmak ve sizin hakaretlerinizi

dinlemek zorunda mıyım?"

"Hayır, değilsiniz." Poirot nazik bir tavırla kapıyı açarak sarışın

kadının çıkmasını bekledi.

Düşünceli bir tavırla, "Ron Clark'ın daktilo makinesinde parmakizi bırakması iyi olmuş," dedim. "Adam bunu duyunca yıkıldı."

"Evet... Parmakizleri çok işe yarar." Sonra ekledi. "Ben o

sözleri seni memnun etmek için söyledim, dostum."

Haykırdım. "Poirot! Yani bu doğru değil miydi?"

Arkadaşım, "Değildi ya," diye güldü.

Alexander Bonaparte Cust'ın birkaç gün sonra bizi ziyarete geldiğini söylemeliyim. Poirot'nun elini heyecanla sıkarak, kekeleye

kekeleye ona teşekkür etmeye çalıştı.

Sonra da, daha emin bir tavırla, "Biliyor musunuz, bir gazete

bana bin sterlin teklif etti," dedi. "Bin sterlin. Onlara kısaca hayat

hikâyemi yazacakmışım."

Poirot, "Sakın bin sterlini kabul etmeyin," diye cevap verdi.

"Kesin bir tavır takının... Beş bin sterlin istediğinizi söyleyin. Ayrıca

bir tek gazeteye de bağlanmayın."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz... yani ben..."

Poirot gülümsedi. "Artık İngiltere'nin en tanınmış adamı olduğunuzun

farkında değil misiniz?"

Bay Cust şöyle bir dikleştirdi. Yüzü sevinçle aydınlandı. "Sanırım..."

siz haklısınız! Meşhur oldum! Bütün gazeteler benden söz ediyorl Evet, öğüdünüzü tutacağım, Mösyö Poirot. O para işime yarayacak... Çok yarayacak... Kısa bir tatil yapacağım....

Sonra pansiyoncunun kızı üly Bury'ye de güzel bir düşün hediyesi

alacağım... O çok iyi bir kızdır, Mösyö Poirot."

Poirot, ona cesaret vermek ister gibi omzuna vurdu. "Evet,

öyle yapın. Eğlenmenize bakın. Ayrıca... bir göz doktoruna gitseniz

iyi olur. Belki de o başağrılarınıza gözleriniz yol açıyor.
Gözlüklerinizi yenilemeniz gerekli sanırım."

"Başağrılarımın sebebi bu eski gözlükler mi dersiniz?"

"Evet."

Bay Cust içtenlikle Poirot'nun elini sıktı. "Siz büyük bir
adamsınız, Mösyö Poirot."

Arkadaşım her zaman olduğu gibi bu iltifatı da
kabulleniverdi.

Bay Cust önemli bir adam tavrıyla çıkıp gittikten sonra da
bana bakarak, gülümsedi. "Eh, Hastings... Seninle yine
avlandık,

değil mi? Yaşasın spor!"

SON

Agatha Christie _ Cinayet Alfabetesi